

POLİTİK GÜNDEM

3-4

8 Mart'ın Coşkusuyla Newroz'a İsyan Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Örgütlenelim!

8 Mart'ın, Mart katliamları anmalarının kitleselliğini ve coşkusu, başta HDP'nin kapatılması tartışmaları olmak üzere karşı Newroz ateşlerini her yerde yakalım.

DENGE AZADİ

10-11

HDP Milletvekili Nuran İmir:

Mücadelemize Her Koşulda Devam Edeceğiz

HDP Şimex Milletvekili Nuran İmir'e, iktidarın HDP'ye dönük saldırılarını, parti kapatma tehditlerini sorduk. İmir, 'Biz bir halk hareketiyiz, ne kadar saldırı gelirse gelsin partimizin yeni öncüsünü, yeni kadrosunu çıkarabilecek güce sahibiz.' dedi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

17 - 30 Mart 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 233

www.ozgurgelecek23.net

Fiyatı: 2 TL

NEWROZ ATEŞİYLE ÖZGÜRLÜĞE! NEWROZ PÎROZ BE

EMEK

5

Kırsal Alandaki Zehirli Sarmaşık : İthalat! (1/2)

Devletin ithalat politikaları karşısında çiftçi ve köylünün güncel durumunu 2 yazı dizisi halinde yazdık. Ülkede yetişen birkaç ürün çeşidi dışında iç pazar tamamen ithalata bağımlı hale getirilmiştir. Türkiye, fındık, kayısı, üzüm, incir, mandalina gibi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayıda ürün dışındaki her şeyde dışa bağımlı halde.

SÖYLEŞİ

20

"Gözüne Alınan 5'imizin hem Kürt hem de Trans+ Olması Tesadüf Değil"

5'i HDK LGBTİ+ Meclisi trans plus aktivisti toplam 10 kişi 6 Mart'taki 8 Mart eyleminde gözüne alındı. Gözüne alınanlardan trans+ aktivist Yıldız İdil Şen ile görüştük. Yıldız, "Bugün kadın hareketine 'LGBTİ+'dan vazgeçmesini" söyleyen iktidar bu söylemi yıllar önce Türkiye sosyalist hareketine 'Kürtlerden vazgeçin' olarak dile getirmiştir." diye belirtti.

Erdoğan Rejimi'nin Ekonomik Krizi

Bir ülkenin ekonomisi ile hükümet sistemi arasında doğrudan ilişkiler olmasından dolayı, ekonomik gelişmelerin politik tutum ve kararlarla bağlayıcılığı oldukça güçlüdür. Bu nitel durumu, Türkiye ekonomisi ve AKP hükümeti arasındaki ilişkiden gözlemleyebiliyoruz.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'yle birlikte ayyuka çıkan ekonomik kötüleşme; büyüme verisi, enflasyon verisi, kamu maliyetinin bozulması, cari işlemler açığına ilişkin veriler, Türkiye'de 2017 yılından itibaren çok ciddi bir bozulmanın olduğunu göstermektedir.

2017 yılında ekonominin yüzde 7.4 büyüme oranının, 2018'de yüzde 3'e düşmesi ve 2019'da yüzde 9'da seyretmesi, 2020'de ise 1.8'e kadar bir değişim göstermesi, Türkiye'nin son üç yılda büyüme ortalamasının yüzde 2'nin altında olduğunu doğrulamaktadır. Ekonomide yaşanan bu tıkanma, kişi başına geliri 8500 dolara düşüren ciddi gerilemeye neden olmaktadır. Enflasyonun tek haneli rakamlardan, çift haneli rakamlara kadar yükselmesi; Türk parasının tüm zamanların en dip noktasına kadar değersizleştirmiştir.

İnsanların yüksek faizli kredilerle borçlanarak yaşaması ve Erdoğan'ın bunu ekonomik büyüme olarak topluma lanse etmesinin arkasında yatan gerçek,

faizli kredilerin oranında artan yüzde 35'lik orandır. Halkı borçlandırarak devlet kasasını dolduran AKP iktidarının, devlet kasasını halka açmak yerine, kasayı boşaltıp halkı borçlandırarak yoluna devam etmesi şu an yaşanan ekonomik krizin en belirgin hâlidir.

Erdoğan'ın yanlış para politikaları sonucu enflasyonun yükselişi, Türkiye'ye yerli ve yabancı yatırımların teşviklerini de azalmıştır. Türkiye ekonomisinin her zaman olan yapısal sorunlarının karşısında özellikle, AKP hükümetinin ekonomiyi kendi siyasal çıkarları doğrultusunda yönlendirmesi, Türkiye'de üretim ve istihdamı oldukça gerileten bir nedendir. Bunun yanında üretimin olmasını koşullayan talep oranının azalması, Türkiye'de istihdamın azalmasına ve ülkenin gelişimi için para politikalarının tıkanmasına sebep olmaktadır.

Erdoğan'ın Türkiye'yi ekonomik olarak iyileştirme siyasetinin dar bir saray politikası içinde gelişmesi ve BİST Genel Müdürü Hakan Atilla'nın istifası, Türkiye ekonomisinin baş sorumluları olan saray ekibinin, artık ekonomi konusunda da, "saray entrikalarının" çözüm üretmede etkili olduğunu ortaya koymaktadır.

Kapitalist düzende siyasal iktidarlar ekonomi planlamalarında esas görevle-

Erdoğan'ın Türkiye'yi ekonomik olarak iyileştirme siyasetinin dar bir saray politikası içinde gelişmesi ve BİST Genel Müdürü Hakan Atilla'nın istifası, Türkiye ekonomisinin baş sorumluları olan saray ekibinin, artık ekonomi konusunda da, "saray entrikalarının" çözüm üretmede etkili olduğunu ortaya koymaktadır.

rinden biri piyasalara güven vermektir. Çünkü devletin ve vatandaşlarının temel hareket mekanizması olan ekonomik istikrar, devletin bütün aygıtlarını biçim ve içerik bakımından belirleyen noktadadır. Ülke ekonomisinin geleceği açısından verileri güven uyandıran ekonomik çalışmalar bir ülkenin; kısa vadeli, orta vadeli ve uzun vadeli ekonomi stratejisini belirleyen temel ölçüdür.

Bir ülkede enflasyon yüzde 30'lara tırmanırken enflasyonu yüzde 12'lerde göstermek, o ülkenin başında bulunan iktidarın, ekonomi konusunda hiçbir altyapısının olmadığını izah etmektedir. Zira AKP iktidarı tarafından enflasyon paketinin neredeyse günlük olarak değişmesi, Erdoğan iktidarının ekonomi konusunda kurumsal yeterliliğinin olmadığını ifade etmektedir. AKP hükümetinin rasyonel akılla hareket eden ekonomistlerinin olmadığı; kur, enflasyon ve faiz arasındaki ilişkilerin doğru analiz edilmemesinden anlaşılmaktadır.

AKP rejiminin ekonomi vizyonunun da, iktisat bilimine aykırı olan bu yöntemleri, ancak dünyada tek adam rejimiyle yönetilen ülkelerde görülebilecek ekonomi yönetimidir. Enflasyonun yükselişinde üretim maddelerinin ithalat yoluyla gerçekleşmesi ve bu yolla artan dış borçlar, Türkiye ekonomisinin kötüleşmesine neden olan en önemli enflasyon baskısıdır. Bunun yanında birde işgücü maliyetini hesaba katarsak maliyetin iki katına çıkması yaşanan ekonomik krizin en belirgin gerçekliğidir. Tüm bu acı tabloya rağmen zamanın Ekonomi Bakanı'nın, "ben doları umursamıyorum"

demesi, AKP iktidarının ekonomi konusundaki yeterliliğinin hangi düzeyde olduğunu çok açık bir şekilde görünür kılmaktadır.

Ki, kuru umursamayan bir hükümetin yüz milyar dolarlık bir kaynağı, sadece kuru ayakta tutmak için devam ettirmesi, AKP hükümetinin, Türkiye'yi hangi çıkarlar doğrultusunda işlevsizleştirdiklerini sorgulatan önemli soru işaretlerini de akla getirmektedir. Ekonomi konusunda Erdoğan rejiminin göstermiş olduğu tutarsızlıklarla, Türkiye ekonomisinin kötü gidişatı, vergiler bazında ülke ekonomisinin bir başka boyutunu oluşturmaktadır.

AKP hükümetinin Kambiyo Vergisi'ni yüzde 1 ilan ederek, piyasaya güvensizlik vermesi ve sermaye kontrolünü kendi egemenliği için yönetmesi, dolar tasarrufu yapan vatandaşlar açısından, telaş uyandıran bir itimatsızlık yaratmaktadır. Gelişmekte olan bu olumsuz ekonomik veriler, Türkiye halkını zengininden fakirine, gelecek yönünden oldukça karamsarlığa itmektedir. Zengininin ekonomik yatırım endişesi ve fakirinin açlık sınırına gelmiş hâli, ülkenin her alanda yaşadığı krizlerin ana kaynaklarından birisidir.

Buna bağlı olarak, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik koşulların, AKP iktidarının geleceği açısından belirleyici olması kaçınılmazdır. AKP hükümetinin iktisadi alanda hissettirdiği dışsal etki, AKP'nin Türkiye'yi getirdiği yoksulluk sınırıyla baş başa bırakmıştır. Nitekim, hükümet politikalarının iktisat bilimine göre egzojen (dışsal) bir değişken olması, siyasi yönetimlerin iktisat üzerindeki geçici etkilerine yol açmaktadır.

Fakat bu geçici etkiler iktidar politikalarının derin çıkmazlarıyla iç içe geçtiği zaman, iktisadi olarak birçok ekonomik kavramın içeriğinden soyutlanarak, somut ekonomi biçimiyle olan bağını koparmaktadır. Bu yüzden bozulan bir ülke ekonomisinin kurumsal bir iktisadi akılla düzeltilmesi; o ülkenin sosyo-ekonomik açıdan yıllarını alacak zaman kayıplarını doğurmaktadır. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin ebedi bir yönetim modeli olmayışından dolayı, Türkiye'nin geleceğinin demokratik bir yönetim şekline duyduğu acil ihtiyaç ülkeyi, şu anki yönetim modelinden tasfiye edecek şiddetli bir Türkiye muhalefeti büyötmektedir.

8 Mart'ın Coşkusuyla Newroz'a İsyana... EMEĞİMİZ ve ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

T. Kürdistanı'nın en düşük risk durumunda görünmesinin nedeni de muhtemelen test sayısının düşüklüğüyle ilişkilidir.

Bu iller tanı ve takip olanaklarının yetersizliği nedeniyle kanser, verem gibi hastalıklar açısından da en düşük risk bölgesinde görünmektedir. Diğer bir ifadeyle bir "başarı"dan bahsedilecekse bu Türk hakim sınıflarının yok sayma ve imha politikasının başarısıdır!

Virüs salgınının ülkemizde görüldüğünün resmi olarak açıklanmasından bir yıl sonra gelinen aşamada iktidar temsilcileri her ne kadar *"destan yazdık"* açıklamalarda bulunuyorlarsa da salgının sadece sağlık açısından değil başta ekonomik olmak üzere birçok alanda faturası oldukça ağır olmuştur.

İlk vakanın 11 Mart 2020'de resmi olarak açıklanmasından bu yana geçen 1 yıllık süreci değerlendiren Türk Tabipleri Birliği (TBB) Covid-19 İzleme Kurulu, bir yıl içerisinde 192 ülkede, 117 milyon 764 bin 619 kişinin hastalığa yakalandığını, 2 milyon 613 bin 743 kişinin de yaşamını yitirdiğini ifade etti. TBB İzleme Kurulu, Türkiye'de ise 1 yıl içerisinde 2 milyon 800 bin vaka tespit edildiğini, 29 bin 160 yurttaşın yaşamını yitirdiğini ifade ederek *"alınması gereken önlemlerde baştan beri geç kalındığı"* vurgulandı.

İzleme Kurulu'nun açıklamasında sürecin şeffaf yürütülmediği ve özellikle açıklanan rakamların gerçeği yansıtmadığı vurgulansa da gelinen aşamada rejimin salgın karşısında *"normalleşme"* adımlarını atmaya başlaması, salgın karşısında bir başarıdan ziyade yaşanan sıkışmışlıkla ilgilidir. Doğruluğu tartışmalı rakamlar bile rejimin salgın karşısında başarısızlığına işaret ederken, salgınla mücadele adı altında alındığı söylenen önlemler, ekonomik krizin daha da derinleşmesiyle işçi sınıfı, küçük esnaf, emeğiyle geçin-

meye çalışan ezilen halk açısından tam bir yıkıma işaret etmektedir.

Giderek yoksullaşan, işsizlik ve açlıkla boğuşan, intiharların arttığı, geçinme zorluğu içinde olanların pazarda arta kalan sebzeleri topladığı, bayat ekmek kuyruklarına girdiği bir tablodan söz etmek mümkündür. Geline aşamada rejimin resmi kurumu TÜİK'in Ocak ayı verilerine göre işsizlik oranı yüzde 12.2 olarak açıklanırken DİSK-AR ise geniş tanımlı işsizliği yüzde 29.1'e (kadınlarda yüzde 37.3'e) ulaşmış olduğunu açıklamaktadır. Yaklaşık olarak 10 milyon işsiz, çalışırken yoksullaşan milyonlarca kişi, eğitim dahil herhangi bir kamusal faaliyette görünmeyen milyonlarca genç, her an işini kaybetmekle yüz yüze 8 milyona ulaşan *"kırılğan istihdam"* ve 17.2 milyon yoksuldan oluşan; her 10 kişiden 7'sinin borçlu olduğu bir Türkiye toplumu tablosu ortaya çıkmış durumdadır.

Faşist TC, lebalep AKP kongreleriyle *"salgınla mücadele"* ederken, var olan durumu ise hakim sınıfların sınıfsal çıkarları açısından kullanmayı sürdürmektedir. Salgınla mücadele adı altında patronlara açıklanan teşvik paketlerine paralel işçi sınıfına *"ücretsiz izin"*, *"işten çıkartma yasakları"* adı altında Kod-29'la işten çıkarmalar dayatılmıştır.

Hemen her gelişmeyi kendi sınıfsal çıkarları açısından kullanmakta gayet ba-

şarılı olan Türk hakim sınıfları ve onların devleti, salgınla yaygınlaştırılan *"uzaktan çalışma"*ya dair yönetmelik yayınlamış durumdadır. 20 Mayıs 2016 tarihinde 4857 sayılı İş Yasası'nın 14. Maddesi uzaktan çalışmaya olanak verecek şekilde değiştirilmiş ve İş Yasası'na; *"çağrı üzerine çalışma ve uzaktan çalışma"* kavramları eklenmişti.

İktidar salgınla birlikte *"uzaktan çalışma"*ya dair yönetmeliği 10 Mart günü Resmi Gazete'de yayımlamış durumdadır.

Egemenlerin salgını kendi çıkarları açısından kullandığının en iyi örneklerinden bir vaka sayılarından oluşturulduğu söylenen Türkiye haritasından anlaşılabılır. Hatırlanırsa yayınlanan haritada T. Kürdistanı *"mavi"* olarak gösterilmiş ve Kürdistan illerinde salgının yavaş seyrettiği propagandası yapılmıştı. İşin kötüsü bu propagandadan etkilenen kimi çevrelerde rejimin bu propagandasına ortak olmuştur. İşin gerçeği salgın Türk hakim sınıfları açısından Kürt ulusunun inkar ve imhasının bir aracı olarak kullanılmasıdır. Bu illere yönelik sağlık hizmetlerinin eksikliğinin yanında Kürt ulusunun sağlık hizmetine erişiminin azlığı ve kişi başına test sayısının düşüklüğü *"mavi"* tabloyu ortaya çıkarmıştır. T. Kürdistanı'nın en düşük risk durumunda görünmesinin nedeni de muhtemelen test

sayısının düşüklüğüyle ilişkilidir. Bu iller tanı ve takip olanaklarının yetersizliği nedeniyle kanser, verem gibi hastalıklar açısından da en düşük risk bölgesinde görünmektedir. Diğer bir ifadeyle bir *"başarı"*dan bahsedilecekse bu Türk hakim sınıflarının yok sayma ve imha politikasının başarısıdır!

Egemenler yeni saldırılara hazırlanıyor!

Virüs salgını sınıfsal çıkarları açısından başarılı bir biçimde kullanan Türk hakim sınıfları, ortaya çıkan tablonun sonuçlarına göre de önlem almaktadırlar. Biryandan muhalif en küçük eylem ve etkinlikleri faşist terörle bastırmaya devam ederken, olası kitle hareketlerine karşı da önlemler almaya devam etmektedir.

TC'nin içinde bulunduğu durum son haftalarda devletin bir numaralı sözcüsü R.T.Erdoğan'ın açıklamalarına da yansımış durumdadır. R.T.Erdoğan açıklamalarında gaf üstüne gaf yapmanın yanında, ekonomi ve insan hakları reformları açıklamakta, yeni anayasa çalışmalarından ve *"birlik ve beraberlik"*ten bolca bahsetmektedir. AKP-MHP iktidarına muhalif gazeteciler sokak ortasında meydan dayatılardan geçirilmektedir. Bununla eşgüdümlü olarak başta HDP olmak üzere düzeniçi muhalefet dahi *"terör"* kapsamına alınarak, seçim kanunu ve siyasi partiler yasasının de-ğiş-

tirilmesinin adımları atılmaktadır. Amaç AKP-MHP iktidarının “beka”sidir.

AKP-MHP iktidarının kendisinden olmayana yönelik uyguladığı “*düşman hukuku*” beraberinde bir yandan “İnsan Hakları Eylem Planı” açıklarken diğer yandan bu “*eylem*”in nasıl olacağına dair zengin pratikler sergilenmesine neden olmaktadır. Örneğin Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, İnsan Hakları Eylem Planı’nı açıklarken, “İfade vermek için mesai saati dışında yakalayıp, gözaltına alma, otelde gecenin bir yarısı bulup, gözaltına alma gibi uygulamalara son veriyoruz. İfade işlemleri artık 7 gün 24 saat yapılabilecek” açıklamasından kısa bir süre sonra İstanbul Taksim’de 8 Mart’ta düzenlenen Feminist Gece Yürüyüşü’ne katılan kadınlara yönelik “*ritmik zıplama*” gözaltıları gece yarısı evleri basılarak gerçekleştirildi. İnsan Hakları Eylem Planı’nın Kürt ulusuna yönelik pratiğe geçirilmesi ise halihazırda eylem planının açıklamasının hemen akabinde gerçekleştirildi. Amed’de yapılan gözaltı operasyonlarında Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma Dayanışma Birlik ve Kültür Derneği (MEBYA-DER) yöneticilerinden 71 yaşındaki Hatun Aslan ve 79 yaşındaki Meryem Soylu tutuklandı.

Kısacası sistemin reform söylemi beraberinde kendisine muhalif olan her kesime yönelik saldırıyla eşgüdümlü bir şekilde sürdürülmektedir. AKP-MHP faşizminin bu reformlarda ne kadar “*karar*”lı olduğu İnsan Hakları Eylem Planı’yla birlikte açıklanan 600 bin gaz

bombası, 40 ton TOMA gazı, 20 bin kelepçe satın alımıyla daha bir netlik kazanmaktadır. Hem Emniyet Genel Müdürlüğü’nün hem de Jandarma Genel Komutanlığı’nın “*Toplumsal Olaylara Müdahale Malzemesi*” adı altında açtığı ihalede ifade edilen bu kalemler rejimin gerçekte neye hazırlandığını göstermektedir.

TC Ordusu’nun ağır silahlarının Türk Emniyeti tarafından kullanılmasına olanak tanıyan yasanında gösterdiği gibi rejim her yönüyle bir savaşa hazırlanmaktadır. Bu savaşta esas olarak kendi resmi kolluk güçleri rol oynayacakken, tarihsel ve güncel örneklerinde gösterdiği gibi çete örgütlenmeleri de hazırlanmaktadır. Sokaklara salınan ve muhalif gazeteci peşinde koşan çete artıklarından cihadist çetelere kadar bir dizi örgütlenme rejimin elinde halka ve onun devrimci-yurtsever öncülerine yönelik hazırda tutulmaktadır.

Faşizmin insan hakları ve ekonomi alanlarındaki reform adı altında açıkladığı paketler esas olarak emperyalist kapitalist sisteme yöneliktir. Özellikle ABD’de J. Biden’in başkan seçilmesi sonrasında AKP, ABD emperyalizminin yeni yönelimi uyum adımları atmaktadır. Bu adımlarda ABD’de özellikle Halk Bank davası etkilidir. ABD emperyalizmi bu türden “*sopa*”yı kullanarak AKP-MHP rejimini belli bir hizaya çekecek, kimi “*aykırılık*”larını da törpüleyecektir.

Nitekim bu baskı nedeniyledir ki örneğin Mısır’la ilişkilerin yeniden kurulması gibi adımlar atılmaya başlanmış-

tır. AKP-MHP’nin dış politikada izlediği çizgi NATO örgütlenmesi üzerinden ABD ve AB emperyalistlerinin çıkarlarına göre şekillendirilecektir. Tam da bu nedenle NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg’in “*Avrupa Birliği, Avrupa’yı savunabilecek durumda değil. Avrupa’yı Türkiye, ABD ve İngiltere gibi AB üyesi olmayan devletler koruyor*” açıklaması manidardır. Emperyalistler TC’yi kendileri açısından bir ön karakol olarak görmekte ve denetim noktası olarak konumlandırmaktadır. TC’nin emperyalistlere hizmet ettiği oranda içeride uyguladığı faşist politikanın onlar açısından bir kıymeti harbiyesi yoktur. Ve hatta Almanya örneğinde olduğu gibi bu politikalara üstü kapalı destek de sunulur.

8 Mart’ın Kitleliliği ve Coşkusu Newroz Alanlarına

AKP-MHP’nin her alanda yaşadığı sıkışma hali beraberinde kendisinden olmayana, her türden muhalefete ve eyleme yönelik saldırganlığı da artırmaktadır. Son olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemlerine yönelik gösterilen refleks ve “*ritmik zıplama gözaltıları*” buna örnektir. İktidar oldukça keyfi gerekçelerle kitleleri sokaktan, eylem ve etkinlikten “*ev hapsi*”yle engellemeye çalışmaktadır. Boğaziçi direnişinde olduğu gibi direnişleri kendi içinde parçalamaya ve terörize etmeye çalışmaktadır. Boğaziçi direnişinde devreye sokulan LGBTİ+’ları “*şeytanlaştırma*” hamlesi 8 Mart’ta da devreye sokulmuştur. Ne var ki kadın hareketi ve LGBTİ+’lar arasında

ayrışma yaratma hamleleri boşa çıkarılmış, LGBTİ+’lar sahiplenilmiş ve hareketin bir öznesi oldukları gerçeğinden hareketle yaygın ve kitlesel eylemlilikler örgütlenmiştir.

Kadın Hareketi’nin son yıllarda ön plana çıkması nedensiz değildir. Dünya Sağlık Örgütü’nün 2000-2018 yılları arasında ve bu anlamıyla virüs salgını öncesinde DSÖ üyesi 194 ülkede yapılan 300’den fazla araştırmayı değerlendirerek hazırladığı raporda, dünyadaki her üç kadından birinin hayatında en az bir kez şiddete maruz kaldığı açıklanmıştır. Bunun anlamı dünyada 736 milyon kadının şiddet mağduru olduğudur. Tacize ve şiddete uğrayan kadınların, uğradıkları istismarı açıklamaktan çekindikleri gerçeği de eklenirse bu rakamın çok daha yüksek olduğu gerçeğine ulaşılır. Ve yine salgın sürecinde bu rakamın daha da arttığı tahmin edilebilir.

Kadına yönelik emperyalist kapitalist sistemin ataerkiyle ele ele yönelttiği bu saldırı, ülkemizin kendine has kimi koşullarıyla daha ağır gerçekleştirilmektedir. Kadın hareketinin bu saldırganlığa yönelik direnişi, alanları ve sokakları terk etmeyen çizgisi beraberinde önemli bir deneyim biriktirdiği gibi, ortaklaşılan somut ve yakıcı bir gündem üzerinden birlikte hareket etmenin, direnişi ve mücadeleyi örmenin mümkün olduğunu göstermektedir.

Bu anlamıyla Birleşik Mücadele Güçleri’nin “*Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Örgütlenelim*” çalışması önemli bir yerde durmaktadır. Kuruluşu ve ilanıyla önemli bir etki yaratan Birleşik Mücadele Güçleri’nin 12 Mart Gazi ve Ümraniye Katliamı anmasının kitleliliğindeki mütevazı katkısı dikkate alınmalıdır. Son gerçekleştirilen eylem ve etkinlikler kitlelerin salgın koşullarının da etkisiyle önemli bir öfke biriktirdiği, bu öfkenin giderek sokağa yansıdığını göstermektedir. Bu nesnel koşullar altında örgütlenme çağrısı yapmak ve her türlü grupsal kaygıdan dogmatik sol sektör yaklaşımlardan uzak somut bir adresi göstermek önemlidir.

8 Mart’ın, Mart katliamları anmalarının kitleliliğini ve coşkusunu, başta HDP’nin kapatılması tartışmaları olmak üzere Kürt ulusuna yönelik her türlü, imha ve inkar saldırısına karşı durmanın, işçi sınıfına, kadınlara, gençliğe, LGBTİ+’lara yönelik saldırganlığa karşı güçlü bir yanıt olmanın kitlesel bir aracı kılam, Newroz ateşlerini her yerde yakalım.

Kırsal Alandaki Zehirli Sarmaşık : İthalat! (1/2)

Coğrafyamızda yetişen birkaç ürün çeşidi dışında iç pazar tamamen ithalata bağımlı hale getirilmiştir. Türkiye, fındık, kayısı, üzüm, incir, mandalina gibi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayıda ürün (bunlar da ihracatçıdır) çeşidi dışında A'dan Z'ye kadar ithalatçıdır.

Siyasi iktidar erkinin tarım ve gıda ürünlerinde yapılan ithalat için, “artan gıda fiyatlarının kontrol altında tutulması için yapılan bir uygulama” söylemi gerçeği yansıtmamaktadır. İthalat, Türkiye’de küçük çiftçiliğin, köylülüğün, küçük aile işletmeciliğinin tarım alanından tasfiyesi için AKP eliyle uygulanan bir politikadır. Tarımsal ürünlerde yapılan ithalat, bugüne kadar hiçbir sorunu çözmemiş; gıda fiyatlarını düşürmek şöyle dursun aksine tarımsal üretim faaliyetinde orta ve kısa vadede sorunları daha da kronikleştirmiştir. İthalat, sorun çözmeden; sorunların daha da büyümesine neden olan bir uygulamadır. AKP eliyle uygulatılan tarım politikası, ülke tarımında ithalatı genel politika haline gelmiştir. Gıda fiyatlarını düşürmek için yapılan her ithalat, kapitalist gıda tekellerinin kasasını dolduran bir rejim olmuştur.

Kimi tarımsal üründe yapılan ithalatlara bakarsak şunları görürüz:

Çiftçilerin pamuk hasadı yaptığı tarihte fiyatların düşürülmesi için yapılan pamuk ithalatını görürüz. Türkiye, 1850’lerden 1990’lara kadar pamuk ihracatçısı bir ülkeyken, bu tarihten sonra siyasi iktidarların uygulamış olduğu Neo-liberal politikalar nedeniyle bugün ithalatçı bir ülke konumuna gelmiştir. AKP, 2003-2020 döneminde 14 milyon ton civarında pamuk ithalatı yapmış ve bunun için 24 milyar dolar ödemiştir. 2002 yılında 7 milyon 200 bin dekarlık bir alanda pamuk ekimi yapılırken 2020’de 3 milyon 600 bin dekar gerilemiştir. 2019/2020 hasat zamanı yapılan ithalat nedeniyle pamuk daha tarladayken fiyatı düşmüş ve çiftçiler zarar etmiştir. AKP’nin Türkiye’nin pamuk ihtiyacını karşılamak için bulduğu “çözüm” ise Afrika’dan toprak kiralayarak orada pamuk üretimi yapıp ülkeye getirmek! Bunun amacı küçük çiftçinin üretimden çekilmesini sağlayıp binlerce kilometre öteden tarım şirketlerine yeni pazar alan-

ları yaratmaktadır.

Çiftçi, buğday hasadına başladığı tarihte, fiyatların düşürülmesi için yapılan buğday ithalatı, çiftçinin ürününü daha tarladayken zarara uğrattırıyor. 2002 yılında Türkiye’nin nüfusu 66 milyon iken 93 milyon dekarlık alanda buğday ekimi yapılmaktaydı ve 19.5 milyon ton buğday üretiliyordu; 2020’ye gelindiğinde Türkiye’nin nüfusu 84 milyonun üzerine çıkarken, buğday ekimi yapılan alan 70 milyon dekarın altına düşmüştür ve üretim ise 20 milyon tonda kalmıştır. Nüfus artışına karşı üretim yapay bir seyir izlemiştir. Her yıl buğday hasadı zamanı Toprak Mahsulleri Ofisi’nin ithalat yapması, iç pazar için üretim yapan çiftçileri olumsuz yönde etkilemiş ve çiftçilerin parça parça üretimden kopmalarına neden olmuştur. Yerli çiftçiden, tonu 1600 – 1800 liraya satın alınan buğday, 2400 liraya ithal edilmiştir! Tarım Bakanı kendi köylüsüne vermediği desteği çok uluslu kapitalist tarım şirketlerine vermiştir. 2020 yılında Türkiye, 9 milyon 750 bin ton buğday ithalatı yaparak da dünyada ilk sırada yer almıştır. AKP’nin 18 yıllık iktidarı süresince 72 milyon ithalat yapılmış ve 19 milyar dolar ödenmiştir. Buğdayın ana vatanı Anadolu ve Mezopotamya iken uygulanan politikalar nedeniyle ithalata bağlı olunmuştur.

Çiftçinin depoları patates ile doluyken fiyatların düşürülmesi için yapılan patates ithalatı küçük üreticileri zarara uğratmıştır.

2020’nin ilk aylarında patates ihracatına getirilen kısıtlama (Tarım Bakanlığı’nın öz iznine bağlanması) nedeniyle köylünün malı elinde kalmış; depolar patatesle doluyken Mısır’dan yapılan ithalat sonrası üreticinin ürünü elinde kalmıştır. Bugün Niğde, Nevşehir, Konya ve Aksaray’daki depolarda yüzbinlerce ton patates çürümeye terk edilmiştir. Köylü, patatesi 1 liraya mal etmesine karşı 60 kuruşa dahi satamazken; patates, pazarda ve markette 2.5 – 3 liraya satılmaktadır. Küçük üretici zarar ederken, bir avuç komprador burjuva servetine servet katmaktadır.

İthal edilen tarım ve gıda ürünlerinin listesi daha da uzatılabilir. Coğrafyamızda yetişen birkaç ürün çeşidi dışında iç pazar tamamen ithalata bağımlı hale getirilmiştir. Türkiye, fındık, kayısı, üzüm, incir, mandalina gibi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayıda ürün (bunlar da ihracatçıdır) çeşidi dışında A’dan Z’ye kadar ithalatçıdır.

İthalatın açık olarak yansıdığı bir başka şey ise kırsal alan nüfusunun hızlı bir şekilde düşüşüdür. Azalan köy nüfusuna bakarak ithalatın tarım ekonomisine yansımaları görebiliriz. 1980’de kırsal alanda yaşayan, tarımsal üretim içinde olan köylerde nüfus 25 milyon iken Türkiye tarım – gıdada kendi kendine yetebilen az sayıda ülkeden biriydi. 1980 – 2000 arası ülke nüfusu artarken; kırsal alan nüfusu yatay bir seyir izliyor.

2000 sonrası ise IMF, DB, DTÖ ve AB uyum programlarıyla birlikte köy nüfusu dramatik bir düşüşle 2020’de 5 milyon 878 bine gerilemiştir. Küçük üreticiliğin tasfiyesiyle birlikte kırsaldan kentlere yoğun göç yaşanmıştır.

1980’lerde başlatılan (1980 öncesi de tarımsal ürünlerde ithalat yapılsa da bunun kırsal alana etkisi düşüktür.); 90’larda artarak devam eden; 2000’ler sonrası siyasi iktidarlar tarafından genel politika haline getirilen ithalatın, köylülüğü ve tarımı getirdiği noktayı anlayabilmemiz için kırmızı mercimek önemli ve çarpıcı bir örnektir.

Dünya denen yerküre üzerinde yerleşik tarımın ilk yapıldığı bölgelerden birisinin Anadolu ve Mezopotamya coğrafyası olmasından dolayı birçok tarımsal üründe olduğu gibi kırmızı mercimeğin de ana vatanı bu topraklardır. 1990’da Dünya mercimek ihtiyacının yüzde 47’sini karşılayan Türkiye, bugün ithalatçı olmuştur. İthal edilen mercimeğin yüzde 50’sinden fazlası Kanada’dan yapılmaktadır. Kanada’nın kırmızı mercimek ihracatçısı olmasının hikâyesiyse ülkemizdeki tarım politikasının trajik bir özetidir. Türkiye’nin bugün Kanada’dan ithal ettiği mercimek, 1970’lerde Türkiye – Kanada işbirliğiyle Kanada’ya götürülen ve laboratuvarlarda uygun hale getirilen mercimektir.

(devam edecek)

“Patronlarının Kod-29 Saldırısına İşçinin Yanıtı Direniş!”

Sinbo, SML, Migros Depo işçilerinin, Ekmekçiöğlü ve Baldur'da fabrika işçilerinin direnişi sürerken bu direnişlere yenileri eklendi. Cem Bialletti fabrikasında işçiler grev kararı alırken, kod-29 ile işten çıkartılan Orhan Yıldız açlık grevi başlattı.

Cem Bialletti fabrikasında grev başladı

Kocaeli'de Cem Bialletti fabrikasında toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle işçiler greve çıktı.

Kocaeli Başiskele'de bulunan ve mutlak eşyaları üreten Cem Bialletti fabrikasında toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler greve çıktı.

Fabrika önünde açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası şunları ifade etti:

“Yaşanılan bunca soruna rağmen işçiler haklarını almaya ve gelecekleri için mücadele etmeye devam ediyor. İşçiler ağır şartlarda bir yılı aşkındır pandemi salgınında çalışıyor. Kod-29 gibi bir tehdit altında çalışıyorlar. İşverene verilen bu silah acımasız kılıç gibi işçilerin başında sallanmaya devam ediyor. Son bir yıl içerisinde, işçilerin Kod-29'la işten atıldığı dönemde gıdaya yüzde 25 zam gelmiş. İşçi fabrikalarda olağanüstü saldırılara maruz kalıyor, bir de asgari ücretin altında zam vermeye çalışıyorlar. Siz bunu yaparsınız işçi de hakkını söke söke alır.”

Birleşik Metal-İş Sendikası, yıllık resmi enflasyon oranının yüzde 14,6 olduğunu anımsatarak şunları ifade etti:

“Yüzde 12,32 oranında bir ücret zammı, sefalet koşullarında yaşamak ve reel ücret kayıplarının artması demektir. Böylesi bir teklifin kabul edilemeyeceği açıktır” diyor.

Kocaeli'de greve çıkan işçilerin yanı sıra firmanın İstanbul'da bulunan binası önüne de grev pankartı asıldı.

Kod-29 ile işten çıkarılan Orhan Yıldız açlık grevine başladı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde Kod-29 gerekçe gösterilerek işten çıkarılan işçilerden Orhan Yıldız, açlık grevine başladı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi iştirakleri olan İZENERJİ A.Ş. ve İZELMAN A.Ş.'de çalışırken, İzmir Valiliği'nin haklarında başlattığı “Güvenlik soruşturması” sonucunda 20 Ekim 2020 tarihinde iş akitleri Kod-29 gerekçesiyle feshedilen Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel-İş Sendikası üyesi 16 işçi, 18 Şubat'ta belediye binası önünde başlattığı direniş devam ediyor.

Kod-29 ile işten çıkarılmalarına karşı direnen işçilerin direnişi sürerken, Orhan Yıldız adlı işçi süresiz açlık grevine başladığını söyledi. Yıldız, “Ben 8 ay önce Sosyal Yardımlar Şube Müdürlüğü'nde şoför olarak işe başladım. İzmir Valiliği'nin kararıyla Ekim 2020'de İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden Kod-29 ile işten 16 arkadaşım ile işlerimizden atıldık. İşimize geri dönene kadar belediye binası önünde direnişe başladık. Ancak bugüne kadar hiçbir adım atılmadı. Hukuksuzlukta ısrar ediliyor, bu yüzden açlık grevine başladım. Taleplerimiz karşılanana kadar eylemimi sürdüreceğim” dedi.

Sinbo'da direniş 50'li günlerinde

Kod 29 saldırısına karşı direnen TOMİS üyesi Dilbent Türker, direnişin 50'li günlerine girdi.

Ücretsiz izin saldırısını direnişle karşılık veren ve işe geri dönen TOMİS üyesi

Dilbent Türker, Kod 29 saldırısı ile işten çıkarılmış direniş çadırını yeniden kurmuştu.

Pandemi döneminde kapitalistlerin elinde bir silaha dönüşen Kod 29'a karşı direnişi sürdüren Türker, direnişinin 50'li günlerinde.

Dilbent Türker fabrika önünde direnişini sürdürürken bazı işçiler ise Dilbent'in sözlerini çarpıtarak direnişi mantüptle etmeye çalışıyor.

Konuya ilişkin, Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası – TOMİS'in facebook hesabından yapılan bir paylaşımda:

“Geçtiğimiz ay ise hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde, işçilerin ücretlerini ve SGK primlerini gasp ettiler.

Şubat ayı 28 gün çekiyor diye 1 günlük izin alan işçiden 3 günlük ücret ve 3 günlük SGK primi çaldılar.

Bu hırsızlık karşısında susan, ses çıkarmayan ve mücadele etmeyen işçinin boynu bükülür, başı ezilir ve zamanla emeğiyle birlikte şerefini de kaybeder -dedik.” denildi.

Migros İşçilerinin eylemi iki ayrı kolda sürüyor

Gebze Çayırova'da Migros deposunda çalışan ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için Depo Liman Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası'nda (DGD-Sen) örgütlendikten sonra ücretsiz izne çıkarılan işçiler “Kod 29” ile işten çıkarılmıştı.

Direnişteki Migros depo işçileri, Çayırova Migros Deposu önünde hem de Anadolu Grubu'nun Ümraniye'deki binasının önünde direnişlerini sürdürüyor.

Direniş 70'li günlerini geride bıraktı. İşçiler, Direnişin 69'uncu gününde işçilerin bünyesinde çalıştığı İstanbul Ümraniye'de bulunan Anadolu Grubu Holdinginin önünden seslendi. İşçiler, Şirketin sahibi Tuncay Özilhan'a seslenerek, “tüm baskılara rağmen kod-

29'a, tacize ve işten atmalara karşı direniyoruz” dedi.

Çayırova'da ise işçiler, direnişin 68'inci gününde “Servetiniz bizden çaldıklarınızdır” diyerek depo önüne yürüyüş yaptı.

DGD-Sen'den atılan bir tweet'de ise şöyle denildi:

“Yasalar Sadece İşçiye mi İşliyor! Fatma Korkmuyor! Anadolu Grubu Ve Migros Bu İradenin Altında Kalmaya Mahkumdur! Yaşasın Migros Direnişi!”

SML Etiket İşçileri: Mücadeleden Bir Adım Geri Atmayacağız

Dev Tekstil üyesi SML Etiket işçileri direnişlerinin 39. gününde Decathlon ve H&M önünde eylem yaptı.

Sendikalaştıkları için 22 kişiyle birlikte keyfi bir şekilde işten atılan DEV TEKSTİL üyesi SML Etiket işçileri direnişlerinin 40'li günlerinde ve Avcılar'da bulunan fabrika önünde direniyor. İşten atmaların tek sorumlusunun SML yönetimi olmadığını, SML'nin iş yaptığı firmalar olduğunu ifade eden direnişçiler taleplerini Torium Alışveriş Merkezi'nde bulunan Decathlon ve H&M önüne taşıdı.

Eylemde söz alan DEV TEKSTİL temsilcisi Okan Karaçam, 39 gündür sendikasıylaştırmaya, keyfi işten atmalara ve taşeron çalışmaya karşı direndiklerini belirterek “Aile ve çalışma bakanlığı SML fabrikasını denetlemeye geldi, içerde çalışan işçilerle görüştü ancak ne sendikamızla ne de hukuksuzca işten atılan üyelerimizle bir görüşme gerçekleştirmedi” dedi.

Ardından konuşan SML Etiket Derya Sırbudak, fabrika içerisinde baskıyı artıran SML yönetiminin brandalar çekerek, kameralar yerleştirerek işçilerin direnişin sesini duymasını engellemeye çalıştığını belirtti. Sırbudak, “SML yönetimi istediği kadar baskıyı artırsın. Taleplerimizden vazgeçmeyeceğiz, her yere taşıyacağız, kazanana kadar mücadeleden bir adım geri atmayacağız” diye konuştu.

“Bu Sürecin Sonunda Arkadaşlarımız Sendikalı Bir Şekilde Orada Çalışacaklar”

Kocaeli Çayırova’da Şekerpinar Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan İspanya sermayeli Baldur süspansiyon fabrikasında çalışan işçiler sendika düşmanlığı sonucu işten atmalara karşı greve çıktı.

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin direnişi 80 günü geride bırakırken biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişe dair Birleşik Metal-İş Gebze 2 No’lu Şube Sekreteri Engin Kulu ile konuştuk.

Merhabalar. Öncelikle direnişinizi başlangıcını sormak istiyoruz. İspanyol sermayeli Baldur fabrikasında ilk olarak 5 işçi işten atıldı. Buna karşın sendikal örgütlülükle greve başladınız. Bu süreci anlatır mısınız?

Şimdi bu örgütlenme süreci 2017’de başladı aslında. Ocak ayında işverenin itirazı sürece biraz engel oldu. Daha sonra işveren, Türk-Metal’i da çağırarak iki sendika arasında bir rekabete dönüştürmeye çalıştı durumu ve bu süreç uzadı. En son Temmuz ayında bakanlık yetkiyi bize verdi. Yetkiyi bize verince de bizde yasal olarak toplu sözleşmeyi yapacak olan sendika olduk. Bu süreçte de işverenlerle temasa girmeye çalıştık, yani biz artık yetkili sendikayız diye. İşveren bizimle görüşmedi. Avukatlarımızı devreye soktuk, görüşmeler esnasında yetkili olduğumuz için de temsilci atamak istedik, temsilcileri atadık. Üç temsilci atadık, onu kendilerine ilettik ancak kabul etmediler. Daha sonra durumu posta yoluyla gönderdik. Daha sonra bizim içerdeki hareketliliğimizi, örgütlülüğümüzü üç temsilci üzerinden yürütmeye başladık. Türk-Metal’den istifa eden işçileri Birleşik Metal-İş’e geçirdik. Daha sonra işveren bizim temsilci arkadaşlarımızdan ikisini, daha ileri durumda olan üç işçiyi işten çıkardı. Biz de orada bir direnişe başladık. Ama tabi bir taraftan da yasal süreç işliyordu, o beş arkadaşımızla birlikte kapı önü direnişi yaptık. İlk olarak tabi birlikteliği, beraberliği büyütürerek direnişi güçlendirmeye çalıştık. Tabi işveren direnişten sonra da tutumuna devam etti, işçiyi bölmeye çalıştı ve yasal sürecimizi, avukatlarımızı tanımadı. Sonuç olarak bir anlaşmaya varamadık, masada tekliflerimizi kabul etmediler, teklif bile vermediler. Bizde sadece avukatlar aracılığıyla görüştük. Tabi işveren de işçiye sendika üzerinden kırmaya, umudunu bitirmeye çalışıyordu. İşçileri sendikamızdan uzaklaştırmaya çalıştılar ancak direniş süreci ile birlikte işçilerle bağımız daha da güçlendi. Daha sonra grev süreci yaklaştı, tabi grev süreci yaklaşıncaya greve ilişkin

oylama yapıldı. Patron grev kararının çıkmayacağını düşündü ancak biz 25 Aralık’ta grev kararı aldık. Grevin başladığı ilk günden itibaren grev kırıcılığı yapmaya çalıştı işveren. Tabi bu yüzden olaylar oldu, şube başkanımız ve dört tane işçi arkadaşımız grev kırıcılarını engellemek isterken gözaltına alındılar. Greve başlayalı 80 günü aştı.

Grev nasıl gidiyor, işçilerin moral motivasyonu ne durumda?

Bu şartlarda, bu koşullarda 80 günlük grevi sürdürmek hem işçi arkadaşlar açısından hem de bizim açımızdan zor bir süreç. Ama biz gece gündüz 24 saat o işçilerle birlikte olduk, o morali o motivasyonu o bilinci sürdürdük, inanarak yola çıktık. Tabi şartlar, koşullar çok zor çünkü grevden önce oldukları para 2 bin 600 - 700’dü ve bu insanlar kirada oturan insanlar. Ama biz bu süreci kazanabilmek için birbirimize sarıldık 80 günü aşkındır işveren bir çivi bile sökemedi ve bu işçilerden 80 tanesi bir yılın altında çalışan işçiler. Üç aylık, altı aylık, yedi aylık işçiler de var. Fabrikayla köklü bir bağı bile olmayan insanlar şu anda halen kapı önünde bir direniş içerisinde. Bunu yakalamak, bunu sürdürmek kolay değil. Her gün aynı sıkıntılar ailelerinden kaynaklı para sıkıntıları var, ama biz bunları aşmaya çalışıyoruz hep birlikte. Uluslararası alanlarda dayanışmalar toplandı, destekler geldikçe işçi arkadaşlarımızın moralleri daha da yükseldi. Tabi bu süreçte işveren de rahat durmuyor, grevi kırmak için birçok şey yapmaya çalıştı. Grevin ilk günü yaşanan olaydan sonra 16 işçiyi daha Kod-29’dan işten çıkarttı. Şimdi öyle olunca da işveren hukuki açık aramaya çalıştı. İlk olarak işten çıkartılan işçilerin yerine eleman aramaya çalıştı, avukatlarının üzerinden bunu düşündü. Alanı tel örgülerle kapatmaya çalıştılar, 12 kişiyle çalışmaya çalıştılar, malları çıkarmaya çalıştılar. Tabi biz bunları engellemeye çalıştık, hukuki olarak da bunu kazandık. İçerde İspanyollar vardı onların çalışmasını engelledik. O, 12 kişinin de çıkışını aldırarak şu an üretimde yapılmıyor. Bizim aldığımız bu kararın karşısında iyice sıkıştı, eli ayağı bağlandı ama hiçbir şekilde sendikayı kabullenme inadı devam ediyor. 80 gün oldu fabrikada üretimde yok, 80 işçinin sendikalı bir şekilde çalışmasının kavgası hala sürüyor.

İşçilere sürekli mesaj atıyor, “size kapımız açık”, işte “size şu kadar zam yaptık, bu kadar zam yaptık” diye. Tabi işçilerin işverene karşı bir güveni kalmamış çünkü geçmişte de bir sürü sözler vermiş ama

işçiler çok iyi tanıdığı için hiçbirini dinlemiyor. Ama işte işçilerin zayıf noktalarını arıyor, zayıf noktasına göre temasa geçiyor. Danışman tuttu grev kırmak için, bu danışmanlar sürekli arkadaşlarımızı rahatsız ediyor. Yani işveren ne yaptıysa ters gitti bütün işleri eline yüzüne bulaştırdı. En son işte dava açtı, kararımıza itiraz ettiler ayın 24’ünde mahkememiz var. Bu mahkemede, aldığımız kararları tersine çevirecek bir karar bekliyorlar, öyle bir umutları var. Sendika ile anlaşmak istediğini ama sendikanın istemediğini söylüyor. Biz atılan işçilerin geri alınmasını, işverenin sendikayla masaya oturmasının gerçekleşmesi için atılan her adıma yanıt veriyoruz. İşçilerin orada sendikal olarak çalışmasını tabii ki istiyoruz, başaracağımıza kararlılıkla kazanacağımıza inanıyoruz. Şu da var ki süreç uzadıkça işimiz büyüyor, direnişimiz büyüyor. Bu saatten sonra zaten kırılacağını düşünmüyorum, bu sürecin sonunda arkadaşlarımız sendikal bir şekilde orada çalışacaklar.

Evet ortada 80 günlük başarılı bir direniş ve grev söz konusu. Buna ek olarak birçok direniş sahası mevcut ve işçi sınıfında bir kıvrımdan var söz. Hem bu direnişlere hem de kendi özel direnişinize ilişkin ne söylemek istersiniz?

Evet bunlara bakacak olursak esas olarak direniş ve mücadele kendini birleştirdi. Burada birçok grev oldu Baldur grevi de dahil, çünkü biz zaten Migros direnişini ve diğer direnişlerle sürekli ittifak halindeyiz. Gebze Sendikalar Birliği de bu anlamda birkaç adım attı. Direnişleri ziyaret ede-

rek ortaklaşma mücadelesi ile ilgili adımlar atıldı. Yani zaten herkesin gözü kulağı burada, işçi sınıfı açısından moral kaynağı olacak. Biz zaten pandemi dönemindeki ilk direnişi başlatmıştık. Baldur’dan önce biz pandeminin son sekiz ayını direnişle geçirdik. Pandemi döneminde kimsenin dışarı çıkmadığı, bir şey yapmadığı süreçte bir umut oldu. Pandemi sürecini biliyorsunuz, kimse işçiyi falan düşünmüyor. Evine kapanmış herkes, sınıf kaygısı olanlar bile eline kalemi alıp işçi ile ilgili hiçbir şey yazıp çizmiyorlar konuşmuyorlardı. Direniş başlayınca işçi sınıfı ile ilgili direnişle ilgili yazıp çizmeye başladılar. En ufak bir direnişin bile çok önemli olduğuna dair bir gerçeklik var o yüzden direnişin küçüklüğü veya büyüklüğüne bakmıyoruz, bu direnişi kazanımla sonuçlandırmamız lazım.

Son olarak kamuoyuna bir çağrınız var mı?

Biz zaten süreçle ilgili çağrımızı yapıyoruz, hiçbir sendikal ayırım yapmadan, kurum ayırımı yapmadan sürekli ortak mücadeleyi güçlendirme çağrısı yapıyoruz.

Alanlarda da direnişlerde de söylüyoruz, yani bu direnişi kazanmak istiyoruz çünkü herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor, çaba sarf etmeleri lazım. Sadece bir direniş alanını ziyaret ederek direniş kazanılmaz, mücadele kazanılmaz. Bulduğumuz her alanda; sendikalar da, işyerlerinde, siyasi partiler, emekten yana yapılar sürekli kendi alanlarında bu mücadeleyi arttıracak bir biçimde yer alması lazım. O yüzden de dayanışmanın artık daha da güçlenmesi gerekiyor.

KADINLARIN BİRLİĞİ

ATAERKİ SERMAYEYE, SERMAYE ATAERKİYE UYUM SAĞLAMIŞTIR

Kadınların birliği olarak toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin maddi temellerini yok etmenin ön koşullarını kendi yapısal özelliği olarak yerine getirecek olan sosyalizmi hedefliyor ve buna “biricikliğimiz”le, “bireyselliğimiz”le değil, kolektif bir ele alışla ulaşabileceğimizi bilerek hareket ediyoruz.

Sınıf çelişkisi ve toplumsal cinsiyet eşitsizliği mücadelesinin hedefi olan sistemin ortadan kaldırılmasını savunuyorsak, sistemi bütünlüklü olarak anlamamız-çözümlememiz gerekmektedir. Ki, bu sistemi anlamak-çözümlemek ancak iç içe giren unsurları, birbirleriyle ilişkileri içerisinde, süreç olarak ele almakla olabilir. Bunun dışındaki ele alışlar, eklektik, parçalı, kısmi sonuçlara götürecektir.

Devlet iktidarı, toplumsal cinsiyetin kurumlaşmasında, ataerkinin varlığının güçlenmesinde ideolojik-politik ve baskı aracı olarak bu bütünsel yapıda merkezi bir yer tutar. İktidar, salt, soyut bir şey olarak anlaşılamaz. İktidar ilişkileri; özgül kurumlar, aygıtlar içerisinde maddileşirler (Poulantzas). Devlet, bu aygıtlardan sadece birisidir ama belirleyici rolü olan bu aygıttır. Devletler, egemen sınıfların ellerindeki “özel bir iktidar örgütü” olarak, erkek iktidarlarının her türlüünü kullanması-desteklemesi kadar; kendileri de tüm kurumlarıyla ataerki yapıdadır. En başta devletlerin personel ve bürokrasisi cinsiyet temelli bölünmüştür. Yine hükümetlerde, parlamentolarda ezici bir erkek çoğunluğu mevcuttur. Erkekleri silahlandıran da devlettir. Bu hem devletlerin kolluk güçlerinin, askeriyesinin tamamına

yakınının erkek olması anlamında böyledir hem de askeri-militarist politikalarla, ideolojik aygıtlarıyla gücü, şiddeti erkeklerle özdeşleştirilmesiyle erkeklerin bireysel silahlanmasında böyledir.

Hukuksal boyutuyla da devletler; doğum kontrolünden kadının giyim kuşamına, kürtajdan çocuk sayısına, evlenme yaşına ... hemen her türlü cinsiyet, toplumsal cinsiyet konularıyla ilgili olarak yaptırım gücünü de kullanmasıyla önemli bir güç durumundadır. Uygulanan ekonomi politikalarında, aile ücreti, kreş vb. konularda da belirleyicidir. Kısacası R. W. Connell’in belirttiği gibi “Devletin, toplumsal cinsiyeti barındıran toplumsal ilişkilerde derin bir yeri olduğunun reddedilmesi oldukça güçtür.”

Ataerki; sınıfsal, ulusal, dinsel olarak kapitalist toplumun tüm unsurlarıyla, ekonomik-politik ve ideolojik olarak da tüm düzeyleriyle iç içe girmiştir. Ataerki sermayeye, sermaye ataerkiye uyum sağlamıştır. Bu ilkel birikim sürecinden başlayan bir ortaklıktır. “Cadı avı” olarak adlandırılan süreç, kadınların ekonomik birikimine, toplumdaki yerlerine, ellerindeki tıbbi bilgilere yönelik bir saldırıydı. Yapılan araştırmalar, bu süreçteki kadın katliamının birikim sürecinde önemli bir etkisi olduğunu göstermektedir.

Kadının kullanılması; çocuk-yaşlı bakımının kadınlara bırakılması (hatırlanmalı ki neo-liberal politikalar ekseninde sağlığın özelleştirilmesi, kreşlerin kapatılması kadınların çocuk-yaşlı bakımına artan şekilde zaman ayırmasına yol açmıştır), aile ücreti ile kadınların erkeklere ekonomik olarak bağımlı kılınması, heteroseksüel evliliklerin zorunlu kılınması, aile yapısı, devletin bütün kurumları ve “erkekler arasındaki toplumsal ilişkilere dayanan çok sayıda kurum-kulüpler, spor tesisleri, sendikalar, meslekler, üniversiteler, kiliseler, şirketler ve ordular.”

(Acar-Savran G., Tuna Demiryantan N., Kadının Görünmeyen Emeği içinde “Hartmann H. Marksizmle Feminizmin Mutsuz Evliliği; s:179”, Yordam Kitap)

Bütün bu unsurlar, istikrarlı bir şekilde birbiriyle bağlantılıdır. İşlevleri, etkileri birbirleriyle, eklemlenerek oluşturdıkları bütünlük içinde ortaya çıkmakta/belirlenmektedir. Dolayısıyla ataerkiye karşı mücadele bütünlüğün tamamına karşı mücadeledir, ama daha da önemlisi politik olarak bu bütünlüğün merkezine, ana çekirdeğine karşı mücadele şeklinde ele alınmalıdır.

Yazımızın başında bahsettiğimiz toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin “kişiden kişiye şiddet biçimi” olarak yorumlanmasındaki bireysellik ile bunun felsefi bir tartışma haline getirilmiş “biriciklik” ve “her yerde iktidar” söylemleri(!) arasındaki ilişkiye de dikkat çekmek istiyoruz. Bütün bir yüzyıla damgasını vuran Freud’da kadın ve erkeğe dair olan tüm söylenceleri alıp ilişkiyi rasyonalize eden bir bilim çıkmıştı (Millet K., Cinsel Politika). Biriciklik iddiası, öznelliğin söylemle inşası veya yıkılması da görünenin rasyonelleştirilmesi olarak, kadınların hem kendi içlerinde hem de diğer ezilenlerle birlikte mücadelesini zayıflatmaktadır.

Bu belirlemeler evde, işte, sokakta karşılaştığımız –Foucault’un ifadesiyle- mikro iktidarlara mücadelelenin yok sayılması değildir. Politik olarak mesele zincirin ana halkasını çekip almaksa, bir bütün olarak kadın mücadelesinin ana hedefini belirtmiş oluyoruz sadece. Dolayısıyla kadınların birliği olarak toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin maddi temellerini yok etmenin ön koşullarını kendi yapısal özelliği olarak yerine getirecek olan sosyalizmi hedefliyor ve buna “biricikliğimiz”le, “bireyselliğimiz”le değil, kolektif bir ele alışla ulaşabileceğimizi bilerek hareket ediyoruz.

Komünist Kadınlar Birliği: Örgütlü Mücadelemiz Partiarkanın Sonunu Getirecek!

8 Mart Dünya Emekçi kadınlar Günü dolayısıyla bir açıklama yapan Komünist Kadınlar Birliği, “Bugüne kadar VARDIK, bugün VARIZ, yarın da VAR OLACAĞIZ!” dedi

tkpml.com’da yer alan habere göre Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist Komünist Kadınlar Birliği(KKB) yaptığı açıklamada “Pandemiye fırsata çevirip haklarımıza göz koyanlara, belediyelerimize, üniversitelerimize kayyum atanlara karşı kirpiğimizi yere düşürmüyor, yukarı bakıyoruz. Çünkü gözümüz özgürlüğümüzde!” sözlerine yer verdi.

“Örgütlü Mücadelemiz Faşizmin, Partiarkanın, Sömürü Düzeninin Sonunu Getirecek!” başlıklı açıklamada, “Mart ayının hem ekolojik hem de toplumsal olarak havayı ısıttığı bu günlerde; dünyayı sarsan ve kriz üstüne kriz yaşayan neo-liberal sömürü düzeninin yara bandı olarak kullanmaya çalıştığı pandemi ile yaşanan bir yılı aşkın bir zamanı da geride bıraktık.” ifadelerine yer verildi.

“Vardık! Varız! Var Olacağız!”

Açıklamada şunlar kaydedildi:

“Kadınlar bu direnişlerin en dinamik kesimlerinden biri olarak direnişlere kaynak olurken bir yandan da patriarkal düzenin pandemi maskesi altında kazanımlarına dönük saldırganlığa karşı verdikleri birleşik ve kesintisiz mücadele ile, farklılıkları birleştirerek hedefe yönelişleriyle ilham oluyor. Pandemi ile artan yoksulluğun, sermayenin çıkarına değiştirilmeye çalışılan çalışma koşulları ile derinleşen güvencesizliğin ilk hedefinde kadınların olması, pandemi karşısında terk edilen yaşlı-çocuk-ev halkının bakım yükünün kadınların omuzlarına bırakılması, tırmanan erkek-devlet şiddetinin kadının yaşam hakkı başta olmak üzere tüm eşitlik ve özgürlük haklarına saldırı olarak patriarkanın güçlü bir silahına dönüştürülmesi ülkeden ülkeye yayılan, sınırları aşan kadın isyanını ortaya çıkartıyor...”

“Özel mülkiyetin ortaya çıkışından bu yana varlığı dahi inkar edilen, “insan” olup olmadığı tartışılan, tarihin “eksik” sayfalarında adı kaybettilen kadınların bugün halkların direnişine ilham kaynağı olması biz kadınlar açısından şaşırtıcı değildir. Çünkü biz sınıf mücadelesinden ibaret olan tarihin her sayfasında “görünmez mürekkeple” yazılmış olsak da hep VARDIK!

Spartaküs’ün isyanında biz de saflardaydık! Ortaçağ karanlığında yakılan cadılar olarak tarihin en acımasız dönemlerinde biz oradaydık! Kapitalizmin vahşi sömürüyle kendini var ettiği 1800’lü yıllar boyunca iliğine kadar sömürülen, uykusuz-aç ve üç kuruşa kölece çalıştırılan işçi sınıfının içindeydik.”

8 Mart Çalışmasının Ardından Birkaç Not; Kendi Rengimizle 8 Mart'ı Coşkuyla Karşıladık

Patriarkanın pandemiye fırsata çeviren saldırıları ve Covid-19 pandemisinin tüm ağır koşullarına rağmen kadınların, LGBTİ+ ve işçi sınıfının mücadelesi devam ediyor.

Pandeminin birinci yılını geride bırakan, egemenlerin krizi ezilenlere dönük saldırıları artarken, ezilenlerin mücadelesi ise direnişlerle devam ediyor. Pandeminin fırsat olarak kullanılması ile başta kadınlar olmak üzere mücadele eden her kesime dönük bir dizi saldırı koşullarında kadınlar olarak oldukça hareketli bir dönem geçirdiğimizi söylemek gerekir. Bunu geçtiğimiz 8 Mart'ta ülkenin dört bir yanında sokağa çıkan binlerce kadın gösterdi.

YDK açısından da geçtiğimiz 8 Mart'tan bu yana ortaya koyduğumuz pratik önemli bir yerde duruyor. Pandeminin ilk ortaya çıktığı anda Kadınlar Birlikte Güçlü ile birlikte güncel sürece müdahale ederken ve kendi çalışmamızı ise koşulları zorlayan ancak parçalı kalan yüz yüze çalışmalarımız vardı, bunun yanı sıra pandemi gerçekliği içinde çalışmayı esas olarak online buluşmalar ile sürdürdük.

Ancak birebir ilişki kurduğumuz çalışmayı yaz ve sonbahar aylarında (Temmuz, Ağustos, Eylül, Ekim) "Pandemiye Bir de Bana sor" şiarlı kampanyamız ile kendimizi yeniden toparladığımız, daha merkezi ve derli toplu çalışma yürüttüğümüz bir dönem oldu. Değerlendirmeyi bu kadar geri bir tarihten başlatmamızın nedeni hem 25 Kasım hem 8 Mart aslında bu çalışmanın birer parçası, birer halkası olarak ele alma çabası ve bunun çabanın verdiği sonuç. Elbette arada kalan zaman dilimlerinde güncel sürece kadınlarla birlikte yaptığımız kampanyalar, çalışmaları es geçmeden bu takvimsel politik süreçleri daha bütünlüklü anlatabilmek önemli. Geçmiş pratiğimizi olumlu-olumsuz değerlendirmek ısrarlı ve sabırlı çalışmanın önem arz ettiği kadın faaliyetimiz için yararlı olacaktır.

Öncelikle sonda söyleyeceğimizi başta söylersek, bulunduğumuz tüm illerde başarılı bir çalışma (8 mart süreci) ortaya koyduğumuzu, bunun önemli bir kısmını görürüz kıldığımızı düşünüyoruz. Değerlendirme yaparken birçok eksik sıralamamız elbette mümkün ya da her zaman "daha iyisini, daha planlısını, daha verimlisini yapabiliriz" tespitini yapabiliriz. Çünkü yaptığımız faaliyeti daha iyi örgütlemek elbetteki mümkün, gerekli. Ancak bütün bunları mevcut koşullar ve gerçeklik içinde, bugünün anın ihtiyacı içinde

Tam da 2020 8 Mart'ı ile 2021 8 Mart bizler açısından birbirinin devamı şeklinde belki küçük ama mevcut gerçeklik içinde kolektif çalışmayı yaşama geçirmedeki ısrar ve çabanın bir sonucunu yansıtmaktadır.

görerek yaptığımızda bugün yapabildiklerimizi ve yapabileceklerimizi daha iyi ortaya koymamızı sağlar.

Buradan parça parça adım adım ve ısrarlı nasıl bir kadın faaliyeti yürütebiliriz kısmen işaret eden bir yere gelmekte fayda var. Kadın faaliyeti bizler açısından uzunca bir süredir takvimsel süreçlere sıkıştırmadığımızı, güncel-politik süreçle eşgüdümlü olarak ele almayı hatırimızdan hiç çıkarmadığımızı dile getirerek devam edelim.

Zaman zaman yaşadığımız politik tartışma elbetteki daha uzun bir tartışmanın konusu olmakla birlikte, kadın kitlesinden her ne sebeple olursa olsun koptuğumuz dönemleri işaret etmektedir.

Tam da 2020 8 Mart'ı ile 2021 8 Mart bizler açısından birbirinin devamı şeklinde belki küçük ama mevcut gerçeklik içinde kolektif çalışmayı yaşama geçirmedeki ısrar ve çabanın bir sonucunu yansıtmaktadır.

Bu 8 Mart'ta da önce merkezi olarak online bir toplantı ile bir araya geldik. (Öncesinde merkezi koordinasyon olarak yaptığımız toplantıyı bu yıl pandemiden kaynaklı online gerçekleştirdik.) Bulduğumuz her alanda nasıl bir çalışma yürüteceğimizi, hangi politik başlıkları öne çıkaracağımızı yani çalışmamızın politik gündem ve içeriğini belirleyerek başladık. Diğer taraftan her alanın kendi gerçekliği, ihtiyacı içinde ancak belli bir plan çıkarak yapacağı çalışmayı takvimleştirmesi önemli bir ayrıntıydı. Yine çalışmaya görünür kılmak için sosyal medyada tag ile çalışmaları yaygınlaştırma, görsellerle ve videolarla yapılan çalışmanın desteklenmesi 8 Mart açısından da önemini bir kez daha ortaya koymuştur. 8 Mart süreci sosyal medya platformlarımızı da daha etkin kullandığımız bir süreç oldu.

Pandemi kampanyasında yoğunluklu çalışma yürüttüğümüz İstanbul'da 8 Mart oldukça verimli, birçoğumuzun enerjisinin

yüksek olduğu ve bu enerjiyi çalışmalarla birleştirebildiğimiz bir süreçti diyebiliriz. İstanbul'un büyüklüğü, karışıklığı ve çalışmadan karşılık almada uzun bir sürece ihtiyaç olması gerçekliğinin yanında, kadınlara ulaşma anlamında çeşitli olanakları barındırmaktadır. Elbette olanakları ancak iyi bir planlama ve buna uyma, kendi içinde uyumu, var olan ve yeni eklenecek ilişki ağının toparlanması açısından önemli parametre olarak görmek gerekir. İşte İstanbul açısından bunu önemli oranda başardığımızı söylememiz gerekir. Pandemi kampanyamızın bir üst halkası olarak, geniş bir ilişki ağı ile temas kurduğumuz ancak bu ilişki ağını örgütlülüğe dönüştürmek için biraz zamana ihtiyaç olduğunu not edelim.

Biraz geç kalmakla birlikte 8 Mart'ı bir kampanya gibi ele aldığımız için temasta olduğumuz kadınlara yoğun bir ev ziyaretinin yanında çıkardığımız stiker ile mahallelere küçük imzalar atmış olduk. Diğer taraftan kamuoyunda önemli bir yer kaplayan kadın direnişlerine ziyaret, online emek buluşmasının örgütlenmesi ve 8 Mart Kadın Platformu'ndaki aktif tutumumuz ile gücümüzün aslında üstünde bir pratik ortaya koyduk diyebiliriz. Yerellerdeki çalışma, kadın arkadaşlarımızın daha fazla hareketli hale gelmesi ile bu 8 Mart'tan sonra kendini daha fazla ortaya koyacaktır.

Benzeri bir değerlendirmeyi Ankara ve İzmir içinde söylemek gerekir. Yine Aydın Didim'de arkadaşımızın 8 Mart'a kısa bir süre kala HDP'li Kadınlara buradaki mevcut hareketliliği kırmak amaçlı operasyonla gözaltına alınması ve 4 gün gözaltında kalmasını unutmamak gerekir. Bu gözaltının bizim ve diğer arkadaşlarımızın Didim Kadın Platformu ile çalışmasını en-

gelleyemediğini, hemen sonrasında farklı ilçelerde yapılan çalışmaya dahil olunarak, daha dinamik bir şekilde devam etmesiyle yapılmak istenenin başarılı olunmadığını göstermiştir. 13 Kadının özellikle 8 Mart sürecinde kadın çalışması "terörize" edilerek gözaltına alınması ve Aydın yerel basınında olayın kriminalize edilerek yaygınlaştırılması burada yürütülen kadın çalışmasından duyulan rahatsızlığı açık etmiştir. Gözaltından çıktıktan sonra kadın arkadaşımızın da içinde olduğu HDP ve HDK'li kadınların çalışma sırasında kadınların tepkisinden gördüğü kadın çalışmasının terörize edilerek kadınların sindirilmek istendiğini ancak başarılı olamadığını yeniden göstermiştir. Kadın Konvoyu ve 8 Mart etkinliği bunu boşa düştüğünün göstergesidir.

İzmir'de ise ısrarlı bir çalışmanın kendini gösterdiği bir 8 Mart oldu diyebiliriz. Uzun zamandır gücümüzün sınırlı olduğu ancak ısrarlı olduğumuzda sonuç aldığımızı görmüş olduk.

Keza Ankara'da hareketli ve verimli bir çalışma kadınlardan aldığımız tepki ile kendini göstermiştir. 8 Mart eylem anındaki görünürlük, öncesi hazırlık çalışması buradaki çalışmada da birbirini takip eden, tamamlayan, besleyen bir çalışmanın sunacağı verimin tablosu çıkmıştır.

Kitabımızın çıkışı için hazırlıklarımız sürüyor. Bu çalışma sona erdiğinde kitabın kadınlara ulaşması için yapacağımız çalışma bugün 8 Mart çalışmasının bir sonraki parçası, bir sonraki halkası olması açısından önemlidir. İstikrarlı, sabırlı ve devamlı bir çalışma ile daha fazla kadına ulaşmamız mümkündür.

HDP Şirnex Milletvekili Nuran İmir: Mücadelemize Öyle ya da Böyle Her Koşulda Devam Edeceğiz

“Biz bir halk hareketiyiz, o açıdan ne kadar saldırı gelirse gelsin partimizin yeni öncüsünü, yeni kadrosunu, çalışma ekibini çıkarabilecek güce, dinamiğe, niceliğe ve niteliğe sahibiz.”

AKP-MHP iktidarı, HDP'ye yönelik saldırılarını bir süredir daha da artırmış durumda. Neredeyse her hafta küçük ortak MHP'nin başkanı HDP'yi kapatma çağrısı yapıyor. Kapatma çağrıları henüz AKP kanadında bir karşılık bulmazken HDP'yi siyaseten linçe ve silikleştirmeye çalışan iktidar bunun için elinden gelen tüm çabayı sarf ediyor.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak yönetme krizine girmiş iktidarın bu HDP düşmanlığının altında yatan nedenleri HDP Şirnex (Şırnak) milletvekili Nuran İmir ile konuştuk.

Siyasi iktidarın HDP'ye, HDP'lilere ve bileşenlerine yönelik saldırıları son dönemde artmış durumda. İktidarın HDP düşmanlığının bu derece artmasının nedeni nedir sizce?

Siyasi iktidarın hedeflediği bütünen partimizi siyasi linçe tabi tutmak ve bununla birlikte (HDP'yi) hukuken nasıl kapatabiliriz çabasını veriyor. Bu anlamda ciddi bir algı yürütülüyor. Aslında iktidarın son 5-6 yıldır yaptığı bu ülkede tek şey algı yönetmektir. Bu algı da Kürt düşmanlığı ve HDP ile bileşenleri üzerinden yapıyor. Çünkü HDP halkların umudu olma iddiası ile yola çıktı, HDP barışın sesi olma umudu ile yola çıktı. HDP de tabii ki tanımladığımız demokratik duruş ve iddiasıyla, faşizan uygulamaların tam karşı bir noktada durduğu için, yasaklara, baskılara rağmen yoluna devam ettiği için, bugün saldırının merkezinde bulunuyor. Aslında AKP kendi iktidarını kurumsallaştırması ve süreklileştirmesi için bir koz olarak HDP'yi kullanıyor. Bu sorunuza paralel olarak bir şekilde kendi varlık ve yokluk meselesini aslında bize saldırmak üzerinden sürdürüyor. Bu saldırıların karşısında da halkların varlığını, halkların demokrasi taleplerini dillendirmemiz bizim tutumumuzdur. Bizim bu

noktadaki kararlı duruşumuzun ciddi bir etkisi var ve birçok saldırıya rağmen HDP her yerde umut olmaya devam ediyor.

Bir açıdan da iktidar yaşanan öfkenin, derin bir ekonomik krizin içinde. Ekonomik krizin toplumsal krize dönüştüğünün de farkında. Bu krizi durduramayan iktidar HDP'yi kullanıyor. Ülkede ne yaşanırsa yaşansın; sokaktaki taciz edilen bir kadından, istismara uğrayan bir çocuktan ve halkın toplumsal sorunlarına her şeyin önüne geçilmeye çalışılıyor, toplumun sorunlarına eğilmekten ziyade dediğim gibi suni gündemler yaratıyor. Kanayan yaralar var, şimdi pandemi ile birlikte var olan işsizlik durumu arttı, insanların ifade özgürlüğü yok, insanlar nefes alamayacak durumdadır. Ve bu öfkenin iktidara yönelik seldirebileceği dillendirebileceği alanlar olmalıdır. Kuşkusuz ki bu hukuksuzluğun önünde kim durabiliyor, tabii ki örgütlü güçler durabiliyor, kadınlar durabiliyor ve bunların en dinamik gücü de HDP olarak karşımıza çıkıyor. Dediğim gibi toplumun kanayan yaraları, sınıfsal sorunları, ifade özgürlüğü, rafa kaldırılan bu yargı sistemi, fiili olarak bir hukuk devletinden öte bir kanun iktidarına dönüşmüş ve bu kanun da aslında tamamıyla keyfi, tamamıyla güne, olaya göre kendini işleten bir mekanizmadır. Karşımızdaki aslında mekanizma da değil; kim tarafından yürütüldüğü belli olmayan bir durum. Doksanlı yıllarda derin devlet olarak tanımladıkları bu kişilerle yapıyordu fakat bugün günümüzdeki iktidar bunu alenen İçişleri Bakanlığı nezdinde yapıyor. Yapılan bütün hukuksuzluklara, haksızlıklara müdahalelere, saldırılara sahip çıkan, cinsel istismar gibi bir işkence bir insanlık suçu olan olayı bile sahiplenen bir iktidarı karşımızda görüyoruz. Yani bir bütün olarak Kürt düşmanlığı, HDP düşmanlığı, bir ülke düşmanlığı noktasına evrildi, halk düşmanlığı noktasına geldi. Yani AKP gibi, iktidar gibi düşünmüyorsun her kim olursa olsun bir yönlendirmeyle vatan haini tanımlamasıyla, terörist tanımlamasıyla karşı karşıya kalıyorsun ve sana yargı yolu gösteriliyor.

Türkiye bu şekilde yönetilemez, Türkiye'de bu şekilde yaşanılmaz. Böyle bir ülkede insanlar kendilerini açıkça ifade edemez, eleştiri yapamaz, insan artık mahrum kalan bir noktaya gelir. Bütün bunların

SÖYLEŞİ NURAN İMİR

gösterdiği tek nokta artık bu iktidarın zamanının dolduğu ve ülkeyi yönetemediğidir. Ve iktidar bundan kaynaklı böyle bir yol ve yöntemi çizmiş bulunuyor; 'HDP biterse sanki sorunlar çözülür' yorumunu, mantığını ülkede milyonlarca insana dayatıyor. Aslında bu ülkenin geleceğinin sigortası HDP ve farklı kesimlerin kendini ifade edebileceği imkanlar yaratmaktadır. HDP iktidarın söylediği, yarattığı algının tersine bu ülkenin demokrasisi için, barışı için, hukuğu için sigortadır diyebilirim.

AKP'nin yarattığı algı; 'HDP'yi kapatacağız ve iş bitecek.' Ancak biliyoruz ki HDP milyonlarca insanın var ettiği bir parti ve buna ek olarak Türkiye'deki devrimci demokrat kitlenin sahiplendiği bir parti. İktidarın, bu saldırılarla bileşenleri de HDP'den koparmak gibi bir niyeti olabilir mi? Siz bunlarla ilgili ne söylemek istersiniz?

Bir bütün olarak iktidar bizi demokratik siyasetin dışına çıkartmak istiyor. Çok ilkesiz ve gayri ahlaki yönde bir saldırı ile karşı karşıya partimiz ve bileşenlerimiz. Toplumun en dinamik parçası olan kadınlara yönelik saldırılar da dahil. Bu anlamda biz demokratik çözüm ve barış konusundaki kalıcı ısrarımızı, kararlılığımızı ve tutumumuzu dün nasıl devam ettirdiysek bugün de devam ettireceğiz. Şu bir gerçek; siyasal geleneğimizde biz, bir kişiye bir veya ekibe

göre şekillenen bir hareket değiliz. Biz bir halk hareketiyiz, o açıdan ne kadar saldırı gelirse gelsin (Partimizin) yeni öncüsünü, yeni kadrosunu, çalışma ekibini çıkarabilecek güce, dinamiğe, niceliğe ve niteliğe sahibiz. Ve bugüne kadar da kendini örgütleyen, belki de bu ülkede en bilinçli tabana sahip bir parti geleneğimiz var. Bunu da demokratik siyasete dönüştürmenin gayreti içerisindeyiz. Hem içeride hem dışarda hedefinde Kürt düşmanlığı her ne kadar görünür olsa da bu saldırı merkezlerinden bir diğer ayağı da bizimle birlikte yol yürüten yoldaşlarımızdır. Bize yönelen saldırılar devrimcilere, sosyalistlere, aktivistlere ve barış yanlılarına yönelik bir gözdağıdır da aslında.

Biliyorsunuz Birleşik Mücadele Güçleri bir deklarasyon yayınladı. Ve o deklarasyon da aslında faşist iktidar bloğu karşısında bir antifaşist blok örgütlemenin adıdır. Bu anlamda halkın örgütlü cephesinin bütün bileşenlerinin birlikte olma çabasında olduk ve bunların sonuç vermeye devam ettiğini görüyoruz. Yani ülkenin ta Şırnak'tan Edirne'ye kadar her kesiminin kendisini bulabildiği bir yelpaze ile bir siyaset anlayışıyla, ilkeyle hareket ediyoruz. Bütün inançların, halkların, ötekileştirilmiş, düşmanlaştırılmış, yok sayılmış bütün değerlerin maneviyatının adlandırılması, kendisini ifade edebilecek, kendisini ya-

şayabilecek olan bir parti geleneğidir HDP. Belki büyük bir öncülük yapıyor olabiliriz fakat bunun yolu yöntemini hep beraber tartışan, eylem planını beraber örgütleyen bir anlayış ile hayata geçiriyoruz. Ve bu çok ciddi anlamda bir karşılık buluyor. Bunun karşısında da iktidar tutumunu tabii ki sertleştiriyor. Her geçen gün bizi daha çok terörize ederek bütün kanallarda ekran ekran oturan kalkan bütün programcılar, davetlileri HDP düşmanlığı üzerinden söz kurmaya zorlayan, bunun tersini yasaklayan vicdanını ve politik ahlakını bitiren bir iktidarın kendini örgütlenme biçimini görüyoruz. Bu tarihi bir durumdur, tabii ki bunun karşısında yine kendisini örgütleyen süreci biz öne çıkarıyoruz. Halk için adalet diyerek, kadınlar için adalet diyerek, ezilenler için, sömürülenler için yaranın olduğu her yerde baskı ve zulmün olduğu her yerde HDP ve HDP'nin dostları kendini örgütleyecektir. Kendini her durumda, döneme ve ana göre uyarlayacak ve misyonunu ciddiyetiyle hassasiyeti ile yaklaşıp yola devam ediyoruz.

“Tecrit sistemi ülkenin her yerine yaymaya çalışıyorlar. Fakat halklar alternatifsiz değildir.”

HDP kendisine yönelen bu saldırılara karşı nasıl cevap olacak? Partiniz süreçle ilgili neler düşünüyor?

Bizim sürece karşı tutumumuz programımız ve siyasetimiz bellidir, ortadadır. Biz halk adına mücadele eden, siyaset yapan bir geleneğin yöneticileriyiz, öncüleriyiz. Ülkenin ana sorunu Kürt sorunudur, Türkiye'nin Kürt sorununa karşı tutumudur. Türkiye halkları ile birlikte temel Türkiye sorunlarının çözümü konusunda bir fikir birliği ile birlikte buluşmayı esas alan ittifaklardan yanayız, bu anlamda çalışmalar yürütüyoruz. Evet iktidarın saldırıları, yönelimleri her kente göre her bölgeye göre farklıdır ve Kürdistan bunun en çarpıcı tarafını yaşıyor.

Kürde ait, Kürdün değerine ait mezar taşına dahi tahammülü olmayan bir iktidar gerçekliği karşımızda. Biz bu halkın seçilmişleri olarak attığımız her adıma fezleke çıkaran, önümüze barikatlar kuran bir iktidar var. Şöyle düşünün ki bir Şırnak milletvekili olarak, Şırnak'ta partimizin içine girdiğim için, Cizre kapının önünde açıklama yaptığım için fezleke almış bir milletvekiliyim. Bu kadar tutarsız bir iktidar, bu kadar fütursuzca saldırı uygulayan bir iktidardan medet beklemek mümkün değil elbette.

Şunu söylemekte yarar var; barış ve demokrasi için, Kürt sorunun çözümü için büyük bedeller ödedik ve bunun toplumsal bir barışa, huzura ermesi için sonuna kadar bedel ödemeye hazırız. Halkların çekmiş olduğu acılar için gerekirse canımızı bile ortaya koyarız fakat bu değerlere sahip çıkmak bizim için onurdur. Biz bu halkın sadece emanetini aldık ve bu emanete layık olmak için demokratik mücadelemize devam edeceğiz. Ne yazık ki saldırılar var ancak halkın gündeminde, gelecek var barış var özgürlük var. Özellikle biliyorsunuz ki hapishaneler 100 günü aşkındır açlık grevinde. İmrallı şahsında bütün cezaevlerinde ciddi anlamda sistematik devam ettirilen bir tecrit durumu var ve bu tecrit sistemi ülkenin her yerine yaymaya çalışıyorlar. Fakat halklar alternatifsiz değildir. Biz halkın seçmiş olduğu yöneticiler olarak; halkla birlikte, halk için, demokrasi için, ülkenin geleceği için ve Kürt sorunun barışçıl çözümü için tecridin kalkması için mücadelemize öyle ya da böyle her koşulda devam edeceğiz.

Katliamlar Bir TC Geleneğidir!

Katliamların hesabını sormak, zulmün iktidarına son vermek bulunduğumuz her alanda kararlı ve birleşik mücadelemizden geçiyor.

16 Mart bulunduğumuz coğrafyada önemli bir tarihi işaret ediyor. 1978'de yükselen öğrenci hareketinin Beyazıt'ta 1988'de Kürt ulusunun özgürlük, eşitlik talebinin Halepçe'de katliamla bastırılmak istendiği tarihi ifade ediyor 16 Mart...

1978'de Türkiye ve T. Kürdistan'ında yükselen halk hareketi yaşamın her alanında gelişip yükselirken, Türk hakim sınıfları açısından katliam gelişen kitle hareketini bastırmak üzere uygulanan somut bir politikaya dönüşmüştü. Faşizmin gerek kendi polisi, jandarmasıyla gerek sivil faşist çeteler eliyle her türlü haklı ve meşru mücadeleyi kanla bastırma politikasının bir yansıması olarak katliamlar gerçekleştirildi. Maraş'ta, Çorum'da Alevileri hedef alarak, Beyazıt'ta öğrencileri hedef alarak katliam, bir devlet politikası haline dönüştürülmüş oldu.

Yine 16 Mart'ta Halepçe'de yüz yıllardır egemenlerin postalları altında özgürlük ve eşitlik talebi bastırılmak istenen Kürt ulusuna yönelik, Saddam rejimi tarafından, kimyasal bombalar kullanılarak gerçekleştirilen saldırıda 5000'e yakın insan katledildi. Bu katliamda binlerce insan da kalıcı hastalıklara yol açacak şekilde yaralandı. Soykırım niteliği taşıyan bu katli-

am Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirilen insanlık dışı saldırılarının geldiği noktayı göstermektedir.

Bugün TC devletinin AKP-MHP iktidarının kurmaylığında yaslandığı miras bu katliamcı tarihin kendisidir. Rojava'da Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik yürüttüğü soykırımcı işgalci politika Halepçe katliamının üzerinden yükselmektedir. 10 Ekim'de, Suruç'ta bu katliamcı tarihin mirasçısı olarak katliamlar gerçekleştirmiştir. Kürt ulusunun işçilerin emekçilerin köylülerin öğrencilerin, haklı ve meşru mücadelelerini katliamlarla bastırma gayreti bu tarihten beslenmektedir.

Faşizm saldırıların biçimini yer yer değiştirse de özünde gelişen halk hareketini bastırmaya yönelik saldırılarını sürdürmektedir. Bugün işçilerin, emekçilerin, köylülerin, öğrencilerin, kadınların, LGB-Tİ+'ların, Kürt ulusunun yürüttüğü mücadele tutuklamalarla, gözaltılarla, baskılarla durdurulmaya çalışılıyor.

78'de öğrencilerin yürüttüğü mücadele Boğaziçi süreciyle öğrencilerin omuzlarında yükseliyor. Dün Beyazıt katliamını gerçekleştirenler bugün Boğaziçi direnişine katılan öğrencileri tutuklayarak direnişi bastırmak istiyor.

Dün Halepçe'de elma kokularıyla boğulmak istenen Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesi bugün Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin, devrimcilerin, komünistlerin omuzlarında yükselmeye devam ediyor. TC devleti Kürt ulusunun ulusal birlik adımlarını Garê'ye, Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırılarıyla bastırmak istiyor.

Ancak, katliamlara, tutuklamalara, gözaltılara, baskılara rağmen mücadele sürüyor.

Egemenlerin gelişen halk hareketini bastırmak üzere gerçekleştirdiği katliamlar haklı ve meşru mücadeleleri hiçbir zaman bitiremedi. Bugün mücadele üniversitelerde öğrencilerin, grev çadırlarında işçilerin, sokaklarda kadınların ve LG-BTİ+'ların, meydanlarda dağlarda Kürt ulusunun büyüttüğü Newroz ateşlerinde gelişerek büyümeye devam ediyor.

Katliamların hesabını sormak, zulmün iktidarına son vermek bulunduğumuz her alanda kararlı ve birleşik mücadelemizden geçiyor. Öğrencilerin, işçilerin, köylülerin, kadınların, LG-BTİ+'ların Alevilerin, Kürt ulusunun yürüttüğü mücadeleleri birleştirmek bugün bulunduğumuz her alanda üzerimize düşen görev oluyor.

16 Mart biz gösteriyor ki egemenlerin elma kokuları zehirlidir; yaşamımıza ancak ölüm ve zulüm getirir. Ezilenlerin birbirine tek dokunuşu birlik, mücadele ve zafer getirir!

Irak Kürdistanı'nda Artan Saldırlara Paralel Diplomatik Girişimler

İşgalci TC devletinin Garê'de aldığı yenilgi sonrası bölge nezdinde diplomasi trafiğinin arttığı görülüyor. TC devletinin askeri bürokrasi üzerinden bölgeye yaptığı ziyaretler ve sonrasında gerçekleşen Garê operasyonu ile istediği sonuçları elde edemeyince izlemiş olduğu askeri stratejisinde farklı arayışları devreye soktuğu görülüyor. TC'nin Rojava ve Şengal'i işgal tehditleri sıcaklığını korurken Suriye Milli Ordusu (SMO) güçlerinin siyasal kanadı olan Suriye Muhalefet Cephesi başkanı Nesir El Heriri'nin KDP ziyareti dikkat çekici bir yerde durmaktadır. El Heriri'nin bu ziyaretinin TC devletinin izni ve bilgisi dışında gerçekleşmeyeceğini belirtmeye gerek yok. TC hem gerilla karşısında hem de Rojava'da ENKS ve Roj Peşmergelerini sahada işgal planlarının bir parçası olarak kullanmak istemektedir. Irak Kürdistanı'nın iç bölgelerine yönelik yaptığı askeri hareketin zorluk ve sonuçlarıyla yüzleşen Türk devleti görünen o ki çetelere daha fazla ihtiyaç duyar hale gelmiştir. Bölge dinamikleri üzerinden kullanabileceği en yakın güçler, KDP Peşmergeleri ve Roj Peşmergeleridir. Bu açıdan bakıldığında El Heriri'nin KDP ziyareti not edilmelidir.

El Heriri'nin KDP ziyaretine en büyük tepkiyi veren Efrîn ve bir bütün Rojava halkı olmuştur. Rojava halkları Efrîn, Girê Spî ve Serêkaniyê işgalinin sonuçları halen orta yerde dururken bu ziyaretin yeni saldırı ve işgal girişimlerinin bir parçası olduğunu iyi bilmektedir. Bu ziyaretle birlikte Barzani ailesi, Kürt halkına yönelik ihanetine yeni bir sayfa eklemiş ve halkın nefretini derinleştirmiştir. Kürt halkı Barzani ailesinin Hevrîn Xelef'in katilleri ile aynı kareye girmesini hafızasına kaydetmiştir.

Diğer taraftan KDP ve PKK arasındaki gerginlik devam etmektedir. En son Sidekan bölgesinde mayın patlaması sonucu bir peşmergenin yaşamını yitirmesi gerginliği tırmandıran bir yerde durmaktadır. PKK, bu patlamanın kendisi ile bir bağının olmadığını açıklasa da patlamanın gerilla alanlarında yaşanması ve KDP peşmergelerinin gerilla alanlarına girme çabası bu ve benzer kayıpların devam edeceğini göstermektedir.

PKK ve KDP arasındaki gerginlik sadece Medya Savunma Alanları'nda süren bir hakimiyet yarışı değildir. Özellikle

Avrupa ya da Amerika menşei çıkaran her haritada hortlayan bu durum Papa'nın ziyareti sonrası da karabasan gibi çöktü devletin üzerine

Şengal üzerinden tırmandırılan bir gerginlik söz konusudur. Şengal'in statüsü konusunda KDP'nin gerginlik içerisinde olduğu diğer bir güç de Şiiler ve buna bağlı olarak Haşdi Şabi kuvvetleridir. Keza Şengal meselesini gündemleştiren ve orada bu güçler arasında çatışmaları körükleyen devletlerden bir tanesi de faşist TC'dir. Kürt ulusal özgürlük hareketinin Şengal'de güçlenmesi ve kalıcılığı TC devletinin Şengal üzerinden Musul ve Kerkük hesaplarını kesen bir yerde durmaktadır. Şiilerin ve Kürt ulusal özgürlük hareketinin bu alanda oluşturacağı bir ittifakın Türk devletinin bölge üzerindeki hesaplarını bozacağı kesindir.

Keza Şengal üzerinde tek hesabı olan devlet TC değildir. ABD emperyalizminin de bu alan üzerinde stratejik hesapları vardır. Bölgedeki Şii varlığını kendisi için tehdit olarak algılayan ABD emperyalizmi, Şii varlığının güçlenmesine izin vermek istememekte ve "Şii Hilali" olarak tanımlanan bölgede bu hilali tam ortasından kesmek istemektedir. İran'dan Lübnan'a kadar uzanan kuşağın orta yerinde Şengal bulunmaktadır. Buradaki Şii varlığının zayıflatılması, bölgedeki İran etkisinin kırılmasında önemli bir faktör olarak değerlendirilmektedir. ABD emperyalizminin hem Irak Kürdistanı'nda hem de Deyr ez-Zor bölgesinde iki adet yeni üs kurması bölgeye verdiği önemin pratik adımları olarak okunmalıdır. Hewlêr hava alanında bulunan ABD üssüne, Şii gruplarca yapılan saldırı ve devamında ABD'nin Suriye'deki Şii grupların üs alanlarına yönelik

gerçekleştirdiği hava saldırıları bu alandaki çelişkilerin ulaştığı boyutu göstermektedir.

Irak'a her ziyaretin bir karşılığı vardır

Son günlerin dikkat çeken bir diğer ziyareti de Papa'nın Irak ve Irak Kürdistanı ziyaretidir. Ziyaret edilen yer başka bir yer ya da Irak dışında bir yer olsaydı bu kadar gündem olur muydu, tartışılır. Bunu sıradan bir insanın sıradan bir ziyareti olarak görmek mümkün değildir. Aynı zamanda gereğinden fazla anlam ve misyon yüklemek de daha basit olanı karmaşık hale getirebilir. Sonuçta Irak ziyaretler ülkesi... TC devletinin bürokratlarından, "Özgür Suriye" çetelerine kadar herkesin ziyaret etmek zorunda kaldığı bir ülke... Irak Kürdistanı'ndan Şengal'e Necef'ten Erbil'e yani ulusal çelişkilerden inançsal çelişkiler kadar herkesin yanında tutmak isteyeceği rollerin birbirini kestiği bir ülke. Ya da bölgedeki çelişkilerin kesiştiği alanlardan biri.

Bu ziyaret esas olarak TC ve duyulması da İran tarafında rahatsızlıklar yarattı. Dönem dönem Vatikan'ın Irak'ı ziyaret etme girişimleri olmuştu. Bunların gerçekleşmemesindeki temel neden Saddam ve Şii otoritelerin karşı çıkması olarak yansımıştı. "Peki neden şimdi?" sorusuna Papa gibi iyimser cevaplar vermemek gerek. Ya da sadece dini vesileyle gerçekleştirilen bir ziyaret gibi de bakamayız.

Burada temel nedenlerden ve ziyaretin en dikkat çekici noktalarında birisi olan Irak'taki Şiilerin ruhani önderi olarak ka-

bul gören Sistani ile yapılan görüşmeydi. Belki DAİŞ'in saldırılarına karşı fetva çıkarıp azınlıkların korunmasını da ihmal etmeyen Sistani'ye bir teşekkür ziyareti olarak da okunabilir. Sistani'yi genel olarak diğer Şii liderlerden ayıran özelliklerin bir tanesi Irak meselesinde "birleştirici" bir rol üstlenmesidir. Ve bu, İran'ın Irak üzerindeki hakimiyeti meselesinde elini daraltmaktadır. Henüz İran tarafından bir şey söylenmese de ilişkilere ve sahadaki duruma baktığımızda bu İran'da bir rahatsızlık yaratacaktır.

Ortadoğu'da her ziyaretin bir amacı ve karşılığı var. Örneğin Hulusi Akar'ın Irak ziyaretinden sonra gelişen Garê saldırısı ya da SMO çetelerinin önde gelenlerinden Hariri'nin ziyaretinden sonra Şengal'e dönük tehditlerin artması gibi... Özellikle TC devletinin Papa'nın Irak Kürdistanı'nı ziyaretinden duyduğu rahatsızlık sadece basılan pul meselesi değildir, daha derindir. Kürt halkının DAİŞ karşısında aldığı savaş pozisyonunu olumlayan Papa'nın bu yaklaşımından TC kendisine farklı okumalar çıkarıyor. Bu ziyaretle birlikte TC'nin tartıştığı konuların başında Kürdistan'ın kurulması meselesinde Hristiyanların olumlu tavır takındıkları çıkarsaması gelmektedir. TC'nin rahatsızlığının tarihi yanı budur aslında. Avrupa ya da Amerika menşei çıkaran her haritada hortlayan bu durum Papa'nın ziyareti sonrası da karabasan gibi çöktü devletin üzerine.

Bir diğer boyutu ile Papa ziyareti ve Irak'ın olumlu yaklaşımlarının mutlaka bir karşılığı olacaktır. Yoksa Irak, 6 Mart'ı "Ulusal Hoşgörü ve Birlikte Yaşama Günü" ilan etmezdi. Yani bu ziyaret sonrası Irak'a belli nefes alma alanları açılabilir. Ki Papa'nın İbrahim peygamberin doğduğu şehir olarak kabul edilen Ur şehri ziyareti sonrası tatil acentelerinin yönünü Ur şehrine dönmesini küçük bir adım olarak görmek gerekir. Kısacası bu ziyareti hem Papa'nın hem de Vatikan'ın ziyareti olarak okumak gerekir. Ki esas olarak ziyaretin en önemli parçası, Papa-Sistani görüşmesiydi. Bu görüşmenin yaratacağı etki kuşkusuz ki Ur şehrini ziyaretinden daha fazladır.

Bu tür ziyaretler ne için yapılırsa yapılsın her halükarda Ezidi halkının adı yine yoktur. Ezidi halkı emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin kirli hesaplarına kurban edilmek istenmektedir.

Koçgiri İsyan ve Katliamı; Alevi Kürtlerin Bağımsızlık Mücadelesi

Koçgiri İsyanı, Kemalist iktidarın Osmanlı'dan devraldığı katliamcı geleneğin henüz kuruluş aşamasındaki TC'de karşılık bulması bakımından son derece önemli tarihsel bir olaydır. Koçgiri isyanı ve katliamı, Kemalist TC'nin Alevilere ve Kürtlere veya Koçgiri'de olduğu gibi sosyo-politik açıdan ikisini ihtiva eden Alevi (Kızılbaş) Kürtlere yönelik geleneksel imha ve inkar politikasını sürdürdüğünün en açık kanıtıdır.

Koçgiri İsyanı, Kürt ulusal hareketi açısından da TC'nin kuruluş süreciyle birlikte başlayan yeni dönemde bağımsız Kürdistan talebiyle öne çıkan ulusal bilinçle donanmış ilk direnişi durumundadır. Bu bakımdan Koçgiri isyanı, TC'nin kuruluşundan sonra gündeme gelen Şeyh Sait ve Ağrı İsyanları açısından da bir çıta belirlemiştir, yol açıcı olmuştur.

Coğrafik olarak bugün Sivas, Erzin-can, Malatya ve Dersim illerinin önemli bir kısmını içine alan Koçgiri bölgesinde yaşayan nüfusun büyük oranda, inanç bakımından Alevi, milliyet bakımından Kürt olması özgün bir durum arz ediyordu. TC'nin henüz kuruluş sürecinde, Alevi ve Kürt katliamlarına yöneldiği gerçeği özellikle de Kemalistler tarafından sıklıkla gözlerden uzak tutulur veya üzerinden atlanır. Alevi "dostu" CHP bu yaklaşımın en tipik temsilcisi olarak bu görevini çok uzun yıllardır layıkıyla yerine getirmiştir hala da getirmektedir. Öte yandan Koçgiri İsyanı, TC devleti'nin 1915'te Ermeni ve Rumların katledilmesi; Alevi ve Kürtlerin imha edilmesi; Türk etnik kimliği ve Sünni inancına mensup olmayan tüm ulus, milliyet ve mezheplerin kanı üzerinden inşa edildiğinin henüz kuruluş aşamasındaki en çarpıcı örneklerinden biridir.

Kürt ulusal bilinci geliyor

19. yüzyılın ikinci yarısına kadar Koçgiri iki idari merkez tarafından yönetiliyordu. Bunlardan biri olan Dersim Sancağı, Harput vilayetine bağlıydı. Diğer idari merkez Koçgiri Aşiretleri'nin bir kısmının bağlı olduğu Karahisar-ı Şarki Sancağı idi. Karahisar-ı Şarki, Trabzon vilayetine bağlı sancaklardan biriydi. 1848 yılında Dersim Sancağı yeniden yapılandırılırken Koçgiri kaza haline getirildi. Aşiretin merkezi Zara Kazası idi.

Bölge, merkezi otoritenin zayıf olduğu, vergi toplayamadığı ve asker alımı yapamadığı bir özellik arz ediyordu. Bölge halkının ulusal bilincinin gelişmesiyle bu

Koçgiri isyanı, bağımsız Kürdistan mücadelesi açısından tarihsel bir dayanak, öğretici bir tecrübe diğer taraftan Kemalist iktidarın tekçi anlayışına karşı onurlu bir duruştur.

durum başka bir politik muhteva kazandı.

Aşiretlerinin reisleri olan Alişan ve Haydar Bey İbolar Aşireti'ne mensuptu. Kürtçenin Kurmanci lehçesinin yanı sıra Zazaca da konuşuluyordu. Koçgiri Aşiretlerinin hem coğrafik hem de sosyolojik olarak Dersimlilerle çok sıkı ilişkileri vardı.

Alişan Bey, aynı zamanda Kürt Teali Cemiyeti'nin üyesiydi. Alişan Bey, kardeşi Haydar Bey ve kâtipleri Alişer Efendi ile birlikte Koçgiri İsyanı'nın önderleri olarak bağımsızlık talebinin örgütleyicileri olmuştur. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonunda Amerikan Başkanı Thomas Woodrow Wilson tarafından açıklanan 14 maddelik bildirge, tarihe Wilson Prensipleri olarak geçmiştir. Wilson Prensipleri'nin 12. maddesi Osmanlı topraklarında yaşayan Türk olmayan milliyetlere ilişkin şunları söylüyordu: "Osmanlı İmparatorluğu'nun, nüfusunun çoğunluğunu Türklerin oluşturduğu bölümlerinde Türk egemenliği güvence altına alınmalı; İmparatorluk sınırları içindeki diğer ulusların yaşam güvenlikleri ve özerk gelişimleri sağlanmalıdır".

Kürt Teali Cemiyeti de, uluslararası konjektürün açığa çıkardığı bu yeni durumu değerlendirerek Kürtler arasında bağımsız bir devlet propagandasını gün geçtikçe artırıyor. Birçok yerde teşkilatlanan cemiyet, Koçgiri'de de örgütlenmişti. Birçok aşiret reisi, ağa ve şeyh Kürt önde gelenleri cemiyete üye olmuştu. Zara, Divriği, Kangal, Hafik, İmranlı, Sincan, Başpınar

ve Domurca/Dumluca bölgelerinde Kürt Teali Cemiyeti'nin şubeleri açılmıştı. Böylece Mart 1918'den itibaren bölgede bağımsız bir Kürdistanın kurulması hedefiyle çalışmalar başlatılmış olacaktı. Bu sırada Mustafa Kemal, Erzurum Kongresi hazırlıklarını yaparken, bölgenin ileri gelen Kürt beyleri, Kürt aşiretlerinin desteğini sağlamaya çalışıyordu.

Sivas'a gelen Mustafa Kemal, Koçgiri Aşireti reisi Alişan Bey'le yaptığı görüşmede istediğini alamamış, Koçgiri aşiretleri ve Kürt beyleri Ankara hükümetine asker vermeyi red etmiş bağımsız bir devlet kurmak için çalışmalarına devam etmiştir.

Hozat Bildirgesi ve Sakallı Nurettin Paşa vahşeti!

1920'de Kangal İlçesinin Yellice Nahiyesi'ndeki Hüseyin Abdal Tekkesi'nde isyan hazırlığının ilk geniş kapsamlı toplantısı düzenlenmiştir. Toplantıya katılanlar Sevr hükümlerine göre Diyarbakır, Van, Bitlis, Elazığ ve Dersim bölgelerinde bağımsız bir Kürt devleti kurmak amacıyla harekete geçmek üzere anlaşmışlardı.

Hozat'ta yapılan toplantıda ise katılımcılar, bağımsız bir Kürt devleti kurmak için Ankara Hükümeti'ne yönelik talepleri içeren bir metin kaleme almışlardır:

1. Özerk bir Kürt devleti kurulması yönündeki İstanbul Hükümeti'nin kararını Mustafa Kemal Paşa ve hükümetinin kabul edip etmeyeceğinin açıklanması ve bu konuda acele cevap verilmesi.

2. Elazığ, Malatya, Sivas ve Erzincan hapisanesindeki Kürt tutukluların hemen

birakılması.

3. Kürtlerin nüfus olarak çoğunluğu oluşturduğu bölgelerden Türk hükümetinin idare memurlarının çekilmesi.

4. Koçgiri bölgesine gönderildiği haber alınan askeri müfrezenin derhal geri çekilmesi.

25 Temmuz 1920'de Alişer ve Şadan Aşireti Reisi Paşa'nun 300 kadar silahlı direnişçiyle 26 sandık cephaneyle ele geçirmesiyle isyanın da fitili ateşlenecek bölgede kısa sürede isyancıların denetimine geçecekti.

Mustafa Kemal liderliğindeki Ankara hükümetinin bağımsız Kürdistan talebi ve direnişçilerin taleplerine yanıtı katliama yönelmek olmuştur. Nurettin Paşa olağanüstü yetkilerle donatılarak Merkez Ordusu kumandanlığına getirilmiş, bölgede 11 Mart'ta İdare-i Örfiye (bir çeşit sıkıyönetim) ilan edilmiş ve Sivas'ta bir Divan-ı Harb-i Örfi Mahkemesi kurulmasına karar vermişti. Nurettin Paşa komutasındaki ordu, bölgeye gönderilerek isyanın bastırılması üzere kıyım ve katliama girişmiştir. Direnişçiler ile Nurettin Paşa birlikleri ve Topal Paşa kuvvetleri arasında çok şiddetli çarpışmalar meydana gelmiştir. 17 Haziran 1921'de Alişan ve Haydar Bey'in ikamet ettiği Boğazviran köyü Nurettin Paşa'nın birlikleri tarafından ele geçirilir, Alişan Bey'in eşi ve çocukları yakalanır. Böylece isyan da bastırılmıştır.

Daha sonra Giresun'dan Topal Osman kumandasındaki 47. Alayın da katılımıyla bölgede muazzam bir bastırma, tedip, tenkil harekâtı başlamış; harekât sırasında binlerce kişi kılıçtan geçirilmiş, köyler yıkılıp yıkılmış, halk göçe zorlanmış, diğer bölgelere devlet eliyle taşınarak yerleştirilmiştir.

Resmi rakamlara göre bine yakın kişi hayatını kaybetmiş, bölge halkı ağır bir yıkım içine düşmüştür. Dersim'de, Osmanlı döneminde direnişçileri katleden babasından aldığı mirası önce Ermeni ve Rumları ardından da Koçgiri de Kızılbaş Kürtleri kıyımdan geçirerek sürdüren Sakallı Nurettin Paşa'nın damadı Abdullah Alpdoğan'da 1938'de Dersim katliamına komuta edecekti.

Koçgiri isyanı, bağımsız Kürdistan mücadelesi açısından tarihsel bir dayanak, öğretici bir tecrübe diğer taraftan Kemalist iktidarın tekçi anlayışına karşı onurlu bir duruş olarak direniş bayrağını yükseltenlere ilham olmaya devam ediyor!

Δημήτρης Κουφοντίνας: “Dayanışma, Mücadelede Bizleri Birleştiren Yaşamsal Koşuldur!”

İki ayı geçkin bir süre açlık grevi yapan ve grevini 14 Mart'ta ülkedeki dayanışma eylemlerinin talebinin üzerine çıkması nedeniyle sonlandıran Dimitris Koufontinas, Yunan basınının dışında dünya basınında da yer edindi. Ayrıca geldiğimiz aşamada Yunanistan iç siyaseti üzerinde hükümetin bütün baskı ve sansürüne rağmen güçlü bir etken olarak yer alan açlık grevi eylemi; Yeni Demokrasi hükümetinin bütün teröri-ze etme çabalarını boşa çıkarmanın yanında sokakta güçlü bir dayanışma ağı da kurdu.

17 Kasım ve Koufontinas...

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmden geriye dönüşün yaşandığı ve revizyonistlerin iktidara geldiği koşullarda, Çin'de Başkan Mao önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarstığı, Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ABD emperyalizmine karşı güçlü darbeler indirdiği koşullarda kapitalizme karşı sosyalizm güçlü bir alternatif olarak ortaya çıkıyordu. BPKD'nin dünyayı saran etkisi kısa sürede Avrupa'yı özellikle de gençlik hareketini etkiledi. 1968 gençlik hareketi böyle bir dinamizm üzerinden yükseldi.

Yunanistan'da bu dalgalanmanın yaşanması 21 Nisan 1967'de askeri darbenin gelişini ortaya koymuştur. 1974 yılına kadar süren darbeyi Yunanistan halkı “karanlık dönem” olarak ifade etmektedir ve bu dönemde esasta sol, komünist kesim; sürgün, tutuklanma ve katliam gibi saldırılarla karşı karşıya kalmıştır.

Bu koşullarda Koufontinas öğrencilik döneminde ilk politik mücadelesini PASOK (Panhelenik Sosyalist Hareket) üzerinden şekillendirmiştir. Bu süreç askeri cuntanın devrilmesinden sonraki süreçtir. PASOK'un ideolojik çizgisi ve mücadele biçimi, Koufontinas gibi bir dizi devrimci ve radikal kesimi kapsayan bir noktada durmadığı için PASOK, bu kesimlerin tasfiyesini izleyen bir süreç geliştirmiş ve Koufontinas'da bu süreçte örgüt dışında bırakılmıştır.

Buraya iki kısa not eklemek gerekir; **Birincisi;** Yunanistan'da sol, sosyalist, devrimci vb. yapılanmalar tarihsel olarak çok güçlü ve etkili bir Yunanistan Komünist Partisi (KKE) olmasına rağmen esas olarak 1974 ve sonrasında askeri cuntanın yıkılmasıyla inşa edilmiştir ya da yeniden inşa sürecine girmiştir.

İkincisi ise; askeri cuntanın yıkılmasından bir yıl önce, 14-17 Kasım 1973 tarihleri arasında Atina Politeknik Üniversitesi'nde öğrencilerin askeri cunta karşıtı gerçekleştirdiği direniştir. Yunanistan halkı, darbeyi ve ardından gelen cuntayı “karanlık dönem” olarak ifade ederken; cuntanın yıkılmasının önemli etkenlerinden birinin 17 Kasım Politeknik Direnişi olduğunu vurgulamakta ve tarihsel bir değer olarak halen yaşatmaktadır. 1974 sonrası inşa edilen yapılanmaların birçoğu 17 Kasım direnişi üzerinden demlenerek bir çizgi tutturmaya çalışmıştır.

17 Kasım Örgütü de bu sürecin bir ürünü olarak silahlı mücadele perspektifiyle hareket eden bir örgüt olarak ortaya çıkmıştır. Ve daha çok cezalandırma, sansasyonel eylemlilikler üzerinden çizdiği askeri bir tarzla bir dizi eylem gerçekleştirmiş ve dünya kamuoyunda yer edinmiştir.

Koufontinas da örgütsel mücadelesini 17 Kasım Örgütü ile şekillendirmiştir. PASOK'tan silahlı mücadeleye olan eğilimi nedeniyle ihraç edilen Koufontinas, 1981-1983 yılları arasında 17 Kasım Örgütüyle ilişkilendirilmiş ve devamında örgütün yaptığı bir dizi sansasyonel eylemde ismi geçmiştir.

17 Kasım ve Koufontinas eylemleri...

Basın ve çeşitli kaynaklarda geçen bilgilere göre; 17 Kasım, 1975 ile 2000 yılları arasında Türk, ABD'li, İngiliz ve Yunan diplomat ve askeri yetkililerin hedef alındığı 23 cezalandırma eylemi düzenlemiştir. 2002 yılında kendi iradesiyle teslim olan Koufontinas, mahkemelerde 17 Kasım

Örgütünün eylem sorumluluğuyla beraber sürecin genel siyasi sorumluluğunu da üstlenmiştir. Yaptığı savunmalar ve üzerine atılı suçlamalar sonucunda Koufontinas aralarında iki Türk diplomatın da bulunduğu 11 kişinin cezalandırılmasından sorumlu tutuldu. Cezalandırılan bu kişiler arasında Yunanistan'ın şu anki başbakanı Kiriakos Mitsotakis'in eniştesi Pavlos Bakoyannis de bulunuyor.

17 Kasım üyelerinin yargılandığı davada Koufontinas; 11 cinayet, bombalama, soygun ve örgüte katılmaktan 11 müebbet artı 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Koufontinas ve açlık grevleri

Dimitris Koufontinas bugüne kadar çeşitli hak gaspları ve hapisane koşullarından kaynaklı 4 açlık grevi gerçekleştirmiştir. 2005, 2018 ve 2019 yıllarında gerçekleştirdiği açlık grevlerinde taleplerini kabul ettirerek açlık grevlerini sonlandırmıştır. En son 8 Ocak 2021'de başlattığı açlık grevi Yunanistan'ın her kentinde on binlerin sokaklara dökülmesine neden olmuştur. Yeni Demokrasi Partisi'nin hükümet kurmasından sonra 18 yıl kaldığı Korydallos Hapishanesi'nden Domokou Hapishanesi'ne zorla nakledildi. Domokou hapishanesi yüksek güvenlikli ve Koufontinas'ın ailesine uzak bir konumdadır. Bu nakil, Koufontinas'ın daha önce girdiği açlık grevleriyle elde ettiği çeşitli kazanımları gasp etmeyi hedefleyen bir saldırı idi. Koufontinas nakil işlemine karşı hukuksal olarak başvurduğu bütün girişimlere red kararı alınca 8 Ocak'ta açlık grevine başladı.

Yeni Demokrasi ve açlık grevi

Başbakan Kiriakos Mitsotakis'in eniştesi Pavlos Bakoyannis'in de 17 Kasım tarafından cezalandırılmasından kaynaklı açlık grevine karşı intikamcı bir politika sergileyen Yeni Demokrasi hükümeti, sadece açlık grevi eylemlerine saldırmakla kalmadı. Üniversitelere polisin girememesi geleneği “güvenlik” gerekçesiyle ortadan kaldırıldı. Polisin üniversitelerde bulunmasına dair kanun çıkartıldı. Anarşistlerin ve “serserilerin” mekanı ilan edilen Exarhia gibi mahallelerin “güvenli” hale getirilmesi “soylulaştırılması” yönlü adımlar atıldı. Kısacası Yeni Demokrasi hükümet olduktan sonra, adım adım bugün Yunan halkı arasında popüler hale gelen “Mitsotakis Erdoğanlaşıyor mu?” sözünü haklı çıkarırcasına toplumsal bütün kesimlere yönelik polis baskısı oluşturmaya ve bunu meşrulaştırmaya çalıştı.

Sağcı Yeni Demokrasi hükümeti, Covid

önlemlerini bahane ederek polis şiddetini ve baskısını kabul edilebilir kılmaya çalıştı. Son olarak Nea Smyrna (Yeni İzmir) Mahallesi'nde birkaç gence yönelik lince varan polis şiddetinin, sosyal medya aracılığıyla kitlelerin gündemine girmesi bardağı taşıran damla oldu. Kitlelerin öfkesini büyüten sadece polisin birkaç genci öldürmesi değildi. Kitleler aynı zamanda polisin olaya ilişkin yapmış olduğu düpedüz yalan açıklamaya ve propagandaya da isyan ettiler. Ardından on binlerce insan sokaklara çıkarak polisle çatıştı.

Bu süreçte Koufontinas'a yönelik başbakan Mitsotakis'in ağzından düşmeyen “terör, terörist ve terörizm” söylemleri hiç yabancı olmamız TC ve R.T. Erdoğan'ın açlık grevi ve ölüm oruçlarına olan yaklaşımını anımsattı. Aralarındaki benzerlik neyin savunucusu olduklarını bir kez daha ortaya koydu.

Hükümetin bütün marjinalize etme ve toplumsal muhalefete karşı bütün alanlarda otoriter bir polis gücü oluşturma çabası, Yunanistan genelinde gerçekleşen eylemlere katılanların sayısının on binleri bulmasıyla boşa çıkarıldı.

Son söz; “Kalbim ve aklımla aranızdayım!”

Gerçekleşen dayanışma eylemlerinin Koufontinas'ın taleplerinin de ötesine geçtiğini ve Yeni Demokrasi hükümetine karşı bir demokrasi mücadelesine dönüştüğünü söylemek yanlış değildir. Koufontinas'ın açlık grevini sonlandırmasının sebebi de bu oldu yani sokak nabzının kendi taleplerinin ötesine geçmesi.

Koufontinas'ın açlık grevleriyle başlayan ve on binlere varan, bakanlık ve rektörlük işgalleriyle devam eden, sokaklarda kitlesel sıcak çatışmalara dönüşen bu eylemler, nihayetinde Yeni Demokrasi hükümetinin baskıcı bir tutumla otoriterleşme politikalarını dünyaya teşhir etmenin yanında ciddi bir dayanışma ve ortak hareket etme tutumunu da ortaya koymuştur.

Koufontinas'ın dediği gibi; “*Dayanışma, mücadelede bizleri birleştiren yaşamsal koşuldur. ... Dayanışma ve destek, keyfiliğe, şiddete ve otoriterliğe karşı direnen yaşamsal sosyal güçlerin var olduğunu gösterdi. Ve bu yeni bir umut veriyor. İktidardaki aile, yasaları ve anayasayı, içtihiyi ne kadar aşağıladığını gösterdi. Onları öylece bırakıyorum. Onları sokağa çıkan insanlar yargıladı. Ne olduğu, nasıl başladığından daha çok önemlidir.*”

“İnsan Hakları Eylem Planı”, Gerçekle Hayal Arasındaki Fark!

R.T.Erdoğan, 3 Mart 2021 tarihinde Saray’da düzenlediği basın toplantısıyla “İnsan Hakları Eylem Planı”nı açıkladı. Erdoğan, “İnsan Hakları Eylem Planı”nın kendi projeleri olduğu izlenimini vererek bir süredir devam eden “yeni anayasa”yla da ilişkisini kurarak bunun “ülkenin demokratikleşmesine doğru attıkları adımların” bir devamı olduğunu iddia etti. Yani aslında bilinen ancak içi boş vaatlerini tekrarlamış oldu.

Ne kadar para o kadar insan hakkı!

Bu projenin içi boş bir proje olduğunu ortaya koymadan önce AKP’nin açıkladığı “İnsan Hakları Eylem Planı”nın aslında kendilerinin projesi olmadığını, projenin Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi’nin, Türkiye’nin Avrupa Birliği’yle yürüttüğü müzakerelerin bir parçası olduğu ve 2019 yılında Türkiye’ye önerildiğinin açığa çıktığını belirtelim. AB ve Avrupa Konseyi, bu projeyi “hayata geçirmesi” durumunda Türkiye’ye 1.9 milyon Euro vereceğini, aksi durumda yani bu projenin Mart 2021 tarihine kadar açıklanmaması durumunda, vaat edilen paranın verilmeceğini önceden Türkiye’ye bildirmişti. AKP iktidarı, bu gerçeği biliyordu ve 1.9 milyon Euro’yu almak için projenin son günü olan 3 Mart 2021 tarihinde “İnsan Hakları Eylem Planı”nı kamuoyuna açıkladı. Erdoğan, AB ve Avrupa Konseyi’ne hiçbir gönderme yapmadan sonlandırdığı açıklamayla bu gerçeği kamuoyundan gizlemiş oldu.

Erdoğan’ın “yeni bir anayasa” vurgusuyla yaptığı; “İnsan Hakları Eylem Planı ile değişim ve reform iradesinin devam ettiği ve edeceğinin bir örneğinin sergilendiğini” dile getirdiği bu proje, sözümona; “9 amaç, 49 hedef ve 374 faaliyetten” oluşuyor.

AKP’nin açıkladığı “İnsan Hakları Eylem Planı”, “daha güçlü bir insan hakları koruma sistemi, yargı bağımsızlığı ve adil yargılanma hakkının güçlendirilmesi, hukuki öngörülebilirlik ve şeffaflık, ifade, örgütlenme ve din özgürlüklerinin korunması ve geliştirilmesi, kişi özgürlüğü ve güvenliğinin güçlendirilmesi, kişinin maddi ve manevi bütünlüğü ile özel hayatının güvence altına alınması, mülkiyet hakkının daha etkin korunması, kırılgan kesimlerin korunması ve toplumsal refahın güçlendirilmesi ile insan hakları konusunda üst düzey idari ve toplumsal far-

kındalık yaratılmasını” içerse de bu tam bir hayaldir!

Türkiye ve faşist diktatörlük

AKP, 2001 yılında kurulduğunda her şeyi “3Y” ile açıklamıştı: “Yasaklar, Yoksulluk ve Yolsuzluk.” Bunlara son vereceğini vaat eden AKP, 2002 yılında hükümet olduktan sonra adım adım iktidarını örgütledi. 2010 yılı referandumundan sonra da Fethullah Gülen Cemaati’yle işbirliği içinde; 2015 darbe girişiminden sonra da MHP ve Ergenekon artıklarıyla “tek adam rejimi”ni hayata geçirdi.

İş başına geldiğinde yaptığı ilk iş, yandaş sermaye gruplarını palazlandırmak oldu. O güne kadar ihalelere girenleri diskalifiye ederek tüm ihaleleri kendi yandaşlarına vermeye başladı. Yargı başta olmak üzere, okullara, üniversitelere vb. yandaşlarını atadı. Baskıcı yasalar daha da artırılarak tüm demokratik hak ve özgürlükler bir bir rafa kaldırıldı. Deniz Feneri başta olmak üzere birçok vakıf, yolsuzluk yaparak AKP’ye milyarlarca dolar aktardı. Ayakkabı kutularında milyonlarca doları ülke dışına kaçıran hükümete yakın isimler, Man Adaları’nda açtığı hesaplarla milyonlarca doları zimmetine geçirdi.

Hiçbir vaadini tutmadığı gibi, baştan aşağı yolsuzluğa batmış AKP, sıkıştıkça ömrünü uzatmanın yolunu faşist uygulamaları daha da sertleştirmede buldu. AKP, bir hükümet partisi olmaktan bir iktidar partisi düzeyine geldi. Yasama, yürütme ve yargı tamamıyla denetimindedir. Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi’ne geçildiği tarihten bu yana ise parlamento artık bir görüntüden ibaret olmuş ve tüm kararlar Erdoğan’ın isteği doğrultusunda alınmaktadır. “Tek Adam” denilen bu sistem faşist diktatörlüklere özgü olup, tüm faşist ülkelerle benzerlikler taşımaktadır.

Faşizmle yöneltilen hiçbir ülkede ne demokrasi ne de insan haklarından söz etmek mümkündür. Türkiye bir “cumhuriyet” olarak ilan edilmiş olsa da devlet biçimi faşizm olmuştur. Dönem dönem kısmi “demokratik” haklar kullanılmışsa da bunlar geçici olmuştur.

Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanvekili Sezgin Tanrıkulu’nun 7 Şubat 2021 tarihinde açıkladığı rapor her şeyi net bir şekilde ortaya sermektedir. 2002 ile 2020 tarihini kapsayan dönemde “3 bin 396”sı çocuk olmak üzere en az 43 bin 780 yaşam hakkı ihlali ya-

şandığının kaydedildiği” raporda ayrıca “62 kişinin” yargısız infazlarda katledildiği, “261 kişinin” faili ‘belli’ şekilde infaz edildiği, “305 kişinin kara mayınlarına” basarak hayatını kaybettiği, “86 kişinin gözaltında” öldürüldüğü, “2 bin 380 kişinin” hapishanelerde hayatını kaybettiği, “6 bin 732 kadının” erkekler tarafından öldürüldüğü, “112” LGBTİ+ kişinin nefret cinayetlerinde öldürüldüğü, “26 bin 407 işçinin iş cinayetlerinde hayatlarını kaybettiği”, “11 kişinin” asker ve polis araçlarıyla katledildiği, “16 Ağustos 2015-1 Ocak 2020 tarihleri arasında 11 ilde ve 51 ilçede 381 kez sokağa çıkma yasağı” ilan edilirken “toplam 808 gazetecinin tutuklandığı” ve “18 yıllık AKP iktidarı döneminde resmi kayıtlara geçen “27 bin 493 kişiye işkence yapıldığı” belirtilmektedir.

Böyle bir ülkede demokrasiden söz etmenin insan aklıyla alay etmek olduğu açıktır.

Kürt ulusu yok sayıldı, inanç özgürlüğü yok edildi

AKP, Sünni İslam anlayışıyla hiçbir inanç kesimine hoşgörü göstermediği gibi her fırsatta diğer inanç kesimlerine saldırdı.

AKP, başta Kürtler olmak üzere ulus ve azınlıkları yok saymıştır. Ermenilere hedef göstermiş, Hrant Dink devlet eliyle katledilmiştir. AKP iktidarı, 18 yıl boyunca sistematik olarak Kürt halkına saldırmıştır. Sur, Lice, Nusaybin yerle edilmiş, çocukların cenazeleri kokmasın diye aileleri tarafından naaşlar günlerce buzdolaplarında saklanmış, sokak orasında günlerce bekletilen cenazelerin alınmasına dahi müsaade edilmemiştir. Sınır ötesi operasyonlarda onlarca Kürt direniş-

çisi katledilmiştir. Suriye topraklarına girilerek Kürt toprakları işgal edilmiş, IŞİD ve El-Nusra gibi İslami çeteler vasıtasıyla binlerce insan katledilmiştir.

AKP döneminde hapishaneler adeta birer işkence merkezi gibi çalışmıştır. Çıplak arama ile insanların onurları kırılmak istenmiş, kitap ve mektup yasakları olağan uygulamalarımız gibi devam ettirilmiş, tutuklular keyfi uygulamalara karşı çıktıkları için aile ve avukatlarıyla aylarca görüştürülmemiştir. İnsanların infazları yakılarak yıllarca ek cezalarla cezalandırılmaktalar. 1 Ocak 2021 tarihinde çıkartılan infaz yasasıyla, şartlı tahliyesi gelenler hiçbir mahkeme kararına dayanmaksızın “suç işleme ihtimaline dayanarak hapishanede tutulmaları” için yasada değişiklik yapılmıştır. 3 bin çocuk hapishanelerde annelerinin yanında yaşıyor. Hapishanelerde yüzlerce hasta tutuklu yaşam mücadelesi verirken, AKP’nin her fırsatta insan haklarından söz etmesinin hiçbir inandırıcılığının olmadığı ortadadır.

R.T. Erdoğan, 19 yıldır tüm inandırıcılığını kaybettiği halde, durmadan insan hakkından söz etmesi ironiktir. Bir yandan “İnsan Hakları Eylem Planı”ndan dem vuran Erdoğan, diğer yandan her fırsatta kendi Anayasa’sına ve de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin kararlarına uymayacaklarını açıklayarak trajikomik bir duruma düşüyor. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin Seyahattin Demirtaş ve Osman Kavala’nın serbest bırakılması kararına tepki gösteren ve AIHM’in kendilerini bağlamayacağını, Anayasa Mahkemesi’nin kararlarını tanımadığını söyleyen Erdoğan’ın “İnsan Hakları Eylem Planı” açıklaması sahtedir!

Devrimin İşçisi Dursun Çaktı Yoldaş'a...

Alçak gönüllülük ve paylaşımcılık yoksa, devrimci kalmak zordur.

Ölümün yaşamın yoldaşı olduğunu bilme me rağmen, yoldaşlarımızın ölümlerinin arkasından kalem oynatmak, söz etmek bana hep ağır gelmiştir. Düşmanla savaşıyor ya da ağır hastalıklar nedeniyle erkenden yitirdiğimiz, toprağa verdiğimiz onlarca yoldaşın arkasından çok bildiri yazdım. Ama yoldaşları anlatmak bana hep zor gelmiştir. Dursun yoldaş'ta onlardan biridir.

Dursun ile 25 yıl önce tanıştım. Bir çok defa evine uğradım. Çok sık görüşmedik. Maddi olarak sıkıştığım da ve kendisine söylediğimde asla ikiletmedi. Ara sıra telefonlaştık. Hastalığını duyunca da telefonda konuştum. O öleceğini biliyordu. *"Sonucu biliyorum. ... Bir çok yoldaş uğurladık ... Ama direneceğim"* demişti. Sonucu bilmesine karşın umudunu yitirmemişti. Önemli olan da buydu. Umut, yaşamla ölüm arasında yaşamın ve dik durabilmenin kaynağıydı.

Dursun yoldaş yitirdiğimizi öğrendiğimde, *"kötü bir zamanda gitti. Pandemi olmasaydı onu sonsuzluğa uğurlayacak, Avrupa'nın her yerinden en az 5-10 bin kişi olacaktı"* demiştim. Bu bile Dursun'u anlatmaya yeter diye düşünüyorum. Pandemi önlemlerine rağmen, Avrupa'nın her yerinden taziyesine iki gün içinde 1500 aşkın seveni gelirken, cenazesine *"100'den fazla kişinin katılmasına izin yok"* ricasına rağmen, 500'e yakın seveni katılmıştı. Devrimci halk insanı olarak yaşamayı başarmanın bir muhasebesiydi bu kitlesel yoğunluk.

Ekonomik durumu iyi sayılırdı. Evi bütün yoldaşlarına açıktı. Mütevazı ve paylaşımcı biriydi. Bu hemen hemen bütün devrimcilerde vardır. Devrimci olmanın ve ölene kadar devrimci kalabilmenin de temel kıstaslarından biridir diye bilirim.

Alçak gönüllülük ve paylaşımcılık yoksa, devrimci kalmak zordur. Alçak gönüllülük kendinden bir şeyler katmak ve karşılık beklemeden verebilmektir yoldaşlarına ve yoldaşlarını her zaman öncellemektir. Aynı zamanda ideolojik olarak davaya bağlılık ve onu sürdürmektir.

Sevgili Dursun yoldaşın alçak gönüllülüğü, mütevazılığı, paylaşımcılığı; kapitalizme karşı direngen bir mücadele, sosyalizmi ise her yerde her alanda savunusuydu. Devrime ve devrimciliğe karşı duyarlılıktı. Anti-komünistlikten nefretti.

Bu nedenle de, her şeyi yoldaşları ve

inandığı devrim içindi. O ücretli bir işçi değildi, ama yaşamıyla, mücadelesiyle bir proleterdi. Kaypakkaya'nın proletarya önderliğinde devrime ve sosyalizme olan inancı ona, sarsılmaz bir duruş katmıştı.

Onun devrimci proleter duruşu ve yaşam biçimi, ailesine ve çocuklarına da örnek olmuştu. Bütün devrimcilerin Dursun'dan öğrenmesi gerekenlerin başında; çocuklarını ve yakın çevresini kendi davasının yoldaşı yapabilmesidir. Çoğu devrimcilerin başaramadığını Dursun yoldaş başarmıştı. Bu, çok özel bir mezyet istemeyen, ama, sözüyle yaşamıyla devrimci olabilmenin ve de proleterce yaşamının, düşünebilmenin eylemleriyle birleştirmesini başarabilmesidir. Kapitalist sistemin insanları sersemlettiği, uyuşturduğu, oradan oraya savurduğu koşullarda elbette kolay olmayan devrimci yaşam ve duruş biçimidir bu.

Dursun, herkes gibi üzüldü ve kaygılanırdı. Kaygıları ve üzüntüleri daha çok partisiyle ilgiliydi. Bölünmeler, ayrılıklar onu hep üzmüştür. Ama o her zaman doğruların yanında yer almasını da bilmiştir. Bu, onun yukarıda saydığım özelliklerinden kaynaklanıyordu. Her devrimci de olması gereken, devrimci bir inadı da vardı. Her şeye *"eyvallah"* demezdi. Sorgular ve bunun sonucunda bir karara varır ve inandığı doğrultuda yürürdü.

Devrimci yoldaşlarını da geçici yol arkadaşlarını da iyi tanıyordu. *"Geçici yol arkadaşları"* olanlara sıcak yaklaşmıyor, bunların davaya zarar verdiğine inanıyordu. Proleter yaşam biçimine sahip olmayan küçük burjuva devrimciliğin *"lafazanlığına"* inanmıyor ve güvenmiyordu.

Bu yanı sıra da o komünist önder Kaypakkaya'nın Çeliği'ni sulayanlardan biriydi.

Dursun, devrimcilerin birliğine de inanan ve olması gereken bir eylem olarak görüyordu. Asgari ölçüde de olsa demokratik hak ve özgürlükler için devrimcilerin bir araya gelememesini ve birlikte hareket etmesini, burjuvaziye karşı devrimin kazanacağı bir güçlü mevzi olarak görüyordu.

Hoşçakal devrimin işçisi Dursun Yoldaş! Uğurlar olsun! Enternasyonal proletaryanın devrim meydanlarında buluşmak üzere...

KAYPAKKAYA Geleneğinin 45 Yıllık Savunucusu ve Değeri, Dursun Yoldaş'ı Unutmuyacağız.

Güney Almanya Partizan Taraftarları

Politik Tutsak Varavara Rao Kefaletle Serbest Bırakıldı

Politik tutsak Varavara Rao Kefaletle Serbest Bırakıldı ve Hastaneden Taburcu Edildi

Bombay Yüksek Mahkemesi 22 Şubat'ta 81 yaşındaki aktivistin altı aylık bir süre için tıbbi gerekçelerle kefaletle serbest bırakılmasına karar vermişti. Varavara Rao; Yüksek Mahkeme'nin kararının ardından Mumbai'deki Nanavati Hastanesinde tedavi görüyordu.

V. Rao'nun avukatı Indira Jaising 7 Mart'ta, aktivistin "sonunda özgür olduğunu" gösteren bir fotoğrafını yayımladı. Rao, Özel Ulusal Soruşturma Dairesi Mahkemesi'nin yetki alanı içinde kalması şartıyla kefaletle serbest bırakıldı. Mahkeme ayrıca Rao ile WhatsApp mesajlaşma platformunda görüntülü görüşme yaparak en yakın polis karakoluyla varlığını kanıtlamasını (Denetimli Serbestlik -ÇN) istedi. Ayrıca Rao'ya herhangi bir açıklama yapmaması veya medyaya konuşmaması yönünde talimat verildi.

Aktivist ve şair Varavara Rao, 18 Kasım'da Yüksek Mahkeme'nin "nereye de ölüm döşeginde" olduğunu kabul

etmesi üzerine Nanavati Hastanesine nakledilmişti. O zamandan beri mahkeme, hastanede kalış süresini 15 Aralık, 21 Aralık ve ardından 7 Ocak'ta uzattı. Ancak Ulusal Soruşturma Dairesi, Varavara Rao'nun Taloja Hapishanesine geri gönderilmesinin uygun olduğunu iddia etti.

V. Rao, diğer birkaç aktivistle birlikte 2018'de "Yasadışı Faaliyetleri Önleme Yasası" kapsamında tutuklandı. Şair ve aktivist Varavara Rao'nun birçok rahatsızlığı olduğu biliniyordu.

Bhima Koregaon Davası

1 Ocak 1818'de İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'ne karşı halkın mücadelesi Hindistan tarihine Koregaon Muharebesi olarak geçmiş, bu muharebenin yüzüncü yıldönümünde 2017 yılında yüzlerce kitle örgütünün öncülüğünde etkinlikler düzenlenmişti. Bu etkinliklere polisin saldırısı sonucu yüzlerce kişi yaralanmış, yüzlercesi de tutuklanmıştı. Tutuklananlardan biri de Varavara Rao idi. Dava, kamuoyunda Elgaar Parishad davası olarak tanınıyor.

8 Mart Vesilesiyle Komünist Kadınlar Birliği Savaşçılarıyla Söyleşi

Komünist Kadınlar Birliği savaşçıları 8 Mart vesilesiyle Rojava kadın devrimi, öz savunma ve patriarkaya yönelik konuştu.

Proletarya Partisi'ne bağlı Komünist Kadınlar Birliği savaşçıları, 8 Mart vesilesiyle kendilerine sorulan sorulara yanıt verdi. Söyleşi tkpml.com'da yayımlanan söyleşinin kimi kısımları haberimizde mevcuttur.

“Evlerimizin dışına taşmış olan ‘kadın sorunu’ artık ülkelerin de dışına taşan bir niteliğe kavuşmaktadır”

Aynı zamanda KBDH Konsey üyesi olan Çiğdem Vartinik, dünyada ve ülkemizde kadın ve LGBTİ+ların kitlesel eylemlerine imza attığı bu dönemi nasıl yorumladığına dair verdiği yanıtta, “Dünya genelinde patriarka kendini yeniden tesis etmeye çalışırken, bunu kadınların en temel hakkı olan yaşam hakkına göz dikmeye, kadına yönelik şiddeti meşrulaştırmaya, kürtaj hakkına, siyaset hakkına ve daha bir dizi hakkımıza yönelik saldırı politikalarıyla yapmaya çalışıyor. Kadın ve LGBTİ+lar yalnızca kendi cinsine, cinsel yönelimine dönmek saldırılar söz konusu olunca sokağa dökülmüyor. Bir bütün muhalif kesimlere yönelik saldırılarda da yoksullaşma ve emek sömürüsü gibi çokça nedenle de sokaklarda en önde yerlerini almayı sürdürüyorlar.

Farklı ülkelerden kadın ve LGBTİ+ hareketleri, birbirini etkileme ve birbirinden öğrenme halkasını yakalamış durumda. O açıdan çoktan evlerimizin dışına taşmış olan “kadın sorunu” artık ülkelerin de dışına taşan bir niteliğe kavuşmaktadır.

“Kitlelerden öğrenen ve onlardan aldığı güçle ilerleyen bir birliğiz”
“Komünist Kadınlar Birliği nasıl bir sürecin ihtiyacı olarak doğdu?” sorusuna yanıt veren Defne Güneş ise, KKB'nin “Partiyle daha sağlam bir şekilde yürüme, daha fazla Partilileşme noktasında önemli adımlar attığımız bir sürecin sonucu” olduğunu söyleyerek sözlerine şu şekilde devam etti:

“Uzun yıllar KP içerisinde MK'ya bağlı olarak faaliyet yürüten Kadın Komitemizin bir adım daha ileriye çıktığı, kadın ve LGBTİ+ politikalarında daha cüretli adımlar attığı bir çalışma olarak 1. Kongremizin sonucunda kuruldu. Aslında Parti içerisinde Parti kadar eski bir tarihe sahiptir demeyi abartılı bulmuyorum.

Meral Yakar'dan Barbara Anna Kistler'e, Ayfer Celep'ten, Beşlere, oradan Güzel Anamıza uzanan bir yolun yolcularıyız ve bu yolu da zafere ulaştıracağız. Kadınların Parti içerisinde kendi öz örgütlülüklerini oluşturması Partimizin 1. Konferansı'nda kurulması için karar alınan TMLKB'den KKB'ye kadar uzanıyor. Parti içerisindeki ataerki düşüncelere karşı tek başına varlığıyla değil aktif bir biçimde ideolojik-politik olarak savaşarak direnen komünist kadınların kazanımları LGBTİ+ların da örgütlenebildiği ataerkiye ve heteroseksizm karşı savaşan bir birliğe dönüştü. Kitlelerden öğrenen ve onlardan aldığı güçle ilerleyen bir birlikler birliğimiz.”

KKB'nin, LGBTİ+ların da örgütlenebileceği bir alan olduğunu söyleyen Defne Güneş, örgütlerinin LGBTİ+ meselesine tek başına eşcinsel ve trans kadınların varlığı meselesi üzerinden yaklaşmadığını, kendilerini farklı kılan şeyin, homo/trans-fobiye, bir bütün LGBTİ+ların uğradığı şiddeti ve ayrımcılığı sistemsel görmelelerinde olduğunu vurguladı.

Güneş, konuya dair şu açıklamalarda bulundu:

“Özel mülkiyet sistemi ortaya çıkışı itibarıyla sınıflar yaratmıştır. Bu sınıflar nasıl ki ilk olarak kadın emeğinin erkek emeğinden değersiz görülmeye başlaması ve miras hukuku dahil her şeyin buna uygun yeniden inşa edilmesiyle ortaya çıkmışsa arkasından da bugün LGBTİ+ diye tanımladığımız cinsel çeşitlilik tarih içinde yavaş yavaş kriminalize edilmiştir.

Bir cinsiyetin diğerinden daha üstün olmasıyla cinsiyetler arası akışkanlık ya da geçiş ihtimali sırasıyla günah, suç ve hastalık ilan edilmiştir. Erkeğin “ailenin reisi” olmasıyla ve çekirdek aileye geçişle birlikte kadın cinselliği ve üremenin olmadığı eşcinsel ilişkiler kriminalize edilmiştir.

Bu haliyle bir iç içe geçmişlik söz konusudur. Bu nedenle de heteroseksizm, tıpkı ataerki gibi bu sistemle kopmaz bağları olan bir sistemdir. Bu nedenle diyoruz ki; sistem yıkılmadan gökkuşağı açmaz, gökkuşağı açmadan bu sistem yıkılmaz.

Böylesi bir durumda burjuva-feodal düzene ve ataerkiye karşı yürüttüğümüz mücadelede LGBTİ+larla birlikte yürümek, bunun yollarını açmak, örgütümüz içinde buna dair tartışmalar yürütmek,

LGBTİ+ öz örgütlenmesi kurulana kadar LGBTİ+ komutan ve savaşçılar için KKB bir zemin olmaktadır. Henüz mütevazı ama kararlı adımlar atıyor olsak da adımlarımız çoğalacak ve büyüyecektir.”

“İşgal edilen yerleri özgürleştirerek erkek egemen faşist devleti yerle bir edeceğiz!”

“TC devletinin Karabağ, Rojava ve Irak Kürdistanı'ndaki işgal saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?” sorusuna yanıt veren Meral Berna ise, TC devletinin, T. Kürdistanı'ndaki ilhak sınırlarını genişletmek istediği tespitini yaparak, işgallerin nedeninin bu amaç olduğunu söyledi.

Rojava'ya dönmek saldırganlığının bir nedenine ilişkin ise şunları kaydetti:

“Rojava'da büyüyen bir kadın devrimi var ve bu erkek devleti oldukça rahatsız ediyor. Tek başına Kürt Ulusal Hareketi'nin önderlik ettiği bir devrim olması ötesinde bir durumdan söz ediyoruz. TC'nin yetiştirdiği DAİŞ çetelerinin ağır yenilgiler aldığı bir bölge Rojava. Kadın özgürlüğünü öne çıkaran bir devrim. Enternasyonalist güçlerin birlikte mücadele ederek zafere ulaştığı bir devrimden söz ediyoruz.

Bu haliyle burjuva-feodal Türk devletini rahatsız ediyor. Bugün işgal ettikleri Efrin, Girê Spî ve Serêkaniyê'de her gün başta kadınlar olmak üzere siviller kaçırılıp katlediliyor. Halkın emeği olan zeytin bahçeleri, buğday ambarları yağmalanıyor. Bunlar, Ermeni ve Rumları katledip mal varlıklarına el koyan, yağmalayan İttihatçı atalarının pratiklerine uygundur. Yine Dağlık Karabağ'da da benzer bir durum geçerlidir.

Bugün Rusya ile birlikte girdikleri bölgedeki pratikleri ortadadır. 1915'te

başlattıkları Ermeni Soykırımı'nı bu şekilde sürdürüyorlar. Dağlık Karabağ'ın işgal edildiği günlerde havuz medyası Şehit Nubar Ozanyan Taburu üzerinden ne tür bir anti-propaganda geliştirmişti, bunları hatırlarsak bağlantıları kurmak da çok zor değil elbet. Bütün bu işgale rağmen bir taraftan soykırımın yaralarını sararak yeniden toparlanan bir Ermeni nüfusu var Rojava topraklarında yaşayan.

Elbette bu ruh sadece Rojava'yı savunmakla kalmayacak, işgal edilen yerleri yeniden özgürleştirerek erkek egemen faşist devleti de yerle bir edecektir. Serêkaniyê'de, Efrin'de, Girê Spî'de ve Dağlık Karabağ'da kadınların ve LGBTİ+ların özgürce yaşayabildiği günleri elleriyle yerecektir.

Irak Kürdistanı'nda KDP ile yaptığı kirli işbirliğine rağmen Kürt ulusunun dört parçada birlik ruhu ve bölgede yaşayan halkların birleşik mücadelesi kazanacaktır. Ki Garê zaferi R.T. Erdoğan'ın işgal müjdesini değil halkların Kızıl Çarşambası'nı* müjdelemiştir”

KKB'li savaşçılar, son olarak verdikleri 8 Mart mesajlarında, bu röportaj vesilesiyle ulaşabildikleri tüm kadın ve LGBTİ+ları, TKP-ML'ye bağlı KKB saflarında örgütlenmeye, KBDH'nin başlattığı hamleyi sahiplenmeye, eylemleri çoğaltmaya ve direnişi büyütme çağrılarını ve “Düşmanımız ortak, o halde özgürlüğü birlikte kazanacağız. Kadın ve LGBTİ+ların birliğiyle bizi dar alanlara hapseden, camdan tavanlar ve taşan duvarlar ören faşizmi yıkacağımıza olan inançla tüm LGBTİ+ların heteroseksüel na-trans kadınların 8 Mart'ı kutlu olsun” dediler.

(*Çarşema Sor, Ezidilerin yeni yılı ve aynı zamanda Newroz'u)

PUSULA

ZULME DİRENMEK
SUÇ DEĞİLDİR!

AKP iktidarı özellikle 2015 Temmuz darbe girişiminden bu yana yaşamın her alanında korku yaşıyor. Direnen işçinin karşısına polis ve asker çıkarıyor. Öğrencinin üzerine gaz bombalarıyla yürüyor; gözaltına alıp tutukluyor. Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin demokratik taleplerini “bölücülük” olarak görüyor. Kadın ve LGBTİ+lara savaş açıyor. Ve devlet terörüne sığınmakta başka bir şey düşünmüyor. Keza düşünmeyi de suç sayıyor. Bundan dolayı mahkeme koridorları aydınlar, demokratik siyasal parti temsilcileri ve devrimci güçler için yol oluyor. Bu yolculuk kimileri içinse hapisane hücrelerine kadar sürüyor. Bu da yetmiyor; artık evler de mini “hapisane”lere dönüştü. Son dönemlerde “ev hapsi” ve “adli kontrol şartıyla salıverme” vakaları zirve yaptı. Böylece ülkeyi açık bir hapishaneye dönüştürdüler.

Düşünen, sorgulayan ve zulme itiraz edenler için direnmek, mücadele etmek kadar haklı ve meşru bir eylem olamaz. Tüm bunlar asla suç değildir. Asıl suç işleyenler, halkta alınan vergilerle inşa edilen kamu şirketlerini özelleştirme adı altında parsel parsel yandaşlara, büyük tekellere satanlardır. Geçmediğimiz köprüden, kalmadığımız hastaneden, kullanmadığımız hava limanında vergi adı altında alınterimizle kazandığımız paraya el koyanlardır, çalanlardır. Tarım için toprakları verimli olan bir coğrafyada, üretimi bitme noktasına getirenlerdir. Tarım ve hayvancılıkta dışa bağımlılığı daha da derinleştirenlerdir. Dışarda yüksek faizle aldıkları dövizli üretim alanlarına kullanmak hem yeniden üretmek hem de dev gibi büyüyen işsizliği azaltma yolunu tercih etme yerine AVM ve oto yollara gömenlerdir.

Halktan toplanan vergilerle dev saraylar inşa ederek, şatafatlı bir yaşam sürdürenlerdir. “İtibarda tasarruf olmaz” diyerek halkı gözüne baka baka hırsızlığa meşruluk kazandırmaya çalışanlardır.

Savaş uçaklarıyla, toplarıyla, tanklarıyla, Kürt ulusuna, bölge halklarına ölümü ve topraklarında sürülmeyi reva görenlerdir. Halkları birbirine düşman etmek için sürekli kin ve nefret tohumları ekenlerdir. İnanç özgürlüğünden söz edip, kendi inancından olmayanları, aşağılayıp ötekileştirenlerdir. Halktan toplamış oldukları vergileri silah sanayiine yatırarak, yaşatmak için değil öldürmek için kullananlardır.

Onlar korkularını bastırmak için, her gün-her saat korku mikrobunu yaymaya çalışıyorlar. Tüm bağırımları, çağırımları bundan dolayıdır. Onların korkularını daha da büyütmek ve devrimci bir fırtınayla tarihin çöplüğüne gömmek, başta sınıf bilinçli proletarya olmak üzere, tüm ezilenlerin ve emekçilerin görevidir.

Ekonomik krizin siyasal bir krize dönüştürerek ve iktidar bloğunun yönetmede ciddi zorluklar yaşadığı bir dönemde geçiyoruz. Tabii ki, içte yaşanan krizi uluslararası iktisadi durumdan bağımsız ele alamayız. Daha da önemlisi siyasal iktidar, mevcut sorunları çözme gücüne sahip değildir. Ve tek çözüm olarak gördüğü devlet terörüdür. Var olan kitle desteğini korumak içinde egemen ulus ırkçılığı, dini gericilik propagandası kullanılan en öncelikli argümanlarıdır. Ancak yıllara dayanan bu propagandanın etki gücü, artık eskisi kadar değildir.

Ayrıca bu etkiyi zayıflatan, başka faktörler de vardır. Bunlardan en öncelikleri olan yığınları kapsayan yokluk, yoksulluk ve işsizliktir. Yığınlar söylenenden çok

yaşadıklarına bakarak karar verme eğilimini taşıyor. Yani onların tercihini belirleyen soframızdaki tablodur. Hiç kuşkusuz ideolojik duruşundan dolayı konumlanan kesimleri de değerlendirmelerde, her zaman hesaba katmak gerekir. Diğer önemli bir faktör de, iktidar bloğunun kullanmış olduğu bu propaganda malzemeleri muhalefete olan, birçok partinin de propaganda malzemeleri arasında kendine yer bulmasıdır. Bu anlamıyla da bir yarılma, ayrı kesimlere hitap eden egemen güçler arasında bir parçalanmışlıktan söz etmek mümkündür.

Devrim ve demokrasi güçleri, elbette ki, her koşulda devlet terörünü teşhir edeceklerdir. İktidarın anti-demokratik uygulamalarına dikkat çekeceklerdir. Bu yanlış değildir, ama eksiktir. Kitlelerin yaşadığı yoksulluk ve işsizlik sorunu sokaklarda, iş yerlerinde etkin bir propaganda aracına dönüştürülmelidir. Eğer kitlelerle bağ, somut sorunlar üzerinde kurulacaksa, kitlelerin en yakıcı sorunları bunlardır. Devrimci mücadele güçlerinin bu eksikliğini yürütecekleri kampanyaların mutlaka bir karşılığı olacaktır.

Bu somut sorunlar üzerinde yürütülecek her çalışma aynı zamanda iktidar bloğunun özellikle yoksul ve emekçi kesimleri hâkim ulus milliyetçiliği, dinsel ve mezhepsel temelde bölme politikalarına da sekte vuracaktır. İktidarın selameti için kitle desteğine ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı gidermenin en kolay yolu “vatan, millet, din” edebiyatına başvurmaktan geçiyor. Bu karşı devrimci propagandayı üretim alanlarında, yoksul semtlerde zayıflatarak etkin adımlar atmak ancak sabırla, inatla sürdürülecek çalışmalarla mümkün olabilir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Muharrem Çiçek (Apo)

Elazığ Karakoçan doğumlu Ahmet Muharrem Çiçek üniversite okumaya geldiği İstanbul’da devrimciye dönüştü. Süreç içinde militanlaşan Çiçek, devrimci yaşamını Proletarya Partisi’nde sürdürmeye devam etti. Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul Şehremini’de polislerle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Hıdır Yıldız

Dersim Hozat’lı Hıdır Yıldız, 1968 yılında doğdu. 14 yaşında tanıştığı gerilla mücadelesine 17 yaşında katıldı. 17 Mart 1985’te Hıdır Yıldız’ın da aralarında olduğu birlik, bir görev için gittikleri Hozat’a bağlı Mıstıkan köyünde pusuya düştü. Yaralı olarak ele geçen Yıldız maruz kaldığı işkencelere karşın tek bir kelime vermedi. İşkenceciler onu kurşuna dizerek katletti.

Emin Uğurlu

Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982’de Almanya’da geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

Veysel Yıldız

Bir bankada müstahdem olarak çalışan Veysel Yıldız 12 Eylül AFC’si koşullarında dahi Proletarya Partisi ile bağlarını koparmamıştı. 28 Mart 1982 yılında Malatya’da gözaltına alındı. 40 yaşın üzerinde olan Veysel Yıldız yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermeyerek 31 Mart 1982’de katledildi.

Niyazi Gündoğdu

1956 yılında Sivas’ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul’da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der’den Niyazi Gündoğdu da gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alındı. Niyazi Gündoğdu, askerlik bitiminde memleketine tekrar döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi. Niyazi Gündoğdu, katledildiğinde Parti Üyesiydi.

Lorenzo Orsetti (Tekoşer Piling)

Tekoşer Piling işçi bir ailenin çocuğu olarak İtalya’nın Floransa kentinde doğdu. Onun da yaşamı hizmet sektöründe işçi olarak geçti. Eylül 2017’de Rojava’daki anti-faşist direniş saflarına katıldı. Anarşist bir savaşçı olarak Halk Ordusu saflarına katıldı. Halk Ordusu saflarında savaşımını sürdüren Tekoşer Piling, 18 Mart 2019 günü Baxoz’da IŞİD çetelerine karşı savaşta ölümsüzleşti.

Halkların Birleşik Devrim
Hareketi Bileşeni Devrimci
Örgütler 6. Mücadele Yılına
İlişkin Konuştu

Kuruluşunun 6. yılında Halkların Birleşik Devrim Hareketi’ni oluşturan devrimci ve komünist güçler 5 yıllık mücadele pratiğini ve 6.mücadele yılını değerlendirdi.

<http://www.hbdh-online.org>’ta yer alan habere göre, Halkların Birleşik Devrim Hareketi bileşenlerinden, DKP/BÖG Merkez Komite Üyesi Mustafa Suphi, MKP/HKÖ savaşçısı Renas Deniz, TKP-ML/TİKKO’dan Meral Berna yaptıkları konuşmalarla HBDH’nin 5 yıllık mücadele pratiğini ve 6.mücadele yılını değerlendirdi.

Orso Kitabı Çıktı

Rojava'da DAİŞ'e karşı savaşırken 18 Mart 2019 tarihinde Derazor'da ölümsüzleşen İtalyan enternasyonalist Lorenzo Orsetti'nin (Tekoşer Piling) yaşamı ve mücadelesini anlatan bir kitap çıktı. Yoldaşları ve ailesi tarafından hazırlanan "Orso" -Orsetti'nin İtalyanca'da "ayı" anlamına gelen lakabı- başlıklı kitap, Tekoşer Piling'in sosyal medyada ve günlüğünde tuttuğu notlardan ve yoldaşlarının onu anlattığı yazılardan oluşuyor.

Orsetti, Rojava'da bulunduğu süreçte cephede yaşadıklarını anlatan bir günlük tutuyordu. Ayrıca sosyal medya hesabından da DAİŞ'le yaşanan çatışmaları, cephede yoldaşlarıyla geçirdiği zamanları, hissettiklerini fotoğraflarla birlikte paylaşıyordu. Enternasyonal Özgürlük Taburu'na bağlı olarak TİKKO saflarında savaşan ve bir süre içinde Tekoşina Anarşist ile hareket eden Piling, Rojava'da bulunduğu süreçte birçok enternasyonalist tarafından

da takip ediliyordu. Notlarında yalnızca cephede yaşananlardan değil, Rojava'da bulunma ve savaşa dahil olma nedenlerinden de bahsediyordu. Rojava'da yaşananları fırsat bulduğu her koşulda herkesle paylaşıyor ve oradaki gelişmelerin dünya çapında duyulmasını önemsiyordu. Şehit düştüğünde yayımlanmasını istediği mektubu da bu nedenle yoldaşlarına vermişti. Mektubunun yayılmasının ardından "*Bütün fırtınalar küçük bir damla ile başlar. Siz de bu damla olmaya çalışın*" ifadesi onunla bütünleşti.

Orso'nun şehit düşmesinin ardından not defteri yoldaşları tarafından incelendi ve arkadaşlarının ve de ailesinin katkısıyla bir kitap haline çevrildi. Ailesi kitabın tanıtımı için yaptığı çağrıda "*O bir Partizan'dı ve Rojava'ya ulusal sınırları hiçe sayarak enternasyonalist bilinçle savaşmaya ve tüm halklarla dayanışmaya gitti. Onu hatırlamak dünyadaki adaletsizliklere karşı cesurca tavır*

almamız gerektiğini de hatırlatıyor bize" ifadelerini kullandı. Geride bıraktığı izleri ölümsüzleştirmek amacıyla çıkarılan İtalyanca kitabın birçok dile çevrilmesi için çalışmalar başlatıldı. Şu an kitabın İngilizce çevirisi üzerine çalışılıyor. Ardından Türkçe ve Kürtçe'de yayımlanması planlanıyor.

200 sayfalık kitap, Lorenzo Orsetti'nin yazıları dışında, fotoğraflar ve çeşitli cephelerdeki anlatımlarının anlaşılır olması için açıklayıcı haritaları da içeriyor. Kitabın önsözü Firenze Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Tarihi bölümünde doçent doktor olan Alberto Tonini tarafından yazıldı. Tonini yazısında Kürt mücadelesinin tarihini kaleme aldı. Kitabın giriş bölümü aile tarafından Orso'yu anlatan bir yazıdan oluşuyor.

Toplam altı bölümden oluşan kitap -aralarda Tekoşer'in günlüğünden ve Facebook'ta paylaştığı kısa yazıların da eklendiği- kronolojik bir şekilde yaşamını anlatıyor. Bölüm başlıkları şu şekilde: Rojava'ya gitmeden önce, Rojava'ya yolculuğu, eğitim süreci, Efrîn savaşı, kargaha dönüşü, Kuzey Doğu cephesi -bu bölümde Orso'nun 2017'de şehit düşen TKP-ML üyesi, TİKKO komutanı Nubar Ozanyan'dan bahsettiği bir yazı mevcut- ve son olarak Güney Cephesi. Ailesi, yoldaşları ve arkadaşları tarafından yaygın bir şekilde tanıtımı yapılan kitabın geliri Rojava'daki çeşitli projelerin desteklenmesi için Lorenzo Orsetti Vakfı'na bağışlanacak.

"Newroz Ateşiyle Direnelim Özgürleşelim"

İstanbul Newroz'u için HDK'nin çağrısı ile birçok kurumun bir araya gelerek oluşturduğu Newroz Tertip Komitesi, Taksim Hill Otel'de "Newroz Ateşi ile direnelim özgürleşelim" şiarıyla çağrı yaptı.

Devrimci, ilerici, yurtsever kurumların oluşturduğu Tertip Komitesi İstanbul'da Taksim Hill Otel'de bir araya gelerek Newroz için çağrı yaptı.

Basın toplantısında ilk olarak Tertip Komitesi adına ortak açıklama yapıldı. Açıklama HDK Eş Sözcüsü İdil Uğurlu tarafından okundu.

Uğurlu açıklamasında, "Şimdi bizler, kapitalizme, faşizme, ataerkine karşı, yani eski dünyanın sahiplerine ve sürdürücülerine karşı yeni dünyanın bayrağını taşıyanlar, onun kültürünü yaratanlar, toplumsallığını inşa edenler değil miyiz? Newroz, hepimizi birleştiren, bizi "BİZ" yapan büyük insanlık idealinin inşası yolunda, onurun ve özgürlüğün yeni yaşamında ve dünyasında buluşmak için yürümekten, yol almaktan başka ne ki? Newroz / 21 Mart; doğanın uyanışı, canlanması, dirilişi, kendini yeniden yaratışı, özünü tazelemesidir. Doğanın ruhunun ve zekasının iyileştirici gücünün yeniden ve yeniden can bulmasıdır. O yüzden her kışın sonu bahardır. O yüzden halklar Newroz'u sevincin, neşenin, mutluluğun bayramı olarak yaşar ve kutlar" dedi.

Açıklamada, Halkevleri, ESP, DEV Yapı İş, EMEP, Güney ve Doğu Anadolu Dernekler Federasyonu, Demokratik Alevi Derneği (DAD), HDP İstanbul İl, HDP Grup Başkanvekili Saruhan Oluç, DBP Eş Genel Başkanı Keskin Bayındır, Devrimci Anarşist Faaliyet (DAF), KÖZ kısa sözlerle Newroz'da birlikte alanlarda günümüz DEHAK'larına karşı "Newroz pîroz be!" diyeceklerini vurguladı.

Taksim Hill Otel'de düzenlenen basın toplantısına HDK bileşeni kurumlar; Partizan, Devrimci Parti, KÖZ, ESP gibi kurumların aralarında bulunduğu çok sayıda kurum, kuruluş ve birey katıldı.

Gazi Halkı, Katliamı 26. Yılında Birleşik Direnişle Lanetledi

İstanbul Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995'te, Alevilerin gittiği üç kahvehanenin kurşunlanmasıyla başlayan ve 23 kişinin hayatını kaybetmesine, 653 kişinin yaralanmasına neden olan Gazi Katliamı'nın üzerinden tam 26 yıl geçti.

Gazi Mahallesi'nde onlarca kurumun çağrısı ile bir araya gelen kitle sloganlarla Gazi Cemevi önünde bir araya gelerek yürüyüşe geçti.

Partizan'ın da yer aldığı Birleşik Mücadele Güçleri ise ESP Sultangazi İlçe

önünde yoğun polis ablukasında bir araya geldi. Polisin uzun süre oyalama ve GBT'nin ardından BMG, "Yaşasın birleşik mücadelemiz" sloganları ve "Birlikte direndik birlikte kazanacağız", "Gazi ve Ümraniye şehitleri ölümsüzdür" sloganları ile Cemevi önüne geldi.

Eski Karakol önünde kadar sloganlarla yürüyen kitle ile buluşarak burada bir açıklama gerçekleştirdi. İlk şehidin vurulduğu yere karanfiller bırakan kitle adına Gazi şehidi Dilek Şimşek'in abisi Erkan

Şimşek açıklama yaptı.

Birleşik Mücadele Güçleri mezarlıkta ailelerin basın metninin okunmasının ardından ayrı bir anma daha gerçekleştirdi. Anmada HDP milletvekili Musa Piroğlu, bir konuşma yaptı. Ardından BMG temsilcileri de yaptıkları konuşmalarla Gazi Katliamı ve katliama karşı direnişin 26. yıldönümünde birleşik devrimci mücadelenin önemine dikkati çektiler.

Gazi katliam ve direnişinin 26. yılı vesilesiyle düzenlenen anma, önceki yıla oranla çok daha fazla sayıda kurumun birlikte hareket etmesi ve kitleselliği ile dikkat çekti.

“Gözaltına Alınan 5’imizin hem Kürt hem de Trans+ Varoluşlarına Sahip Olması Tesadüf Değil”

SÖYLEŞİ
YILDIZ İDİL ŞEN

Siyasi iktidar tarafından LGBTİ+lara dönük saldırıların biri de geçtiğimiz 8 Mart için İstanbul Kadıköy’de bir araya gelen kadın ve LGBTİ+’ların eyleminde oldu. 6 Mart’ta gerçekleşen eylemde, polis, LG-BTİ+ kortejine gökkuşağını gerekçe göstererek girişte engel olmak istese de buna engel olamadı. Eylem sonrasında ise trans kadınların bindiği taksiyi takip eden polis 5 HDK LGBTİ+ Meclisi trans+ aktivistini ve gözaltına engel olmak isteyen 4 kadını daha gözaltına aldı.

8 Mart için yapılan gündüz eyleminde ilk defa kortej oluşturan HDK LG-BTİ+ Meclisi, özel olarak siyasi iktidarın hedefine alındı. Siyasi iktidar kendi krizlerini örtmek, kitlesini bir düşman üzerinden konsolide etmek için LGBTİ+, kadın, Ermeni vb. ötekileştirdiklerine karşı düşmanlığını her fırsatta ortaya koymaktadır. Bizler de 6 Mart günü Kadıköy’de gözaltına alınan ve ardından 1 ay ev hapsi alan LGBT+ aktivisti Yıldız İdil Şen ile bir söyleşi yaptık. Yıldız, sorularımıza yanıt verirken, hem Trans+ hem Kürt kimliklerine dönük bir saldırı yaşadıklarını ancak yaşamın her alanında var olmaya devam edeceklerini vurguladı.

8 Mart’ta Kadıköy’de 5 Kürt trans kadın olarak gözaltına alındınız, son dönemde siyasi iktidarın LGBTİ+’lara dönük saldırılarının arttığı bir süreç... Ancak

diğer taraftan Kadıköy’deki işkenceli gözaltında özel bir hedefe alma durumu var. Yaşananları, sizin hem trans kadın kimliğinize hem de Kürt kimliğinize dair bir saldırı olarak yorumlayabilir miyiz?

Öncelikle güncel siyasal iktidarın LGBTİ+’ları hedef haline getirmesi 5 Mart’taki gözaltı ile başlamamış, 2015’ten beri bu saldırılar devam etmektedir.

Şunu açıkça söyleyebilirim ki, 5 Mart Kadıköy’deki buluşmada taksiden indirilip gözaltına alınan 5 kişinin hem kürt hem de trans + varoluşlarına sahip olmaları tesadüf değildir.

“Bugün kadın hareketine “LGBTİ+’dan vazgeçmesini” söyleyen iktidar bu söylemi yıllar önce Türkiye sosyalist hareketine “Kürtlerden vazgeçin” olarak dile getirmiştir. ”

Son dönemde bu saldırıların artmasına neden olan nefret hutbesi “cuma hutbesi” diğer saldırıların da tetikleyicisi olmuştur. Yıllardır Kürt halkına varoluşları için saldıran AKP-MHP faşizmi bugün dönemsel olarak kendi politikalarını hayata geçirmek için tekrardan LGBTİ+’ları hedef almıştır.

2015’ten beri Onur Yürüyüşü’nün ya-

saklanması, LGBTİ+ etkinliklerinin süresiz yasaklanması, keyfi gözaltılar iktidarın verilen mücadeleyi kriminalize etme çabasını göstermektedir. İktidar bunu yaparken tabiki hedef tahtasına LGBTİ+ ve Kürt varoluşuna sahip bizleri aldı.

Siyasi iktidarın LGBTİ+ hareketine dönük saldırılarını, hedef göstermelerini kendi varlığını güçlendiren bir araç olarak kullanmakta diyebilir miyiz? Siyasi iktidarın düşman yaratma ihtiyacını ve kendi çıkmazlarını da düşünürsek sizce bunu nasıl okumak gerekir?

Siyasi iktidar her geçen gün kendine tehdit olarak gördüğü unsurlara karşı daha fazla saldırganlaşıyor. Bugün LGBTİ+ hareketine dönük saldırıları hedef göstermeleri ve var olan nefreti örgütlemek için alan açması kendi iktidarının sonunun geldiğinin göstergesidir.

Bugün kadın hareketine “LGBTİ+’dan vazgeçmesini” söyleyen iktidar bu söylemi yıllar önce Türkiye sosyalist hareketine “Kürtlerden vazgeçin” olarak dile getirmiştir.

Kürt hareketini yalnızlaştırmak isteyen iktidarın bu oyununa gelmeyen TSH, Kürt özgürlük mücadelesini sahiplenmiş ve bu mücadeleyi birlikte hem Kürdistan topraklarında hem de Türkiye metropollerinde örmüştür. Eğer bugün kadın hareketi LGBTİ+ hareketinden vazgeçerse sadece kendi sonunu değil, bütün mücadele alanlarının sonunu getirmiş olacaktır.

Son olarak emek, barış, demokrasi ve adalet mücadelelerinin en dinamik öznesi olan LGBTİ+ hareketi iktidarın tüm saldırılarına ve yalnızlaştırma politikalarına karşı bir arada ve örgütlü bir şekilde mücadelesi ile cevap verecektir.

Ülkede her geçen gün ekonomik kriz derinleşmekte, müzisyenlerin işçilerin yoksulların intihar ettiğini, her gün birçok LGBTİ+ın katledildiğini görüyoruz. Bu tabloyu nasıl görüyorsun, bunu değiştirmek için ne yapmak gerekiyor?

Covid-19 ile birlikte dünya genelinde yaşanan sağlık krizinde Türkiye’de pastadan kendi payını aldı. Var olan krizin pandemi ile daha da derinleşmesi insanların Covid-19’dan ölmese de açlıktan öleceği gerçeğini gözler önüne seriyor. Yandaş firmalar ve şirketlerin borçlarını silen iktidar, hazineyi yandaşlara fon aktaran iktidar yaşanan tüm krizlerin faturasını da kadın-

lara, LGBTİ+’lara, işçilere ve yoksul halka kesmeye çalışmıştır. Bununla yetinmeyen iktidar ve patron yandaşları grev kırıncılığı ile işçilere, İstanbul Sözleşmesi’ni tartışmaya açarak kadınlara, varoluşlarından dolayı LGBTİ+’lara ve Kürtlere saldırıyor. Bu tablo karşısında tüm bu mücadele odaklarının kurtuluşunun da birleşik mücadeleden geçeceği aşikardır.

Buradan yola çıkarak bu saldırıyı tersine çevirecek güç olan Kadın ve LGBTİ+ kesişim noktalarını nasıl daha fazla artırılabilir, muhalif kamuoyu saldırılarına ortak karşı koyuşu nasıl örgütleyebilir sence?

Verilen mücadelenin kesişimsel noktaları ele alınırsa kadın hareketi LGBTİ+ hareketinden, LGBTİ+ hareketi kadın hareketinden güç almaktadır. Bir noktada varoluş mücadelesini kazanmış olan kadınlar bu mücadelede LGBTİ+ hareketini mücadelenin en temel bileşeni olarak görmesi gerekmektedir. Hali hazırda her iki mücadele hareketinin de iktidar tarafından baskılanması, verilen mücadelenin meşruluğunu bizlere gösteriyor.

6 Mart ve 8 Mart’ta da söylediğimiz gibi evde, işte, okulda, sokakta, siyasette ve yaşamın her alanında varız. #AlışınGitmiyoruz!

Engelli Kadın, Köy Korucusunun Cinsel Saldırısına Uğradı

Siirt’in Şirvan ilçesi Cevizlik (Bombat) köyünde yaşayan zihinsel engelli bir kadın’nın (19), karın ağrısı şikayetiyle kaldırıldığı Şirvan Devlet Hastanesi’nde doktorların muayenesi sonucu hamile olduğu öğrenildi.

MA’nın haberine göre, Dün (13 Mart) doğum yapan bir kadın’nın, tecavüze uğradığı anlaşıldı. Bir kadın’nın durumu, hastane polisi ve Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı Siirt İl Müdürlüğü’ne bildirildi.

Olaya ilişkin Şirvan Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma başlatılırken, soruşturma kapsamında Bombat köyünde koruculuk yapan ve soyadının D. olduğu öğrenilen bir erkeğin tecavüz olayında adının geçtiği öğrenildi. Ancak korucunun henüz ifadesine dahi başvurulmadığı belirtildi.

Dün doğum yapan bir kadının, bebeğiyle birlikte Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı Siirt İl Müdürlüğü tarafından koruma altına alındı.

Ermeni Toplumsal Meclisi ve N. Ozanyan Ermeni Taburu 8 Mart'ı Kutladı

Hesekê Ermeni Toplumsal Meclisi ve Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu'ndan kadınlar 8 Mart vesilesiyle Hesekê'de 7 Mart günü ortak bir etkinlik düzenledi.

Katledilen kadınlar ve kadın devrim şehitleri şahsında tüm ölümsüzleşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinliğe Habur Savunma Güçleri, Hesekê Kanton Yönetimi, Tekoşına Anarşist ve Kongreya Star katıldı.

Meclis ve Tabur'dan kadınların oluşturduğu tiyatro ekibi, folklor ekibi, müzik grubu ve çocuklardan oluşan bir performans grubunun sahne aldığı etkinlikte 1915 Ermeni Soykırımı'nda Kuzey ve Doğu Suriye topraklarına sürülen Ermenilerin çocuklarının Rojava Devrimi ile birlikte yeniden ayağa kalktıkları mesajı verildi.

Ermeni Soykırımı'ndan fotoğraflar, kadın devrimci şehitlerin fotoğrafların asıldığı etkinlikte bir de sineviz-

yon gösterimi gerçekleştirildi. Ermeni Toplumsal Meclisi adına Arev Kasabyan, Şehit Nubar Ozanyan Taburu adına Anuş Muradyan, Kongreya Star Üyesi Celîle Mele Elî ve Asuri Xabûr Kadın Güçleri Komutanı Şamîran Sîmon konuşma yaptılar.

Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu adına konuşan Anuş Muradyan ise 1915 Ermeni Soykırımı sırasında katledilenlerin torunları olarak bugün Rojava'da yeniden ayağa kalktıklarını belirterek "Soykırım sırasında öz savunma güçlerimizi oluşturmamıştık. Ancak bugün işgale ve katliamlara karşı Ermeni kadınlar olarak öz savunma güçlerimizi oluşturuyoruz" dedi.

8 Mart 2021 : Özgürlüğümüzü Kazanacağız!

8 Mart Kadın Platformu tarafından "Özgürlüğümüzü Kazanacağız" şiarıyla 6 Mart günü düzenlenen Büyük Kadın Buluşması için binlerce kadın Kadıköy İskelede buluştu. Buluşma öncesi polis Kadıköy'deki tüm sokakları abluka altına almasına rağmen aralarında Yeni Demokrat Kadın'ında olduğu kadın örgütleri Kadıköy'ün farklı noktalarından alana yürüyüş yaparak, sloganlarla geldiler .Alana kortej olarak gelen HDK LGBTİ+ aktivistlerine ise polis saldırdı. Polis aktivistlerin alana girmesini engellemeye çalışırken kadınlar saldırının olduğu alana gelerek barikatı aştılar.

Yeni Demokrat Kadın ara sokaklardan başladığı yürüyüşte "Gücümüz Mücadelemizde Gözümüz Özgürlükte" yazılı pankart ile katılırken, "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, Aşağı Bakmayacağız", "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır", "Gözümüz Eşitlenmekte", yazılı dövizler taşıdı.

YDK'lılar dövizleri ve sloganlarıyla alandaki yerini alırken geçen yıla oranla daha kitlesel ve coşkulu bir katılım gösterdi. Soğuk ve yoğun yağışa rağmen kadınlar İstanbul'un bir çok noktasından Büyük Buluşma için Kadıköy'de, emek sömürüsüne, kadına yönelik şiddete, kadın cinayetlerine karşı mücadelede ısrarcı ve kararlı olduklarının mesajını verdi. Buluşma sonrası alandan çıkan çok sayıda LG-BTİ+ aktivisti, polis tarafından araçlardan işkenceyle indirilmesinin ardından gözaltına alındı.

İstanbul'da 19. Feminist Gece Yürüyüşü: Kadın isyanı her yerde
İstanbul'da toplanan binlerce kadın Taksim'den Karaköy'e yürüyüş gerçekleştirdi.

19'uncusu düzenlenen Feminist Gece Yürüyüşü öncesi polis sabah saatlerinden itibaren Taksim ve İstiklal Caddesi'ni kapattı. Kadınlar ise ara yollardan Sırasleviler Caddesi'nde toplandı. Burada "Jin, Jiyan, Azadi", "Kadın, yaşam, özgürlük" sloganları atıp şarkılar eşliğinde halay çeken yüzlerce kadın, "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" vurgusu yaptı. Feminist Gece Yürüyüşü'nde Şırnak'ın Silopi ilçesinde komşusundan evine dönerken kolluk kuvvetleri tarafından vurularak katledilen ve cenazesi 7 gün sokak ortasında bekletilen Taybet İnan ve tutsak bulunan kadın siyasetçilerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler yer aldı. Yeni Demokrat Kadın (YDK) ise yürüyüşe "Gözümüz Özgürlükte" yazılı pankartla katıldı.

İzmir'de kadınlar 8 Mart taleplerini haykırdı: İstanbul Sözleşmesi yaşatır

İzmir Kadın Platformu çağrısı ile Alsancak ÖSYM önünde bir araya gelen kadınlar 8 Mart taleplerini haykırdı. Aralarından YDK'nın da olduğu kadın kurumları,Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne yürüdü. Kadınlar sık sık, "Kod-29 yasaklansın", "Bir kişi daha eksilmeyeceğiz", "Kadın cinayetleri politiktir", sloganları attı.

Ankara'da kadınlar meydanlarda haykırdı: Eşit ve özgür bir dünya kuracağız!

Ankara'da kadınlar, "Ayrımcılığa, yoksulluğa, erkek ve devlet şiddetine karşı özgürlüğümüz için isyandayız" diyerek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde buluştu. Ankara Kadın Platformu'nun Sakarya Meydanı'nda düzenlediği eylemde yerini alan YDK'nın gökkuşağı renkli dövizleri polisin saldırısına uğradı. Genç kadınların katılımının dikkat çektiği eylemde sık sık "Susmuyoruz, korkmuyoruz, İtaat etmiyoruz" sloganları atıldı.

Diyarbakır'da 8 Mart mitingi: Kadınlar demokrasi ve barış istedi
Diyarbakır'da Dicle Amed Kadın Platformu (DAKP) öncülüğünde "Kadın kırımına karşı yaşamı, tecride karşı özgürlüğü savunuyoruz" şiarıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü İstasyon

Meydanında kutlandı.

Miting alanında "Kadın cinayetleri, tacizleri ve tecavüzleri politiktir", "Eşit ve özgür bir yaşam için hayatlarımıza sahip çıkıyoruz", "Kadın özgürlük mücadelesi yargılanamaz", "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" pankartları açıldı. Kadınlar zılgıtlar eşliğinde alana geldi.

Kadınlar HES kodu ile alana alındı.

Aydın-Didim'de kadınlar sokaktaydı!

Didim Kadın Platformu'nun çağrısıyla Kent Meydanı'nda 8 Mart Emekçi kadınlar günü için bir araya gelen kadınlar, yürüyüşün ardından Kent Meydanı'nda basın açıklaması okudu. YDK'nın da katıldığı eylemde kadınlar, "Söyleyecek sözümüz değiştirecek gücümüz var" yazılı panakrt açan kadınlar sık sık "Dünya yerridnen oynar kadınlar birlik olsa" sloganlarını haykırdı.

Sağlık ve Sosyal Hizmetler Emekçileri Sendikası'ndan Meryem Gönbe ve YDK adına ise Yelda Öztürk ilk bölümde sunum yaptı. İkinci bölümde ise direnişte olan kadınların süreçleri, sunumlara dair sorular ve tekstil atölyesi, metal, eğitim, gibi bir çok farklı yerden YDK'lıların deneyim paylaşımı ile devam etti.

Forum bölümünde ise ilk olarak Migros, SML etiket ve Sinbo direnişçi işçilerinin fabrikalarında ve direniş sürecine dair deneyim aktarımları yapıldı.

Sunum yapan kadınlara yönetilen soruların ardından eğitim emekçisi, tekstil, metal gibi alanlardan arkadaşlarımızın deneyimlerini paylaşmasının ardından buluşmayı sonlandırıldı.

Yeni Demokrat Kadınlar Emek Buluşmasında Bir Araya Geldi

Sinbo, SML Etiket ve Migros işçi ile İMECE'den kadınlar; Ankara İzmir , Didim ve İstanbul'dan YDK'lılar emek buluşmasında biraraya geldi.

YDK'nın 8 Mart çalışmalarının bir parçası da online Emek Buluşması oldu. Yaygın kitle çalışmasının yanı sıra 7 Mart 2021 tarihinde online olarak düzenlenen Emek Buluşması'nda katılımcılar, direnişçi işçiler ve farklı il ve emek alanından kadınlar yaşadıklarını, deneyimlerini

paylaştıkları verimli bir tartışma atölyesi gerçekleştirdi. Etkinlik iki bölümden oluştu.

Giriş bölümünde bu çalışmanın yaz aylarında YDK'nın yürüttüğü çalışmanın bir parçası halkası olduğu vurgusu öne çıktı. 8 Mart'a giderken bu ve benzeri etkinliklerin birbirinin devamı şeklinde ele alınmanın önemi YDK açısından kısaca ortaya konuldu.

İmece Ev İşçileri Sendikası adına Münire İnal, Ankara

“Ne HDP, ne de HDP’nin Kadın Mücadelesi Geri Adım Atmaz”

Kolluk güçlerinin sosyal medya üzerinden kadınlara yönelik tacizleri ve fiziksel takipleri teşhir edildi.

HDP İstanbul İl Kadın Meclisi Sözcüsü Beser Çelik, HDP İl Kadın Koordinasyonu’ndan Aysun Çeper ve HDP Parti Meclisi Sözcüsü Esengül Demir, İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi’nde 10 Mart günü düzenlendiği basın açıklamasıyla, kolluk güçlerinin sosyal medya üzerinden kendilerine yönelik tacizlerini ve fiziksel takiplerini teşhir ettiler.

Açıklamanın yapıldığı İHD İstanbul Şubesi’nin çevresi polis ablukasına alınırken, açıklamaya, aralarında YDK, Kadınların Kurtuluşu, SKM’nin de bulunduğu kadın kurumları destek verdi.

Açıklamada ise ilk olarak HDP İl Kadın Meclisi Sözcüsü Beser Çelik konuştu. Çelik yaşadığı süreci şöyle anlattı:

“Özellikle bir buçuk yılı aşkındır taciz durumu var. Son birkaç aydır da hem telegram üzerinden, hem de sosyal medya üzerinden profilinde hazal ve krt resmi olan bir hesaptan sürekli aşk mesajları farklı farklı mesajlar göndererek taciz ediliyorum. Bunun üzerine benim hesaplarıma girilerek benim adıma rehberimdeki bir çok arkadaşlarıma mesaj atılması, resim gönderilmesi, arkadaşlarıma hakaret edilmesi gibi bir çok şeyle karşı karşıya kaldım. Bunun üzerine son süreçte de özellikle fiziksel olarak yönelmeleri daha çok bizi tedirgin etmeye başladı.”

Çelik’in ardından Aysun Çeper konuştu. Çeper konuşmasında: “... Burada devletin yaptığından artık eminiz, burada bir de kadınları seçmeleri tesadüf değil ve tabii ki biz buna karşı geri adım atmayacağız, sinmeyeceğiz. Burada onları teşhir etmek için her zaman sözümüzü söyleyeceğiz.” dedi.

Son olarak HDP parti Meclisi Üyesi Esengül demir şunları söyledi: “İHD’deki basın açıklamasının ardından da bu kişi ve kişiler hakkında suç duruşunda bulunacağız ve bunun takipçisi olacağız. Biz buradayız, sokaklardayız, mücadele alanlarındayız. Ne HDP’yi ne de HDP’nin kadın mücadelesine hiç kimse bu tarz tehdit ve karalama yöntemleriyle geri adım attıramaz.”

İntiharlar; Emperyalist-Kapitalist Sistemin Gerçekliğidir!

Emperyalist-Kapitalist sistemin varoluş koşullarından biri; işçilerin emekçilerin kötü yaşam koşullarında, geleceksiz, güvencesiz bir şekilde hayatını sermayenin çıkarlarına uygun bir şekilde devam ettirmesi gelir. Bu geleceksizlik, güvencesizlik hali insanların kendini sistem karşısında yalnız ve çaresiz hissetmesine neden olur. Kendi seçtikleri koşullarda yaşamak zorunda kalanlar kendine yabancılaşır, aynı zamanda yalnızlaşır. Bu çaresizlik ve yalnızlaşma hali sisteme karşı olan güçlerin umut vaat etmediği, gerilediği güçsüzleştiği durumlarda daha çok açığa çıkan bir durum olarak karşımıza çıkmaktadır. Birey olarak kendini yalnız hissetmiş kişi sistem karşısında çaresiz kaldığını düşünerek, belki de kendi açısından sisteme öfkesini belli etmenin tek yolu olarak gördüğü intihar yolunu seçmektedir. İntiharların çaresizlikle birlikte öfke olarak açığa çıkma biçimi ikili yönünü oluşturur.

Ekonomik krizin yarattığı işsizlik, güvencesizliğin, gelir kaybının yanına pandemi ile birlikte virüsün eklenmesi ve bu pandemi döneminde işçi ve emekçilerin virüs karşısında çaresiz bırakılması yalnızlaşmanın boyutunu arttırmıştır. Virüsün yaşanmadığı dönemlerde işini gelirini kaybeden insanlar toplumdan izole olurken virüs ile birlikte bu izole olma durumu daha fazla yaşanmaktadır. Virüs, artan işsizlik, sürekli iş arayıp bulamama hali insanların geleceğe dair umutlarını yok etmektedir. İş bulamama, toplumdan izole olma, kendi niteliğinin ve insani şartların altında çalışma, kişinin kendine yönelik saygısının çökertmektedir. Kendine saygısını aynı zamanda güvenini kaybeden kişi bugüne ve geleceğe umutlu bakamamakta, kendini işe yaramaz hissederek psikolojik bir krize girmektedir.

Pandemi döneminde yüzü aşkın müzisyen intihar etti!

Pandemi önlemleri kapsamında getirilen kısıtlamalar ile birlikte kapatılan kafe, bar gibi yerlerde çalışan milyonlarca kişi işsiz kaldı. Çoğu güvencesiz çalışan bu insan-

lar için ne işsizlik ödeneği sağlandı ne salgın döneminde devletten herhangi bir yardım aktarıldı. Kısıtlamalardan bu yana evine ekmek götüremediği, borçlarını ödeyemediği için yüzü aşkın müzisyen intihar etti. Uzayan kapanmanın yanında devletin aldığı, almadığı tedbirler arasındaki tutarsızlık, geleceğe dair belirsizlik, biriken borçlar, yalnızlaşma, sosyal yaşamdan izole olma, geleceğe umutla bakamama ve kendini değersiz olarak görme bu intiharların başlıca nedenleri arasındadır. Medyada gazetelerde defalarca okuduğumuz üzere birçok müzisyen enstrümanını satmak zorunda kaldı. Bu zorunluluğun yalnızlık ve çaresizlikle birleşmesi ciddi anlamda manevi bir sarsıntıya yol açması kaçınılmazdır.

Devletten hiçbir yardım alamayan, tamamen yalnızlaştırılan sektör çalışanları, aylardır tek başına mücadele etmeye çalışırken, iktidara yakın olan şarkıcılara online konserlerle milyon TL’ler aktarıldı. Sadece Cumhurbaşkanlığı tarafından yapılan online ‘İstanbul Yeditepe’ konserlerine 30 milyon TL kaynak aktarıldı. İktidarın görmezden geldiği müzisyenlere aylık bin tl reva görüldü.

İSİG (İş Sağlığı Ve İş Güvenliği) Meclisi raporlarına göre işçi intiharları dünyada ağırlıklı olarak çalışma koşulları kaynaklı olmasına rağmen Türkiye de bilinenin üçte ikisi ekonomik (borç-ışsizlik) nedenlere bağlı iken üçte biri çalışma koşullarından kaynaklanmaktadır. İntihar eden müzisyenlerin gerekçelerine baktığımızda bu gerçeklik

net ortaya çıkmaktadır. Pandemi döneminde işsizliğe mahkum edilenler, tamamen yalnız bırakılmış, açlığa mahkum edilmiş sistem tarafından ölüme sürüklenmişlerdir. Son dönemde artan dayanışma ağları ve kafe bar emekçilerinin seslerini duyurma çabaları, bu yalnızlığa ve çaresizliğe umut olmak adına olumluluk taşımaktadır.

İnsan sömürsüne dayanan bir sistemde, sistemin dayattığı koşullarda yaşamak zorunda kalanlar, yalnızlaşma, sistem karşısında kendini var edecek bir çıkış yolu bulamamanın sonucunda intihar etmektedirler. Başka bir veri olmadığı için gazete kupürleri taranarak elde edilen sayılara göre; Ocak ayında en az 94, Şubat ayında en az 99 kişi Türkiye de intihar etti.

Emperyalist-Kapitalist sistemin içine girdiği her krizde intiharların arttığı görülmüştür. Bunun nedeni sistemin kendi krizinin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmasıdır. Bu durum sistemin bir gerçekliğidir.

Diğer taraftan bu sistemi yıkmaya mücadelesi verenlerin gerilemesi, güçsüzlüğü, girişte söylediğimiz gibi umut olmadan uzak olması insanları iyice çaresizliğe, yalnızlığa itmektedir. Yıkma mücadelesi yürüten güçler sisteme karşı yalnız olunmadığını, çıkış yolunun olduğunu, çaresiz olmadıklarını gösterebilirse insanlar bu yalnızlıktan ve çaresizlikten kurtulacaktır. Sisteme öfkenin bir biçimi olarak açığa çıkan intiharlar, başka yol mümkün anlatılması ile aynı öfke ile sistemi yıkmaya yönelebilecektir.

Birleşik Mücadele Güçleri: “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Örgütlenelim”

Alinteri, Birleşik Devrimci Parti, Demokratik Bölgeler Partisi, ESP, Mücadele Birliği, Partizan ve SMF'nin biraraya gelerek oluşturduğu Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) 4 Şubat'ta gerçekleştirdiği kuruluş deklarasyonunun ardından örgütlenme hedefli bir çalışma başlattı.

“Emeğimiz ve özgürlüğümüz için örgütlenelim” şiarıyla BMG olarak başlatılan kampanya Mart ayını kapsayacak. Kampanyanın temel çıkış noktası, işçi sınıfı ve emekçilerin en temel sorunlarına dokunarak buna karşı mücadele ve örgütlenme çağrısı yapmak.

Bugün işçi ve emekçilerin, pandemiye fırsat olarak görüp kazanılmış hakları hedef tahtasına koyan ve daha azgın bir sömürüyü dayatan AKP-MHP iktidarına karşı tepki ve öfkelerinin giderek büyüdüğü bir süreci yaşıyoruz. Siyasal iktidar, pandeminin geniş kitlelerde yarattığı yaşamsal kaygıları, daha fazla kâr elde etmek, sınıfın örgütlenmesinin önüne geçmek için adeta Allahın lütfu olarak görmekte. Coğrafyamızın dört bir yanından her gün basına yansıyan ücretsiz izin adı altında işten çıkarmalar, sendikalaşma ve hak arama mücadelesinin önüne geçmek adına Kod-29'u bahane etme saldırıları da bunun küçük bir yansıması.

Esnafın borç batağına sürüklendiği, halkın alım gücünün zamlarla mum gibi eridiği, hemen her toplumsal kesim ve meslekten emekçilerin büyük bir işsizlik ve sefalet girdabına sürüklendiği bir gerçekliği yaşıyoruz. Geniş kitlelerin örgütsüzlüğü bu tablonun egemen sınıflar tarafından daha ağır hale getirilmesine de ise zemin sunuyor.

Türk hakim sınıfları, işçi sınıfı ve ezilenlerin salgınla birlikte derinleşen sorunlarına yönelik öfke ve tepkisini yine pandeminin arkasına sığınarak engellemeye ve bastırmaya, her türlü hak arama mücadelesinin önüne geçmeye çalışıyor.

İşçi ve emekçilerin yaşadığı bu ağır sömürü ve baskı politikalarına karşı tek kurtuluşu açık ki örgütlü bir şekilde biraraya gelmekten ve birleşik bir mücadeleyi geliştirmekten geçiyor. BMG olarak başlattığımız çalışma geniş emekçi sınıfların bugün içinde bulunduğu koşullara yönelik bir müdahaleyi bu fasit dairenden kurtuluşun yoluna dair bir çağrıyı içeriyor.

Emekçilere çağrımız, bu bulundukları her yerde; whatsapp gruplarından dayanışma ağlarına; mahalle meclislerinden sendika ve derneklere, her biçim altında mutlaka biraraya gelme ve örgütlenmeye dairdir. Mart ayına yöne-

lik çalışmamızın dışa dönük ayağını geniş kitlelere ulaşmak için yaygın bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürütmek oluşturulan içe dönükte BMG'nin il ve ilçelerde, bölgelerde alt koordinasyonlarının kurulmasına yöneliktir.

BMG olarak bu amaçla, İzmir, Ankara, Adana ve İstanbul'da il koordinasyonlarını kurmuş bulunuyoruz. Bu doğrultuda, il koordinasyonlarının yerelin gerçekliğine uygun bir şekilde bir yandan BMG'yi örgütlerken diğer yandan geniş kitlelere de örgütlenme ve birleşik mücadeleyi büyütmeye çağrısı yapacağız.

Öte yandan Mart ayının özgün gündemleri olan 12-15 Mart Gazi-Ümraniye katliamları, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamları ile 21 Mart Newroz'a ilişkinde birleşik direniş güçleri olarak ortak güçlü çağrılar yaptık, yapıyoruz, yapacağız!

Söz konusu çalışma, hem geniş emekçi kitlelerle doğrudan sokakta, alanda temas kurma bu anlamda kitle çalışmasına daha fazla yönelme bağlamında hem de birlikte iş yapma ve birleşik mücadele adına önemli bir deneyimi açığa çıkaracak, BMG bileşeni güçleri yakınlaştıracaktır.

Partizan olarak parçası olduğumuz bu sürece, yüzümüzü kitlelere daha fazla dönmek ve kitle çalışmasıyla bir yandan örgütlerken öte yandan örgütlenme hedefiyle yaklaşıyoruz. Bugün geniş emekçi kitlelerin olduğu gibi devrimci ilericiler ve yurtsever güçlerin başlıca gündemlerinden biri örgütlenmektir. Devrimci-demokratik güçlerin örgütlenmesi açık ki geniş yığınların örgütlenmesiyle iç içe geçen, paralel yürüyen bir süreçtir.

Mart ayı çalışmalarıyla açığa çıkaracağımız sinerji ve enerjiyle, işçi sınıfının birlik-mücadele ve zafer gününe doğru yürüyeceğiz!

“Emeğimiz ve Özgürlüğümüz için Örgütlenelim” Çalışması Sürüyor

Birleşik Mücadele Güçleri'nin Mart ayı boyunca sürdüreceğini duyurduğu örgütlenme faaliyeti çeşitli illerde devam ediyor.

BMG tarafından “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz için Örgütlenelim” şiarıyla başlatıldığı Mart ayı çalışması İzmir, Ankara ve Adana'da kitle faaliyetleriyle devam ediyor.

3 Mart'ta Sarıgazi'de halk pazarında bildiri dağıtımıyla çalışmasının startını veren BMG, bu kapsamda 4 mart günü de Gazi Mahallesinde hem 12 Mart'a çağrı yapmış hem de bildirilerini ve çalışmalarını halka ulaştırmıştı.

ADANA

BMG sürdürdüğü “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Örgütlenelim!” çalışmaları 5 Mart günü Adana'da gerçekleştirildi. Çukurova caddesinde halk pazarında bildiri dağıtımı yapan Adana Birleşik Mücadele Güçleri, 6 Mart günü de Anadolu Mahallesi Çukurova Caddesi Cuma pazarında bildiri dağıtımını yaptı. Adana BMG'nin, bildirileri, halk tarafından ilgiyle karşılandı.

12 Mart günü de Adana BMG “Halepçe, Gazi, Beyazıt katliamlarını unutmadık! Hesabını soracağız!” yazılı ozalit çalışması düzenledi.

Aynı gün, Adana'nın Seyhan ilçesine bağlı obalar caddesinde, Ceyhan'da, Adana'nın bir çok mahallesinde esnaf ve halka Birleşik Mücadele Güçleri bildirisi dağıtımını yapıldı.

ANKARA

Ankara BMG, başlatılan kampanya ekseninde 9 Mart günü Ankara Tuzluca'yı mahallesinde örgütlenme kampanyasının bildiri dağıtımını gerçekleştirdi; Herkesi yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe karşı mücadele etmeye çağırdı.

12 Mart günü de Ankara BMG, Mamak'ta çıkarılan bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

İZMİR

İzmir BMG, çalışma doğrultusunda 10 Martta İzmir'de Birleşik Mücadele Güçleri Yamanlar pazarındaydı. İzmir BMG bildirilerini sesli ajitasyon eşliğinde halka ulaştırdı.

İSTANBUL

İstanbul Gazi Mahallesinde ise, 12 Mart Gazi katliam ve direnişinin yıldönümü için 10 Mart günü, Birleşik Mücadele Güçleri bildirini dağıtanlardan Aynur Ergül ve Sezer Çakmak gözaltına alınarak karakola götürüldüler. Gözaltılar akşam saatlerinden serbest bırakıldı.

BMG İstanbul'da 12 Mart katliamının 26. yılına çağrı yaptı. Gazi halk pazarında sesli ajitasyonlarla bildirilerini dağıtan BMG, tüm Gazi halkını eyleme çağırdı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 233

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçüköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN İSYAN VE DİRENİŞİ NEWROZ’LA BÜYÜTELİM!

Newroz, baharın gelişi, aradan geçen yüzlerce yıllık zamanda, kültürel ve toplumsal olarak Kürdistan’ın tarihine bir direniş bayramı olarak geçmiştir. Kürt halkının üzerinde önce feodal despotluğun sonrasında ise uluslaşma ile birlikte ezen ulusun baskı ve zulüm icraatları hiç eksik olmamıştır. Bu nedenledir ki Demirci Kawa efanesinden bu yana, Kürt halkının isyancı Kawa’ları da hiç eksik olmamıştır.

Tarihin Kawa’sı, kimi zaman Simko, kimi zaman Mazlum Doğan olarak yeniden ve yeniden tarih sahnesine çıkıp, zalimlerin karşısına dikilmiştir. Günümüzün “Çağdaş Kawa’sı” ezen ulusun baskısı ve boyunduruğuna isyan bayrağını kuşanarak, ona karşı bu toprakların tanık olduğu en kapsamlı ulusal özgürlük örgütlenmesini inşa soyunmuş ve bugünden tam 39 yıl önce sönmeyen bir ateşi, 3 kibritle tutuşturmuştur. Mazlum Doğan’ın 1982’nin 21 Mart’ında 3 kibritle feda eylemi yapması, ondan sonra kutlanacak olan her Newroz’a, Doğan’ın isyancı ruhunun karışmasını da beraberinde getirmiştir.

Nitekim 1990’lı yıllarda bilfiil yasaklı olan Newroz kutlamaları, kitlesel eylemler, militan karşı koyuşlar ve bunların sonucunda elde edilen kazanımlarla Mazlum Doğan’ı sürekli görünür kılmıştır...

Bu kazanımların sonrasında bir taraftan yasaklı olan Newroz alanları açılmak zorunda kalırken, bir taraftan da Newroz’un anlamsızlaştırılması için devletin kendi Nevruz’ları planlanmaya başlanmıştır.

Ancak her ne kadar miting yasakları gevşetirse de devletin Kürt ulusuna dönük katletme ve asimilasyon politikaları paralelinde Newroz’lara saldırılar da devam etmiştir. 2012 yılında Hacı Zengin İstanbul Kazlıçeşme’de, 2017 yılında ise Kemal Kurkut Amed’de polis kurşunuyla katledilmiştir.

Doğal olarak bugün her 21 Mart Newroz’u, Mazlum Doğan’dan Zengin ve Kurkut’a onlarca yurtseverin ödediği bedelle, isyan ve özgürlük anlayışla ör-

gütlenmektedir. Newroz’un bu gerçekliği, Kürt ulusu açısından isyan, direniş ruhunun özgürlük tutkusunun onun kültürünün ayrılmaz bir parçası olduğunun tarihsel bir göstergesidir.

Bu nedenle günü geldiğinde Newroz alanlarına taşınırken, isyan, direniş ve özgürlük tutkusu da beraberimizde olacaktır.

Newroz’u n isyancı ruhunu kuşanalım

Bugün TC Devleti her ne kadar Newroz için yapılan başvuruları onaylıyor, Newroz kutlamaları için miting taleplerini karşılıyor gibi görünse de şüphesiz devlet onun altını boşaltmaya çalışacaktır.

Bunun için 8 Mart eylemlerine ülke çapında bakmak yeterli olacaktır. İstanbul, Ankara, Adana başta olmak üzere birçok ilde yapılan 8 Mart yürüyüşlerinde devlet “gökkuşağını” hedefe almıştı.

Bugün benzer bir yaklaşımı Newroz kutlamalarında da dayatacağı muhakkaktır. Kürt halkının ne kadar ulusal değeri varsa ne kadar direniş değeri varsa bunları yasaklayarak “ruhsuz” mitingler gerçekleştirilmesini dayatacaktır.

Newroz’un onlarla beraber anlamını kazandığı; Sarı-Kırmızı ve Yeşil, Mazlum Doğan’lar ve direniş sloganları yasaklanarak içinin boşaltıldığı Newroz’un örgütlenmesi devletin arzusu olacaktır.

Bu nedenle girdiğimiz Newroz haftasında, onu başta 8 Mart’ın ruhuyla buluşturmak, ödenen bedelleri hatırlamak ve 21

Mart’ı isyan ve özgürlük inancına uygun bir sahiplenişle kutlamak devletin her türlü oyununu da boşa düşürmek için yeterli olacaktır.

Türk devletinin Kürde yaklaşımı; İmha, İnkâr’dır!

Devlet, Kürt ulusunun direnişine kimi zaman onun içini boşaltma yaklaşımı kimi zaman da doğrudan katletme politikası sergilemektedir.

Son dönemlerde TC’nin icraatlarını kısaca bir hatırlamamız gerekirse;

2006 yılında Bitlis’te 14 PKK gerillasının kimyasal silah kullanılarak katledilmesine verilen tepki Amed’de serhıldana dönüşmüş ve 28-29-30-31 Mart ve 1 Nisan günlerinde Amed’in her sokağı direniş mevsisine dönüşmüştü. Tayyip Erdoğan bu dönemde yaptığı bir açıklamada “Kadında olsa, çocuk da olsa gereği yapılacaktır” demişti ve bu açıklamanın ardından Amed’deki çatışmalarda 5’i çocuk 10 kişi polis kurşunu ve gaz kapsülleri ile öldürülmüştü.

2014 yılına geldiğimizde, Lice’de bayrak indiren bir çocuğa karşı yine Erdoğan, “Benim söyleyebileceğim en şiddetli cümle neyse onu benden duymuş olun. İçişleri Bakanı teftişi başlattı. Bunun çocuk olması bizi ilgilendirmez. Çocuk bizim kutsalımızı indiriyorsa bedelini ödeyecektir.” (9 Haziran 2014) demişti.

Tüm bunların ardından devletin Kürt halkına nasıl yaklaştığını Erdoğan Robos-

ki katliamından aylar sonra şu şekilde ortaya koymuştu:

“30-40 kişilik grup, katırlar, insanlar var. O yükseklikten bu Ahmet midir? Mehmet midir? bilmek mümkün değil. TSK görevini samimi şekilde yapmıştır.”

Kürt halkının, Kürt ulusunun özgürlüğünün karşısında duran güçler her dönem birbirine benzemiş, zalim Dehak’lar her dönem var olmuştur.

Bugünün Dehak’ları AKP-MHP faşist iktidarı, pandemiye bahane ederek 15 Temmuz’da ilan ettikleri OHAL’i kalıcılaştırmaya, coğrafyamızı zifiri karanlığa boğmak istiyor. Salgınla birlikte işsizlik, açlık ve sefalet üçgenine mahkum edilen ezilenler, polis ve asker postallarıyla adeta teslim alınmak isteniyor.

Kürt halkının siyasi temsilcileri hakkında fezlekeler hazırlanıyor, HDP’nin kapatılması tartışmaları dolaşıma sokuluyor!

Her türlü hak arama arayışı ve mücadelesi, demokrasi ve özgürlük talebi faşist yasak ve terörle bastırılmak, susturulmak isteniyor. Türk devleti, Kürt ulusuna yönelik düşmanlıkta vitesi büyütüyor, şovenist histeriyi körükleyerek yaşadığı krizi örtbas etmek istiyor! Ancak her şeye karşın işçi sınıfı ve emekçiler; Kürt ulusu, Aleviler, kadın ve LGBT+lar her gün sokakları zorluyor, direnişi kesintisiz sürdürüyor.

Bugün baharın, yeniden doğuşun müjdecisi Newroz’un coşkusuyla şimdi faşist zorbalara karşı mücadeleyi yükseltme zamandır! Zira Newroz umuttur, isyandır ve direniştir! Zalimlerden hesap sormak ve zulmün üzerine adım adım yürümektir! Demirci Kawa’nın direniş geleneğini sürdürerek Newroz’un karanlığı yırtan isyan ateşini, coğrafyamızın dört bir yanında harlama zamanıdır! Pandemi fırsatçılığına, kalıcılaştırılmak istenen OHAL karanlığına karşı Newroz’un isyan ve direniş bayrağını yükseltme vaktidir!

“Newroz ateşiyle direnelim, özgürleşelim”!

Newroz piroz be